XXVI. évfolyam, 35. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. augusztus 27.

Ludas Matyi

— Add csak ide! Te Adyt nem fogod megzenésíteni!

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

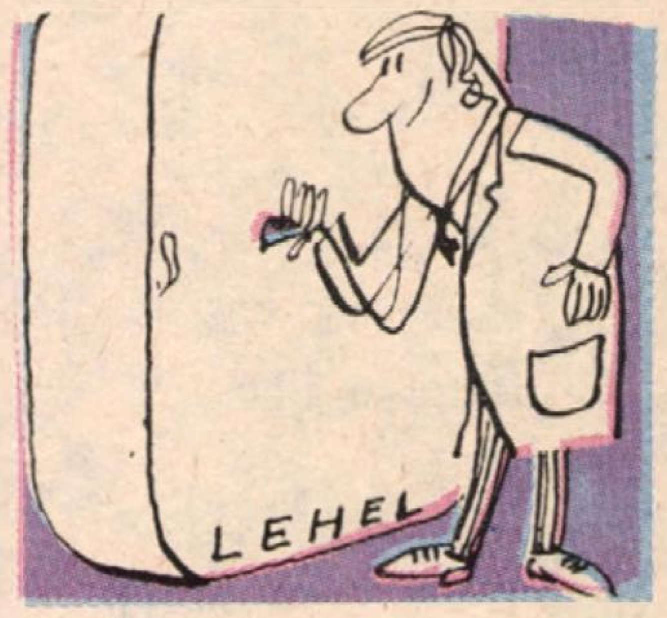
HOL AZ AJTÓ, KOMÁMASSZONY?

Lehel-hűtőszekrényünk egész nyári programunkról gondoskodott. Június 8-a óta járkálgatunk, levelezgetünk, telefonálgatunk a megjavítása érdekében; mindeddig eredménytelenül. Ha így halad, még az őszi programunk is biztosítottnak látszik...

A részletekkel nem akarom a kedves olvasókat untatni, épp ezért csak az ügy fontosabb dátumait, eseményeit említem meg.

Előbb a Gelkától, később a Hűtőgépgyár Bulcsu utcai szervizétől próbáltam egy szerelőt „kicsábítani" a lakásomra, hogy vizsgálja meg: mi baja van Lehel-kénknek? Tizenkét napi kitartó küzdelem után, június 20-án, fáradozásaim sikerrel jártak: végre megjelent egy eleven szerelő a lakásunkban és megállapította, hogy a hűtőszekrény ajtaja deformálódott, ki kell cserélni.

Ám a Hűtőgépgyár budapesti központi anyagraktárában kijelentették, nem tudják megoldani a cserét, mert nincs a raktárban ajtó. Július 3-án kénytelen

voltam ajánlott levelet küldeni Jászberénybe, a Hűtőgépgyár igazgatójához, remélve, hátha ő segíteni tud a bajunkon.

Két hét múlva kaptunk egy táviratot a gyár márka-szervizétől: július 20-án legyünk otthon, mert jönnek, s kicserélik az ajtót. Nem jöttek. Másnap telefonon megkérdeztem: miért nem? Sajnos, mire hozzám értek volna — mondották —, elfogyott az ajtó. De a nevemet, címemet felírják, és hamarosan jelentkeznek majd...

Július 31-én elzarándokoltam a Hűtőgépgyár budapesti kereskedelmi irodájába, a Fehérhajó utcába, elmondtam a kálváriámat. Újabb ígéreteket, újabb határidőket kaptam —, amit, természetesen, ismét nem tartottak be...

Meg se tudnám mondani hamarjában, hány ajtón kopogtattunk annak az egy hűtőgépajtónak az ügyében, hasztalan. Már csak az vigasztal, hogy nemsokára itt az ősz, a tél, s akkor már nem is kell olyan nagyon az a hűtőszekrény...

Sovány vigasz, nem mondom. De tud valaki jobbat?

Sándor Istvánné
Bp. XIII., Fóti út 45—49.

JÁRDÁKON JÁRDOGÁLVA...

1

A „járda" egyike a legcsúfabb magyar szavaknak. Nyelvújításkorabeli csinálmány, édes testvére a mosodának, dalárdának és családjuknak. Megszoktuk őket. Elviselhetővé teszi a szót, ha legalább maga a járda járható. Az Értelmező Szótár e szavacska használatára felemlíti azt is, hogy „a járdáról lelépni veszélyes". Ezzel szemben állhat az alábbi változat: a járdára lépni veszélyes. Például az óbudai új lakónegyed elegáns házióriásai közelében. Szemlélje meg egyszer a III. kerületi tanács valamelyik illetékese a Flórián tértől a Szentendrei út 2-ig terjedő járdaroncsot, azután tegye meg sürgősen a lépéseket az iránt, hogy ez a nagy forgalmú, „gyalogosok közlekedésére használt sáv" (1. Értelmező Szótár) valóban használható legyen gyalogosok közlekedésére.

2

Ráckeve egyik járdája, az, amely a hajóállomást a HÉV-állomáshoz vezető úttal köti össze, olyan állapotban van, hogy...

Bocsánat, téves volt az indítás. Nincs is járda. Po-

ron, sáron, köveken, gyepmaradványokon át rohan ezer meg ezer ember ezen az úttalan úton. És immár hosszú évek óta. Érdekes, hogy a ráckevei tanács tagjai közül soha senki nem járt errefelé; mert ha járt volna, bizonyára intézkedett volna, hogy a dömsödi Duna-ág üdülői számára elviselhetővé tétesse ezt a kis útszakaszt. Költséget, fáradságot és ügyszeretetet nem kímélve.

(sz. d.)

SZOMJAZUNK!

Községünkben, Hunyán, ez év tavaszán adták át a törpe-vízművet. Nem sokáig örülhettünk neki, mert nagyon hamar elromlott. Azóta az egész falu lakossága az egyetlen régi kútra jár vízért. A kút egy ideig hősiesen viselte a nagy ostromot, most azonban kezd kimerülni a nagy strapától, és csak vékony sugárban csordogál belőle a víz. Még rágondolni is rossz: mi lesz, ha ez a kút is végképp kimerül?!

Egy hunyai olvasó

Budaörs „hegyvidékén", a Víztorony, Kőhát, Kőfejtő és Nefelejcs utcák környékén, a nyári hónapokban olyan gyenge a víznyomás, hogy sokszor napokig szárazak az utcai vízcsapok. Ha a drága nedű végre csorogni kezd valamelyik csapból, vödrökkel, kannákkal felpakolva odazarándokol a környék lakossága. Nagyon sokszor csak az éjszakai órákban van víz, s ilyenkor kénytelenek vagyunk kútra járni, ami nem a legideálisabb éjszakai szórakozás!

A környék lakói

CSAK AZ ILLETÉKESEK NEM TUDTÁK...

Olvastam az újságban, hogy augusztus 7. és 15. között, a dunántúliak 33 százalékos kedvezménnyel utazhatnak Szombathelyre, a jubileumi kiállítás megtekintésére. Mindjárt az első napon, 7-én, elmentem a pécsi IBUSZ-hoz, s kértem egy kedvezményes árú jegyet Szombathelyig. Nem adtak, mondván, hogy ők erre vonatkozóan nem kaptak semmi utasítást. Kimentem a vasútállomásra. Eleinte ott sem akartak tudni erről a rendelkezésről. Jó másfél órát kellett várakoznom, míg végre a jegykiadók főnöke és az állomásfőnök közös erővel kiderítette: valóban van ilyen rendelkezés. S akkor, végre, megkaphattam a kedvezményes jegyet.

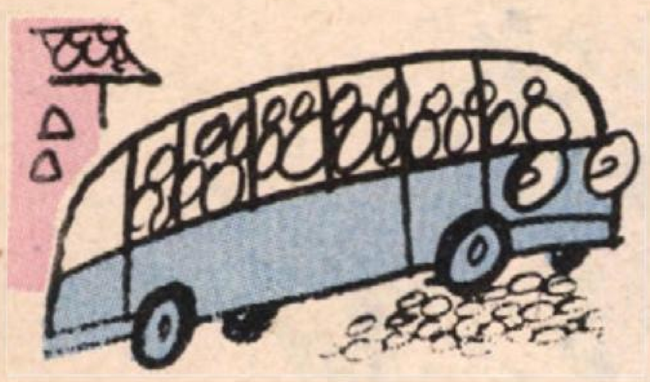
A vonaton aztán több olyan utastárssal találkoztam, aki hasonló kálváriát járt, mint én.

A MÁV vezérigazgatósága a lapokat, s rajtuk keresztül az utazni szándékozókat idejében tájékoztatta a kedvezményes lehetőségről. Lehet, hogy az illetékeseket: a MÁV-állomásokat, utazási irodákat elfelejtették tájékoztatni? Vagy ha tájékoztatták őket, miért nem tartják be a rendelkezést?

Bárdfalvi Ferenc
Pécs

A községünkbe, Grábócra vezető kövesúton több kátyú van, mint ahány néző megjelenik a Népstadionban egy futballmeccsen. A buszok csak nagy üggyel-bajjal tudnak végigmenni rajta, és csupán a sofőrök ügyességének köszönhető, hogy nem ragadnak bele a járművek a gödrökbe. Az úttest szélén már lerakták a kőzúzalékot, csak az kellene, hogy az útfenntartó vállalat emberei el is teregessék azt!

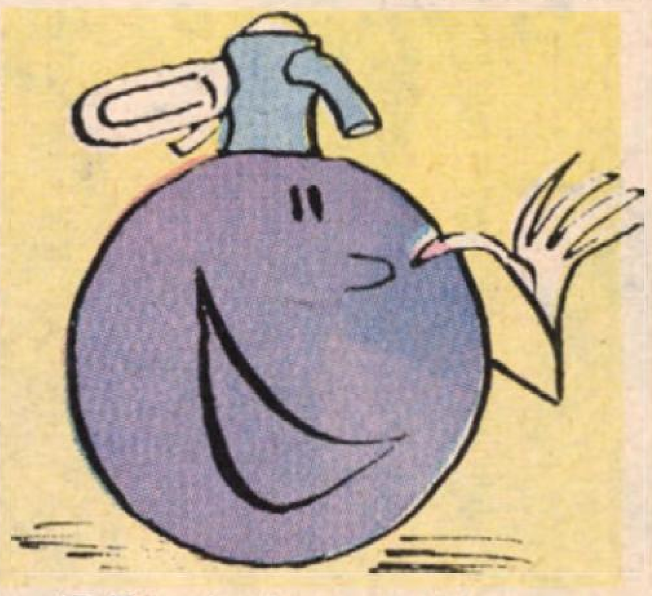
T. L.
Grábóc

CSAK RÖVIDEN!

Kazincbarcikán, a Kertvárosban, volt egy élelmiszert árusító gomba. Kicsi volt ugyan, alig győzte a forgalmat, de mégis örültünk neki, mert a környék lakóinak legalább volt hol bevásárolniuk. Ez év nyarán elvitték a gombát, mindenki azt remélte, hogy majd nagyobbat építenek a helyébe. Sajnos, csalódnunk kellett. Mikor kapunk vajon helyette másikat, nagyobbat?

Kertvárosiak

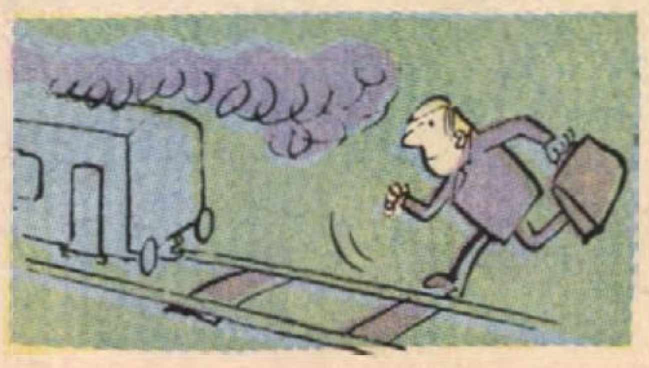

Márciusban vettem egy szifontánt, 360 forintért. Egy hónap múlva elromlott a belső szelepe, s azóta hiába járom az üzleteket Mosonmagyaróvárott, Győrött, de még Pesten is, sehol sem tudok másikat szerezni helyette. Ki tudná orvosolni a bajomat?

Sragnel Istvánné
Jánossomorja

Három éve utazgatok szolgálati ügyben Budapest és az ország északkeleti csücskében levő Sonkád község között. Sok bosszúságot okoz az utazásnál, hogy a helyi autóbuszjárat nagyon szeszélyes. Néha annyit késik a kocsi, hogy nem érem el az induló vonatot a fehérgyarmati állomáson. Nemegyszer viszont az is előfordul, hogy egy negyedórával korábban megy el a busz. Igazán tehetne már valamit a MÁVAUT fehérgyarmati kirendeltsége annak érdekében, hogy a buszsofőrök komolyabban vegyék a menetrendet!

Kovács József
Sonkád

VÁCHARTYÁNI PANASZKÖNYV

Baj van nálunk a „mindennapival"! A Váci Sütőipari Vállalat nem szállít kellő időben, elegendő mennyiségű kenyeret a községünkbe. Gyakran üres emiatt a kenyerespolc a boltban. És a kenyér minősége sem az igazi! Nagyon gyakran kapunk rossz ízű, ehetetlen kenyeret.

Volt egy tüzelő- és építőanyag-telep a faluban. Takarékossági okokra hivatkozva, a telepet megszüntették. Most hét falu népének — akik mind itt vásároltak — messziről kell elszállíttatni a téli tüzelőt, magas költségért.

Váchartyánban délben fél egy, sokszor fél kettő tájban érkeznek meg az előfizetőkhöz a reggeli újságok. Pesten ilyenkor már az Esti Hírlapot árusítják és olvassák. Ehhez még hozzá kell tenni, hogy alig 30 kilométerre vagyunk Pesttől!

Még egy „apróság": a 16. számú kisbolt minden héten 80 kisüveg sört kap. Ebből kb. 500 embert kel-

lene ellátnia sörrel. Ezt semmiképp sem tudja megoldani, mert az egyenlő lenne a csodatétellel. Mi lehetne a megoldás? Egyszerű: több sört küldjenek!

F. P.
Váchartyán

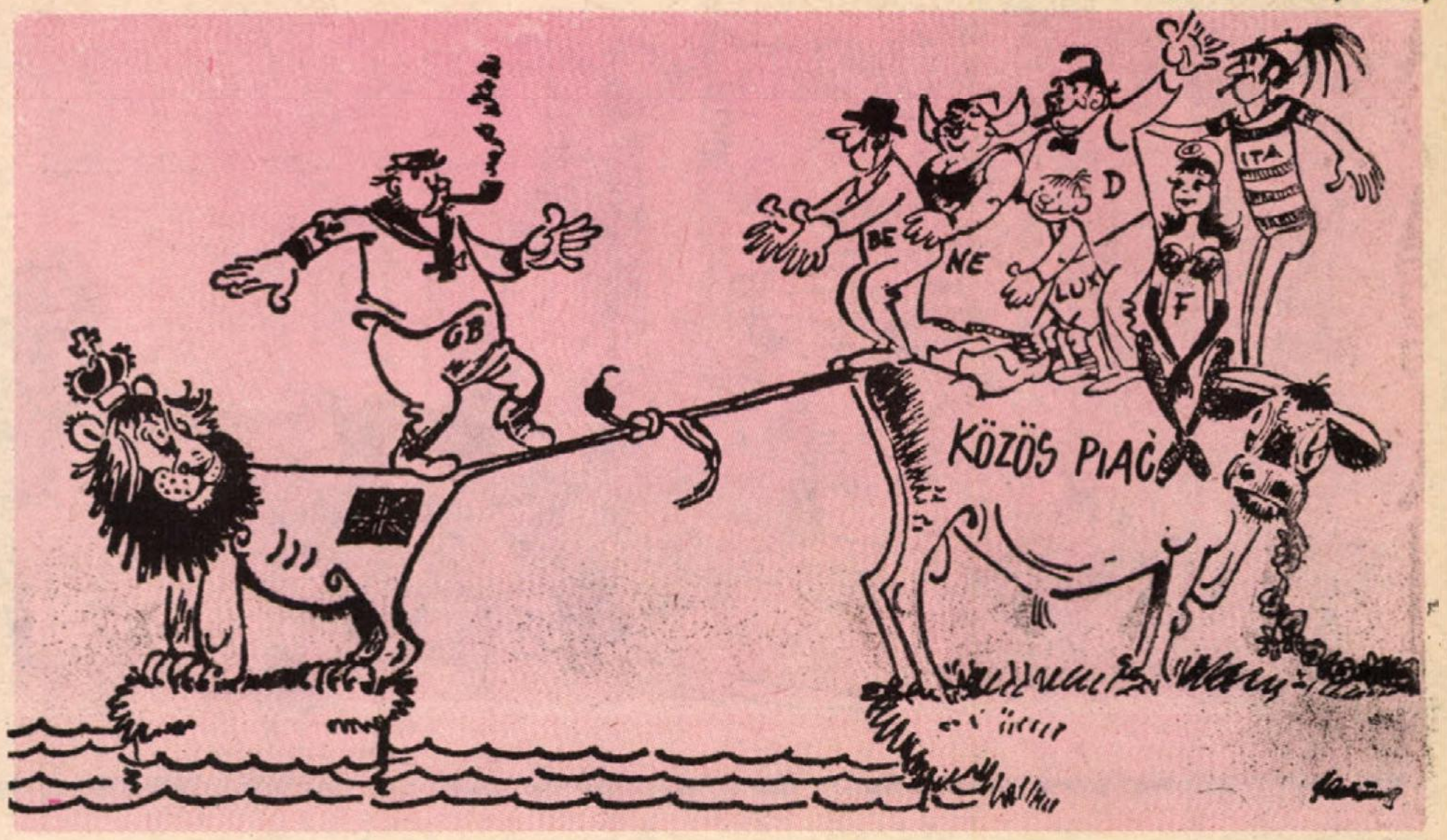
NAGYKÉPŰSÉG

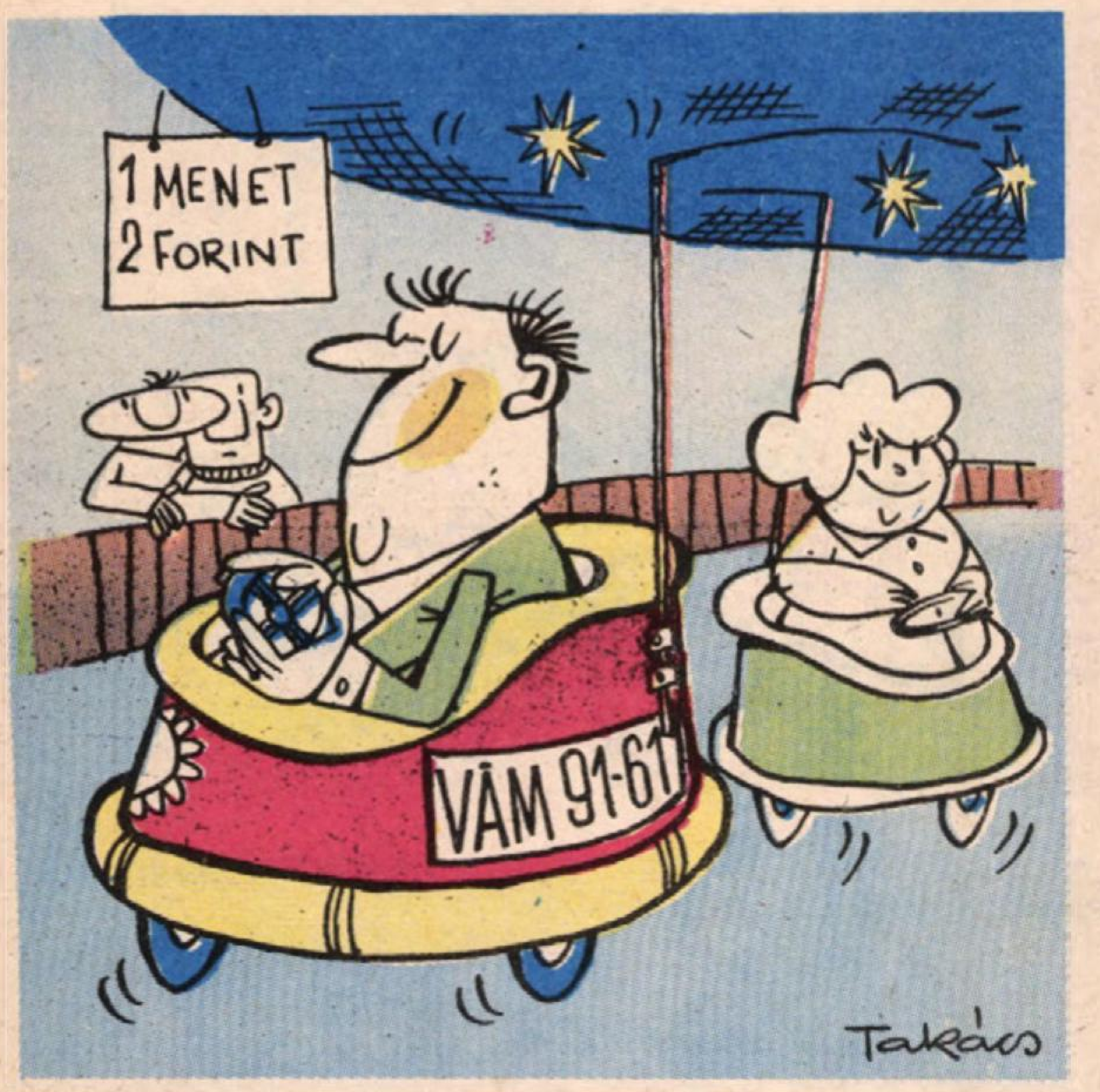
– Hogy került dutyiba a férjed?
– Protekcióval.

A CSOMÓ

(„Die Welt", Bécs)

MEGLEPŐ TÁBLA

ÚJ SPORTÁG

Hiába állapították meg már régen az olimpiai játékok műsorát, mindig újabb és újabb versenyfajták születnek. Így például – amint az a „International Herald Tribune"-ban olvasható – az amerikai Maine-állambeli Rocklandban megrendezték a világ első szardíniacsomagoló világbajnokságát.

Sajnos, a hírszolgálatáról különben előnyösen ismert újság nem közli a győztesek nevét, nem tudni, mik az alapcsúcsok, hány szardíniát lehet mennyi idő alatt belepréselni a dobozba stb.

(Erről jut eszünkbe: nálunk csúcsforgalomban utaspréselő versenyt lehetne rendezni, akár villamoson, akár autóbuszon.)

Hagyomány

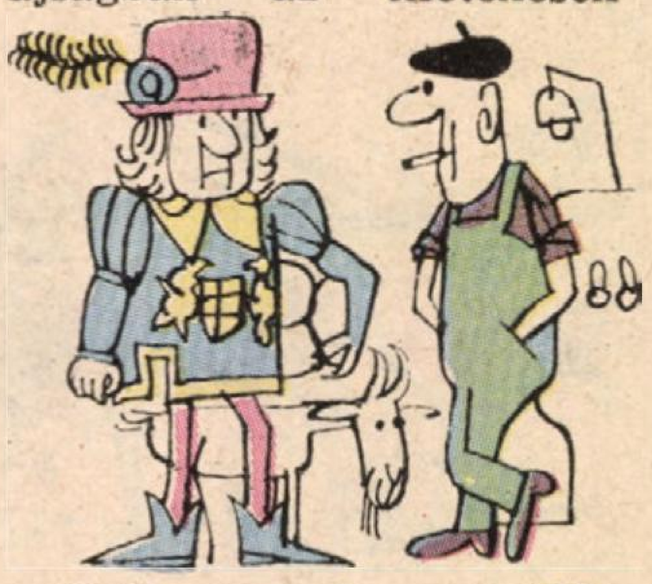
Az angolok hagyománytisztelők. Ez köztudomású. Még az is tudja, aki sohasem járt Angliában és az angol életet csak regényekből, filmekből, útirajzokból ismeri.

Nem vagyok anglomániás, de valami furcsa, szívszorongató érzés fog el, ha azt olvasom, hogy valamelyik angol város, évente egyszer — még most is — három kiló sajtot és egy kecskét küld a királyi udvarnak, mert anno dacumal, mondjuk 1315-ben, erre szigorú parancsot kapott. A hír mosolyogni való, ugyanakkor megható is. Megható, mennyire hagyománytisztelők, mennyire óvják, féltik a tradíciókat.

Ilyen és ehhez hasonló történeteket mindenki tud mesélni az angolokról, hogy még mindig ugyanúgy, még mindig ugyanott, ugyanakkor, háromszáz éve, ötszáz éve, nyolcszáz éve. Mindenkinek van egy sztorija arról, hogy az angolok mindig ugyanazt, ugyanakkor, ugyanannyit, ugyanolyan körülmények között, Viktória királynő óta, Véres Mária óta, Cromwell óta...

Nem vagyok anglomániás, de van ebben a hagyománytiszteletben valami nagyság, büszkeség, nemesség. Lehet, hogy fiatalabb koromban nem beszéltem volna így, de amióta öregszem, egyre jobban szeretem és tisztelem a hagyományokat: a magánéletben és a társadalomban. Az állandóság érzete megnyugtató. A fiatalokat idegesíti, az idősebbeket megnyugtatja.

Mindez azért jutott az eszembe, mert évek óta hallok az alkatrészhiányról. Évek óta olvasom az újságban az illetékesek

nyilatkozatait, hogy az idén nem lesz alkatrészhiány, aztán néhány héttel, hónappal később kiderül, hogy mégiscsak van alkatrészhiány. Mérges hangú cikkek, glosszák jelennek meg e tárgyban, de én nem mérgelődöm, mert én szeretem, tisztelem a hagyományokat. Siheder korom óta olvasok, hallok az alkatrészhiányról, tehát hozzá tartozik az életemhez, az emlékeimhez, és — ha így megy tovább — a fiamnak, az unokámnak sem kell nélkülöznie az alkatrészhiányról írott tudósításokat, nyilatkozatokat, cikkeket.

Sokan ingerültek lesznek, ha erről a témáról hallanak. Én nem. Én elérzékenyülök, és ha rajtam múlna: ápolnám és népszerűsíteném az alkatrészhiány-tradíciókat. Elmondanám a külföldi turistáknak, hogy mi mindig ugyanúgy, még mindig ugyanazt, még azóta is, talán még régebben. Emléktáblával jelölném meg azt a helyet, ahol először beszéltek az alkatrészhiányról. A turisták meglátogathatnák a múzeumot, amelyben — üveglapok alatt — az alkatrészhiányról írott cikkeket őriznék, hadd lássák az idegenek, hogy nálunk a tradíciókat megbecsülik, mert mi azóta is ugyanúgy, ugyanazt. S akkor a konzervatív angolok ide küldik majd a gyermekeiket, mert nálunk még tanulhatnak hagyománytiszteletet és rólunk is olyan történeteket, sztorikat fognak mesélni, mint ma az angolokról.

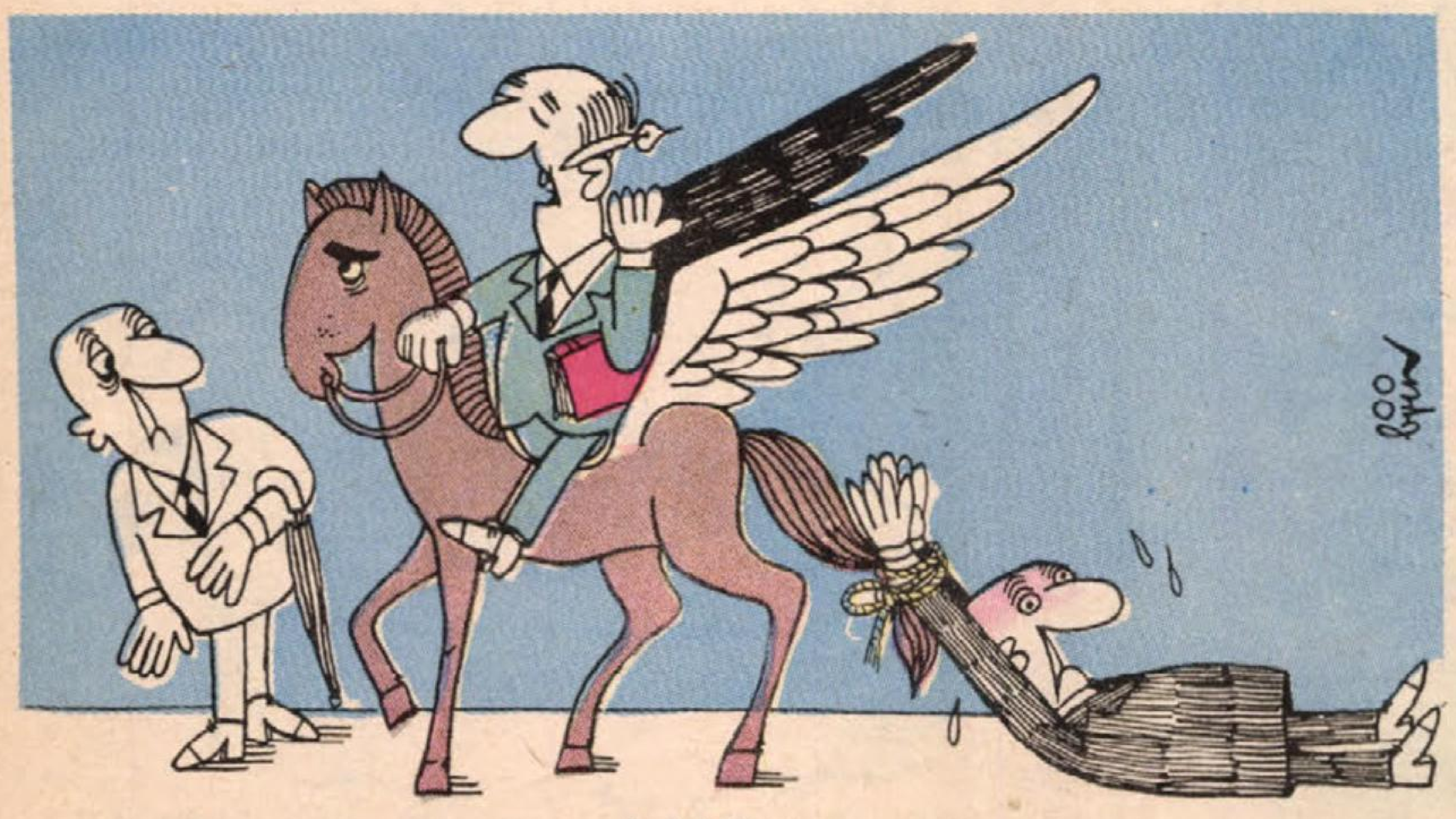
Amikor elmondtam a szerkesztőmnek, hogy miről fogok írni, némi tűnődés után azt felelte: lehet, hogy téved, de nagyon ismerősnek tűnik a téma.

Nem baj. Mi humoristák is, ki tudja, mióta, ugyanakkor, ugyanazt, ugyanúgy...

Hja kérem, a hagyományt nemcsak tisztelni, de folytatni is kell.

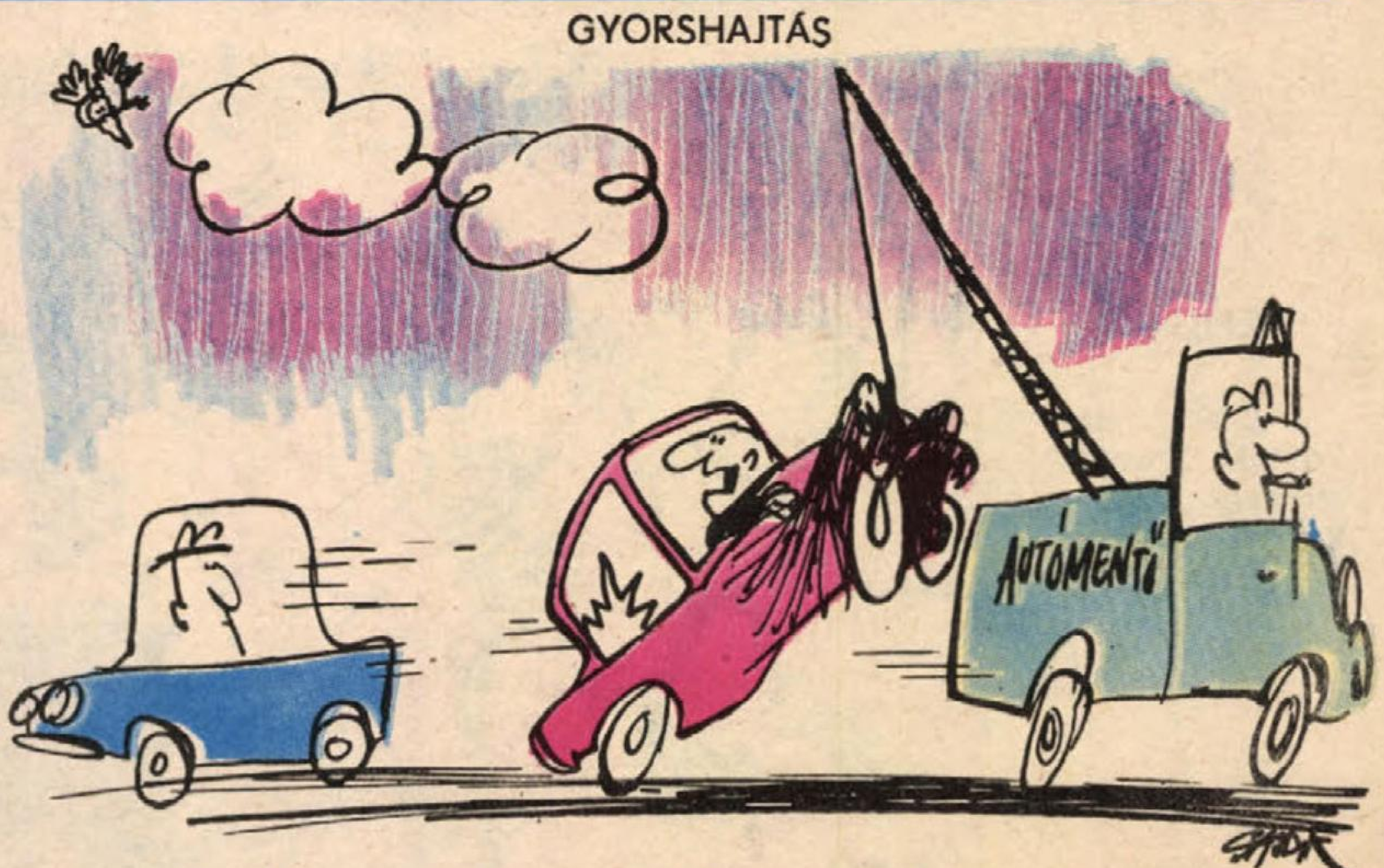
Mikes György

A BOSSZÚÁLLÓ ÍRÓ

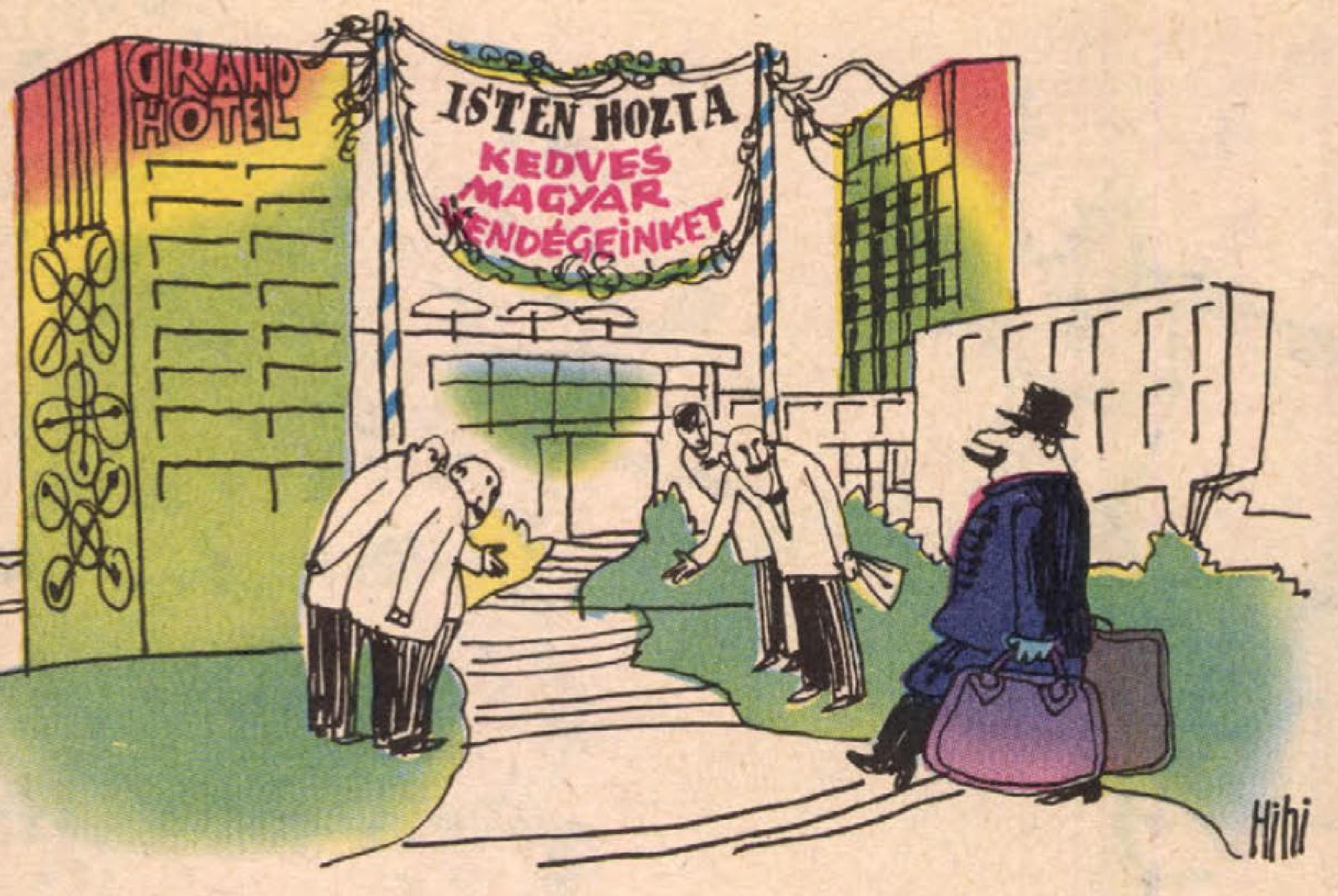
– A kritikusom...

GYORSHAJTÁS

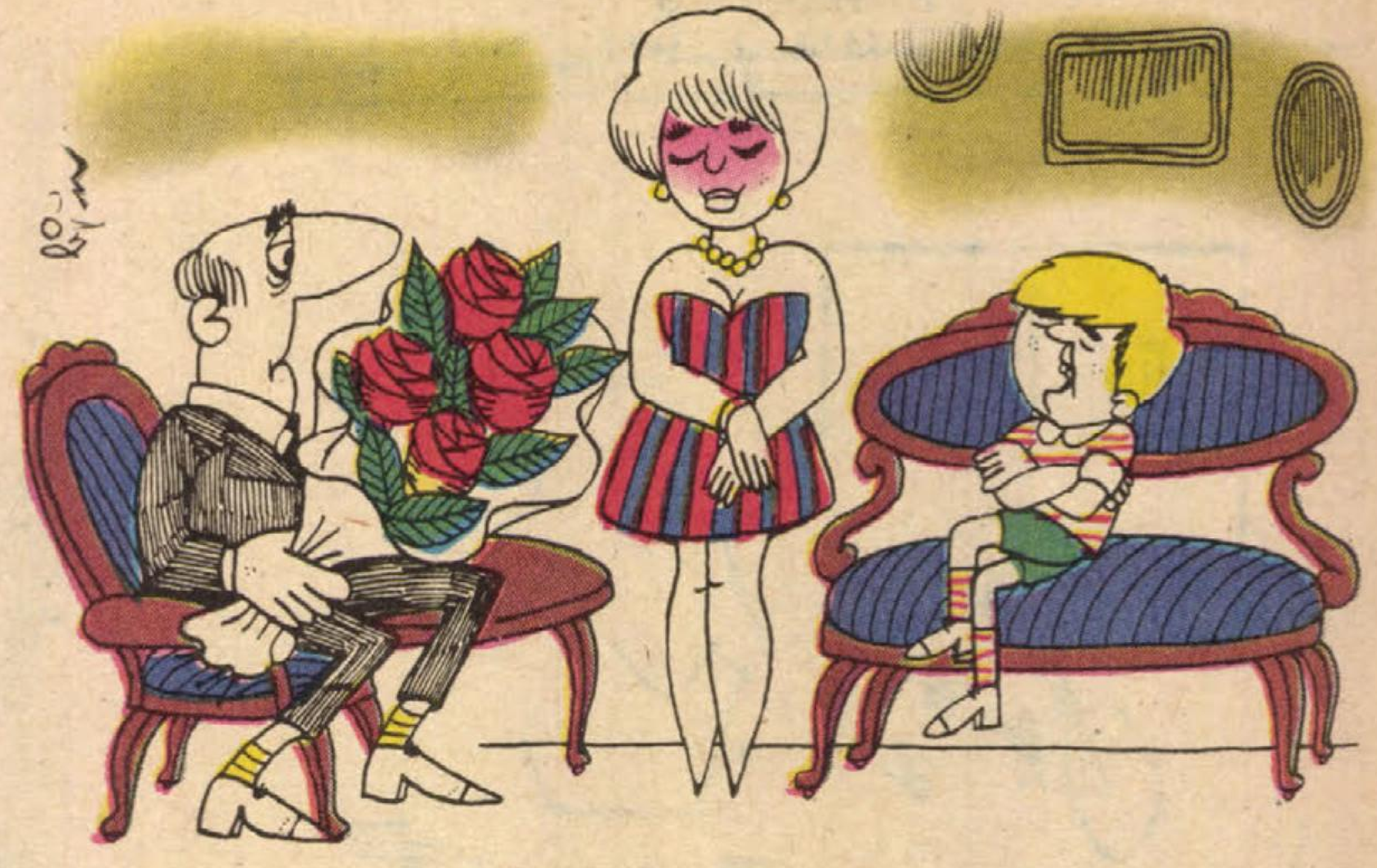

– Te még csak most érsz ide? Engem már húznak hazafelé.

UTÓSZEZON A BALATONON

LÁNYKÉRŐBEN

– Nem bánom, anyu, elfogadom új apukának...

BIZONYÍTÁS

Rendkívüli módon aggaszt, hogy egyre többen visszaélnek előnyös helyzetükkel, és a társadalom nyakán élősködnek.

— Aggodalma nem egészen indokolatlan, de nem szabad eltúlozni.

— Szemlélet dolga. Hogyan létezhet nálunk olyan ember, aki egy tsz melléküzemében, másodállásban, havonként hatvanezer forintot vág zsebre?

— Ezt minden becsületes ember elítéli. Megállapították a tsz-vezetők gondatlanságát. Néhányat közülük le is tartóztattak.

— Ez engem nem vigasztal. Megbocsáthatatlan bűnnek tartom, hogy bárki, akár főállásban, akár másodállásban, ilyen rengeteg pénzt felvegyen.

— Legyen meggyőződve, a bíróság példás büntetést fog kiszabni.

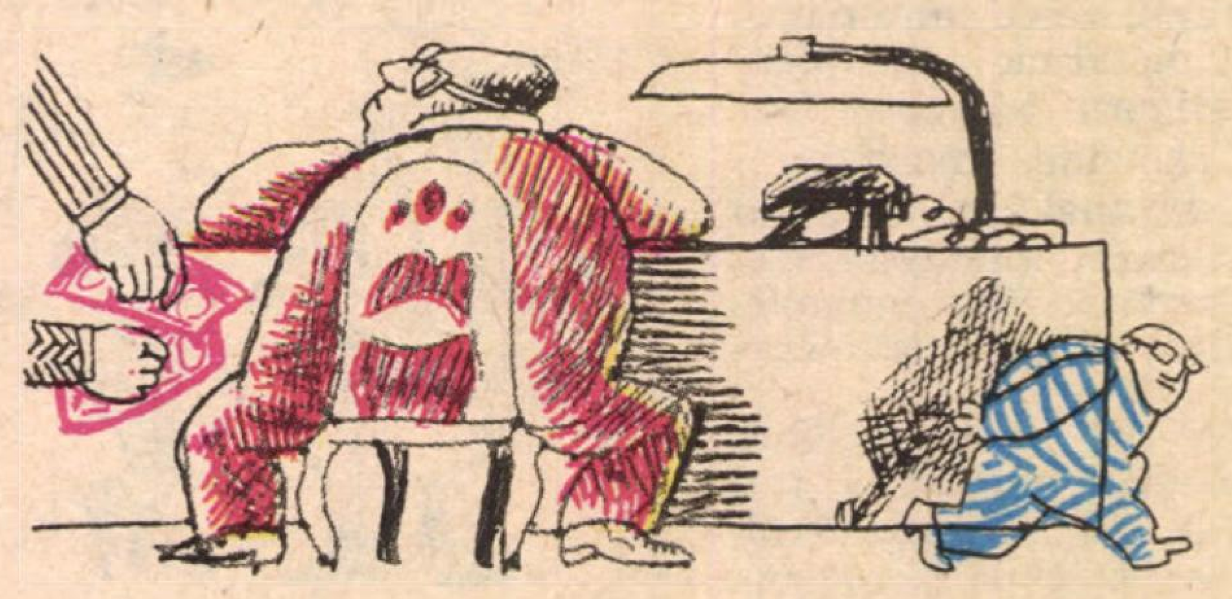
— Irigylem a nyugalmát. De kérdem tisztelettel, hogyan fordulhat elő olyan visszaélés, hogy egy lakásügyi főelőadó ezreket vesz fel az ügyfelektől azzal az ígérettel, hogy lakáshoz juttatja őket.

— Azóta már csak volt főelőadó. Leleplezték.

— De hogyan ügyködhetett olyan hosszú ideig?

— Hiszékenyek az emberek. Becsapta, hitegette az ügyfeleket. Idő kell hozzá, amíg az ilyen szélhámosság kiderül. Az áldozat hallgat, mint a sír...

— Ami igaz, az igaz!... És ravaszul dolgozott: olyan áldozatokat szemelt ki, akiknek már megszavazták

a lakást, ő éppen csak a kiutalások *sorrendjén* változtatott.

— Na látja, mégis lebukott. Négy évre ítélték.

— Tudok más példákat is említeni önnek. Mi a véleménye arról a főosztály vezetőről, aki rengeteg pénzt szedett össze az ügyfeleitől. Pedig volt autója, villája, magas jövedelme. De ő csak annak adott megbízást, aki fizetett neki.

— Nem ő az egyetlen, aki sápot szed azoktól, akiket kivételes megbízásokhoz juttat.

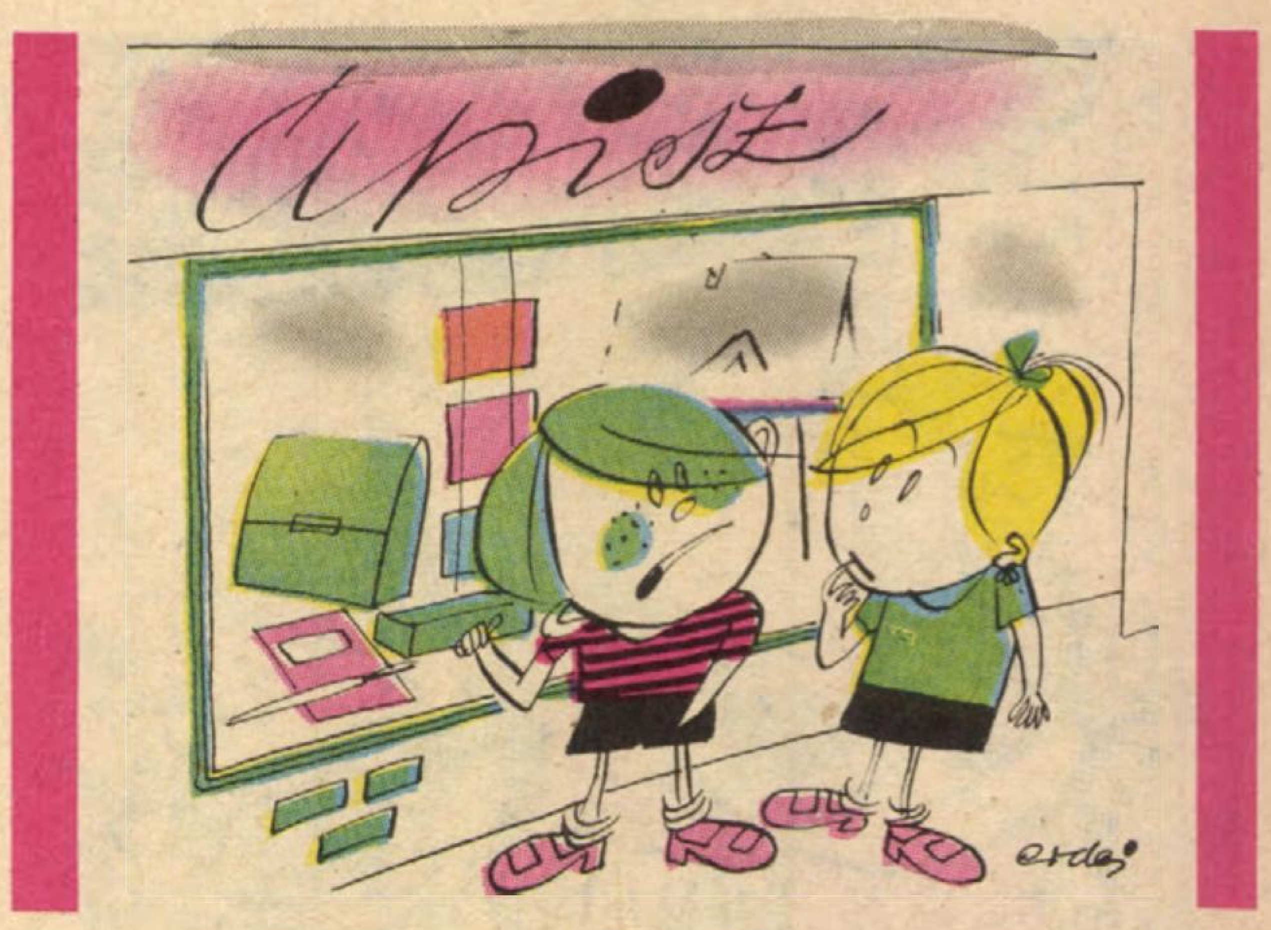
— Tehát ön nem vitatja állításaim valódiságát?

— Dehogy vitatom! Csak azt szeretném, ha tudomásul venné, hogy az ilyen emberek előbb-utóbb lebuknak. Látja, ez a főosztályvezető is lebukott. De ha szabad érdeklődnöm: miért gyűjtötte össze ezeket az újságokból ismert visszaéléseket?

— Hogy bizonyítsam, mennyire nem egyenlő mértékkel mérnek nálunk. Nekem, uram, egy háromezer forintos főállásom van. Engedélyeztek egy másodállást és egy mellékállást. Ebből is van háromezer forint jövedelmem. Most kaphatnék még egy melléküzemági mellékállást, amelyből legfeljebb még tízezer forint jövedelmem lenne és képzelje, az igazgatóm nem engedélyezi. Pedig hol van az még a havi hatvanezertől?...

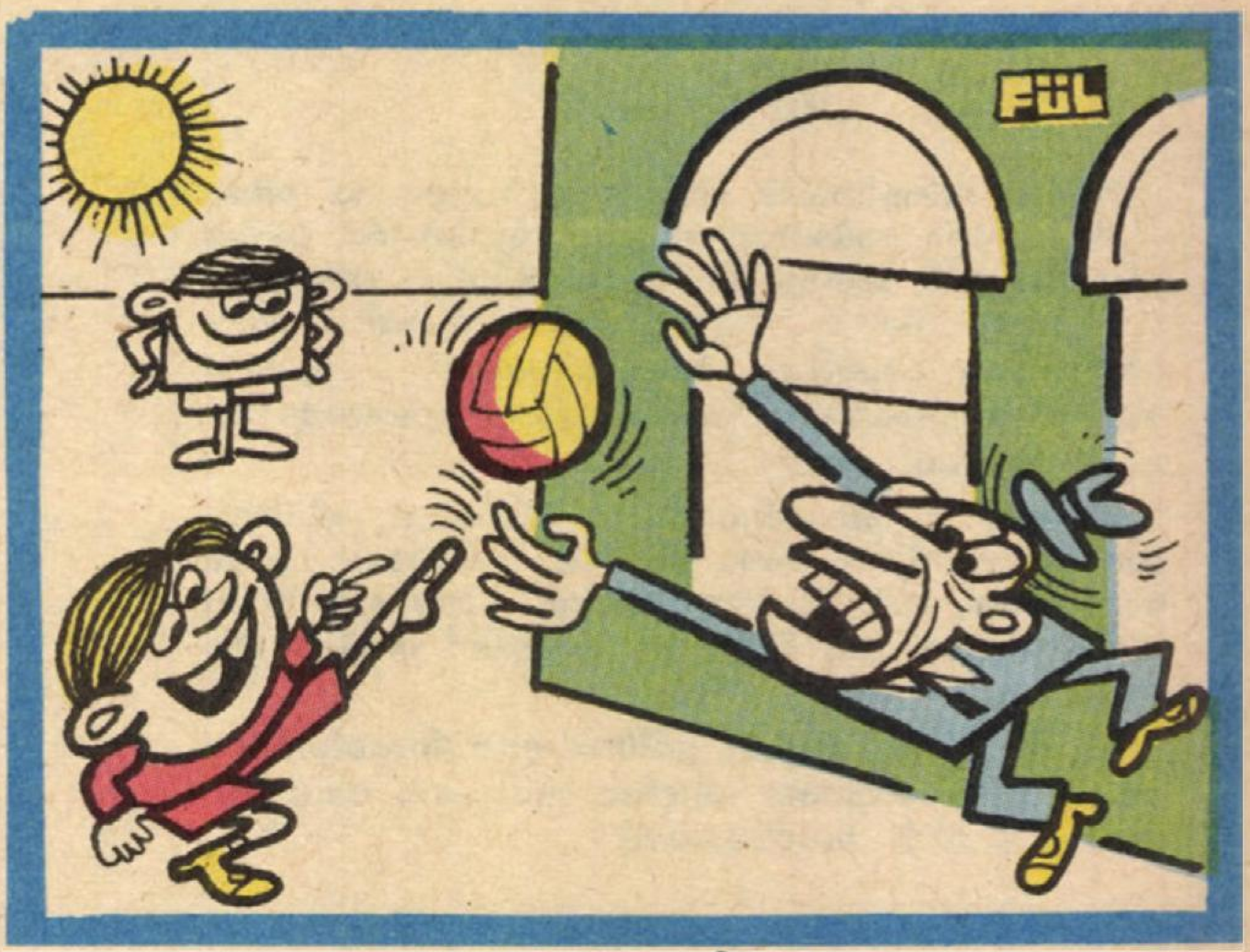
Földes György

TANSZERVÁSÁRLÁS

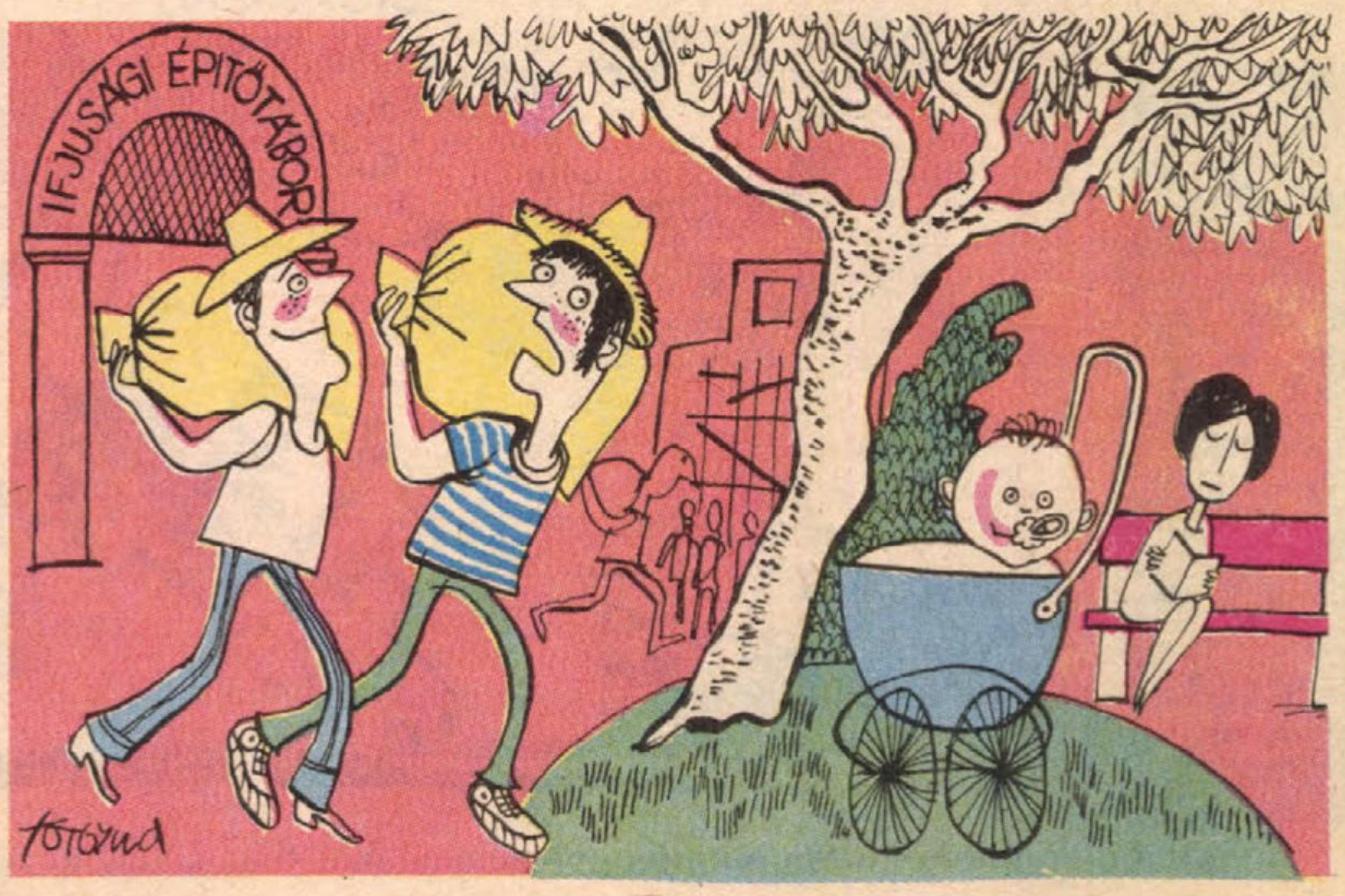
– Hej, azok a szép idők, amikor még októberben sem lehetett füzetet kapni!

RANGADÓ A GRUNDON

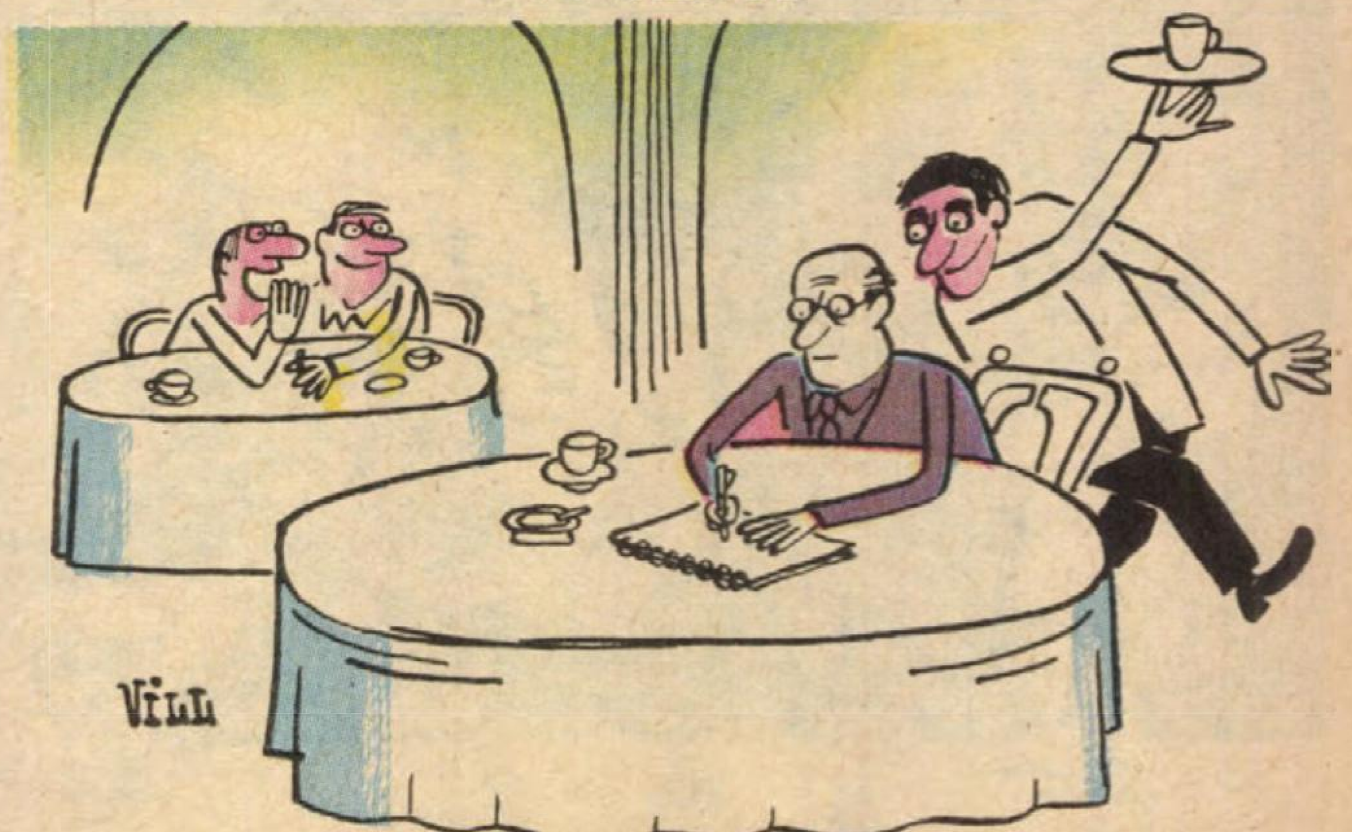
– A bácsi a kapus?
– Nem, de ez az én ablakom.

SZEMLÉLET

– Ezek a mai fiatalok, persze, mindent készen kapnak!

A PLAGIZÁTOR

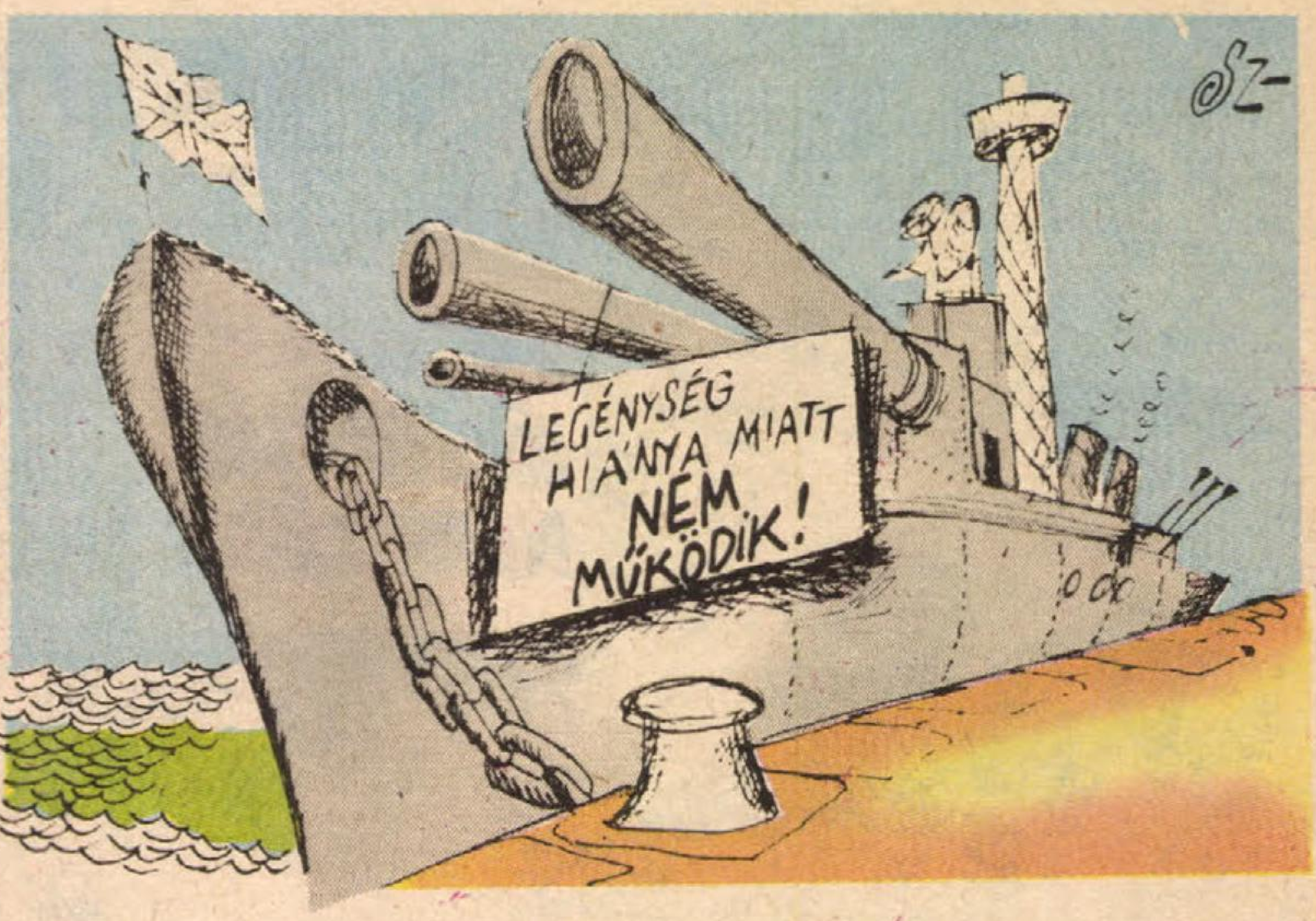

– Pincérnek alcázta magát, hogy ne legyen feltűnő...

AKTÍV PIHENÉS

RUM HELYETT SÖRT KAPNAK AZ ANGOL TENGERÉSZEK

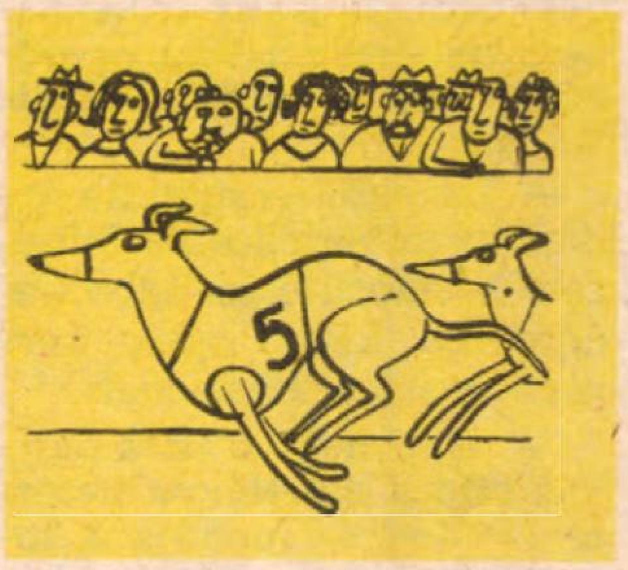

kutyafuttában

Hogy ezt a néhány sort kutyafuttában írom egy kutyanyelvre, annak nem a sietség az oka, hanem a stílszerűség. Agárversenyen jártam ugyanis, arról kívánok beszámolni.

Amikor hírét hallottam, hogy ezt a „sportágat" is meghonosítják nálunk, úgy megörültem, hogy agarat lehetett volna fogatni velem. Mondtam is a barátaimnak: most már tudom, mi hiányzott nekünk! Mert min veszthette el a pénzét eddig a dolgozó? Csupán totón, lottón, borítékos és boríték nélküli sorsjegyen, ügetőn, galoppon. Hát beérhettük ennyivel? Ugye, hogy nem?!

Még nagyobb volt az örömöm, amikor a Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesülete engem is megtisztelt egy díszes meghívóval és két személyre szóló tiszteletjeggyel: kutyagoljak ki a galopp-pályára, s nézzek végig egy agárfuttatást. (Csak mellesleg jegyzem meg, hogy odakint a pályán már nem volt olyan szíves a vendéglátás: alighogy leültünk egy hokedlire, ott termett a jegyszedő, s bilétát váltatott velünk, hiába mutattuk a meghívót, a tiszteletjegyet, kutyába se vette!)

Milyen egy agárverseny? Hát nem túl izgalmas. Az a fél perc, amíg a kutyák végigszaladnak a 400 méteres pályán, szórakoztató, de aztán fél óráig nem történik semmi... Ennek ellenére a versenyt sok száz ember nézte, szurkolta végig, nem lehet tehát azt mondani, hogy a kutyának se kell ez az egész.

Ha már ott jártam, kipróbáltam a szerencsémet is. Az egyik futamban harminc forintért váltottam tikettet. Ám az a jóképű, szürke agár, akit én favorizáltam, pechemre, a legeszesebb eb volt az egész társaságban, mert rájött, hogy kamu az egész, a nyúl nem igazi, s mindjárt a pálya elején kutyálkodni kezdett, csak félgőzzel futott, a célba is utolsóként cammogott be. Így aztán az én harminc forintom ebek harmincadjára került. De nem sajnáltam, mert a szólásmondás is azt tartja: ami az ebeké, az az ebeké!

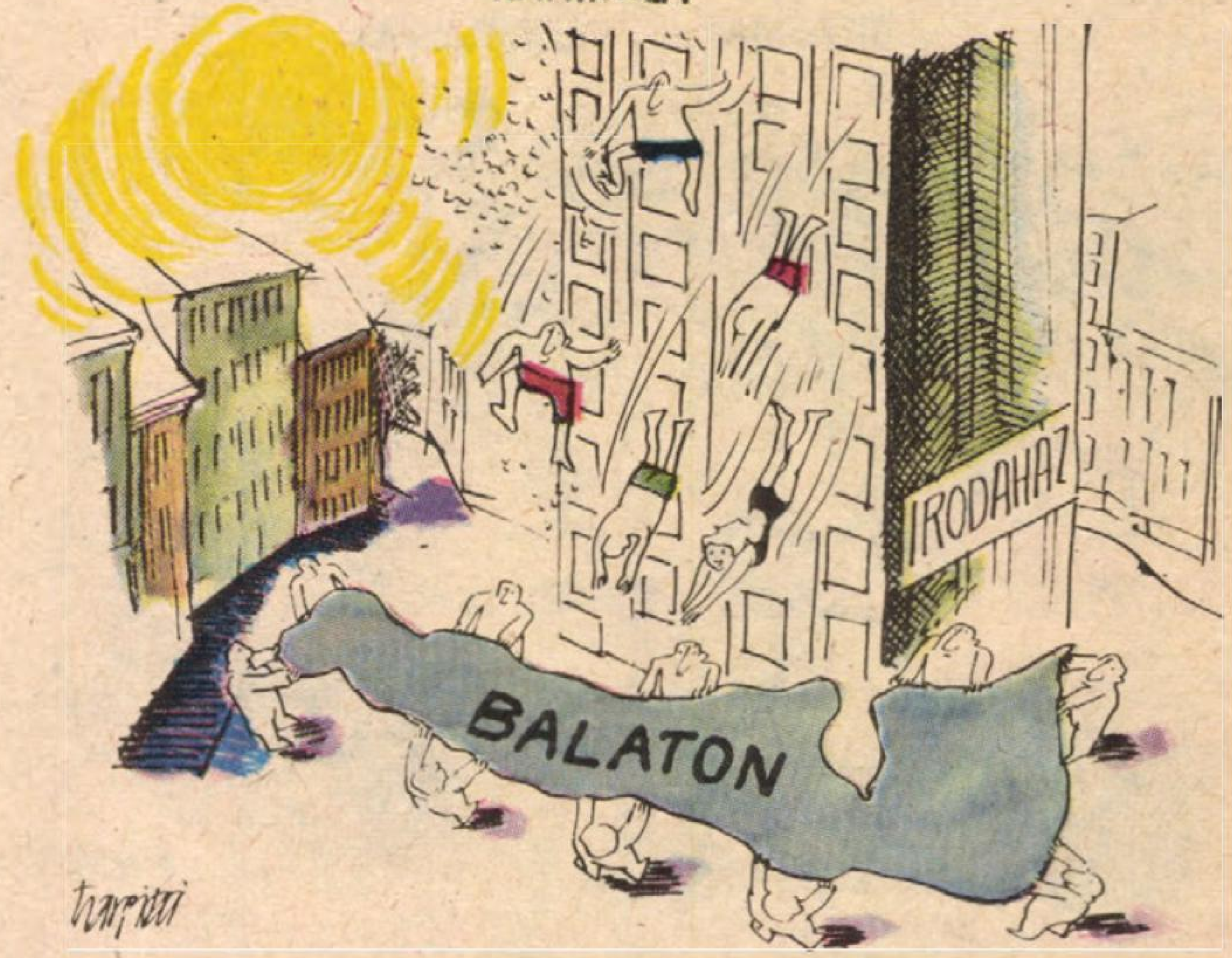
A barátom viszont, aki elkísért a versenyre, egy másik futamban éppen harminc forintot nyert. Elmondhatjuk: eben gubát cseréltünk.

Végül is félig elégedetten jöttem el a galopp-pályáról. Elégedett voltam, mert agárverseny már van, hál'istennek, ugyanakkor elégedetlen is, amiatt, hogy kakasviadal már sohasem lesz minálunk?!

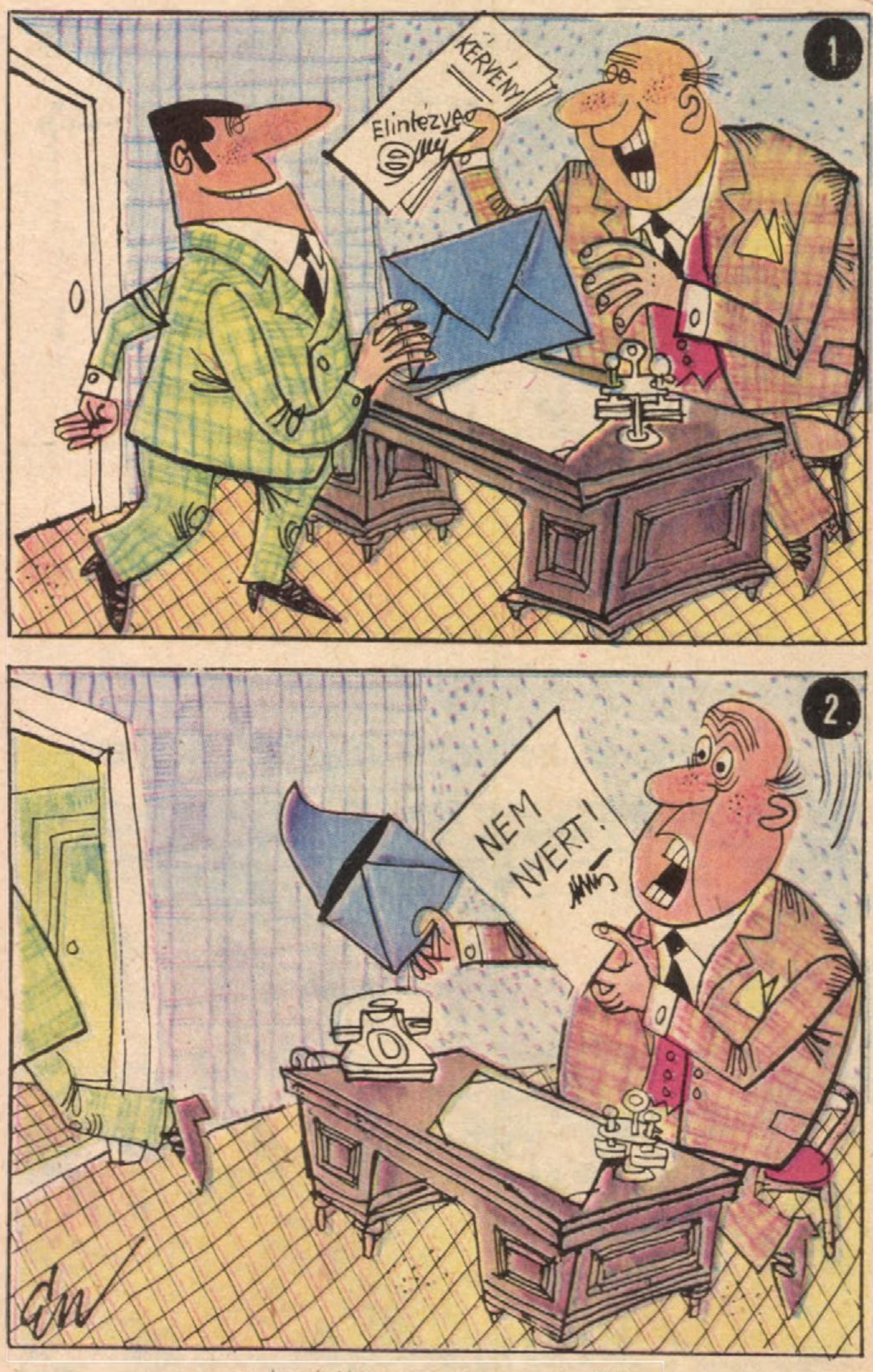
Merthogy már csak az hiányzik a boldogságunkhoz...

(radványi)

KÁNIKULA

MEGLEPETÉS...

...a borítékos sorsjegy mintájára...

SZABADTÉRI SZÍNPADON

– Ferikém, nem felejtetted el a tökmagot?

KÖNYVBARÁT A BANKBAN

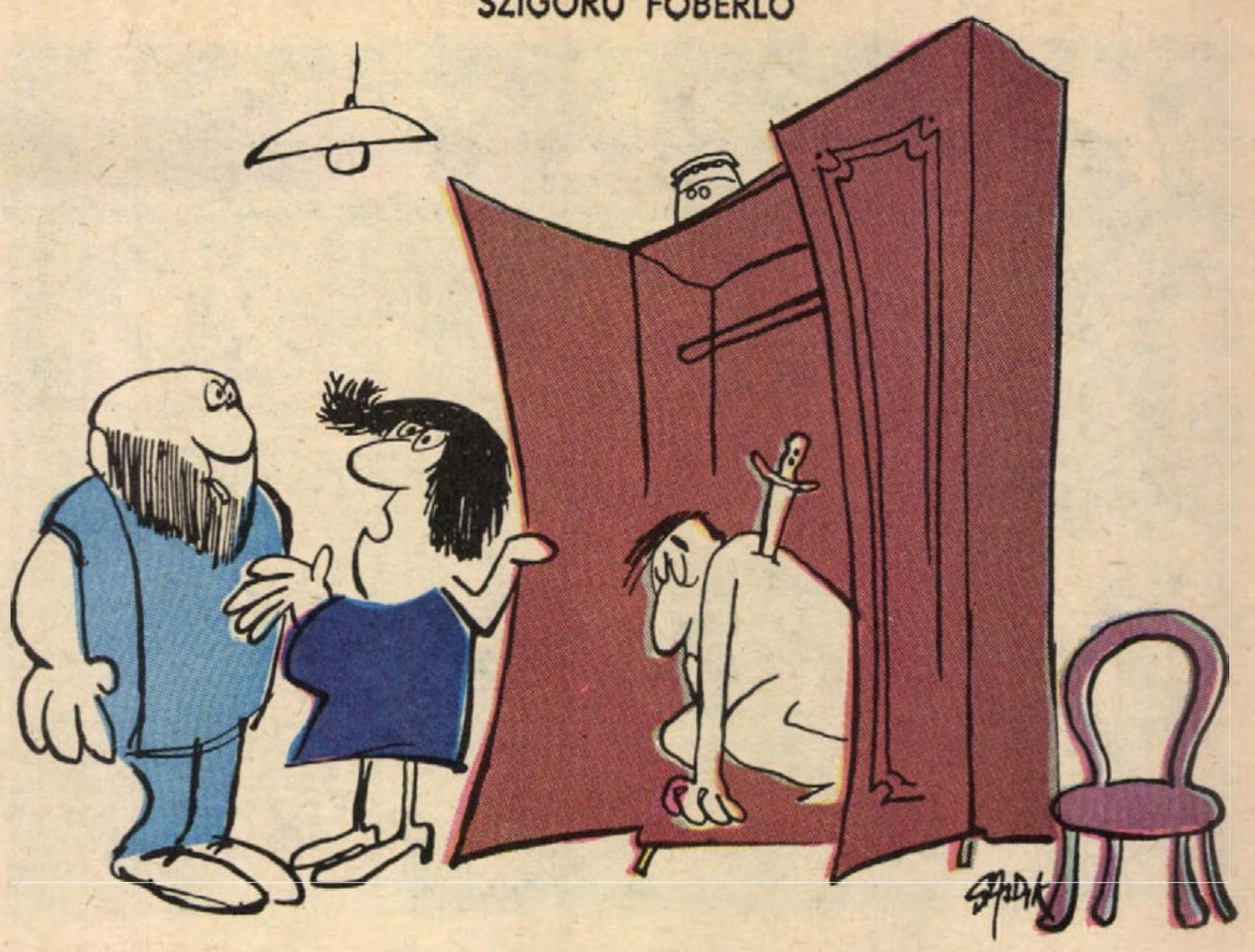
Egy Rudolf Profus nevű fiatalember érdekes védekezést terjesztett elő, amikor a bíróság előtt megkérdezték tőle, hogy mit keresett május 17-én hajnali fél háromkor a houstoni Texas Commerce Bankban. Profus előadta, hogy aznap éjszaka részeg volt, még hozzá annyira, hogy szeretett volna egy jó könyvet olvasni. A szóban forgó bankról azt hitte, hogy könyvtár, azért hatolt be, hogy valami jó könyvet kölcsönözzön. Sejtelme sem volt arról, hogy bankba sikerült bejutnia, hiszen a bankokat rácsok, láncok, páncéllemezek, őrök védik.

A bíró szabadon engedte Profust. A képzelőerőt meg kell becsülni!

DRÁMA A SIVATAGBAN

SZIGORÚ FŐBÉRLŐ

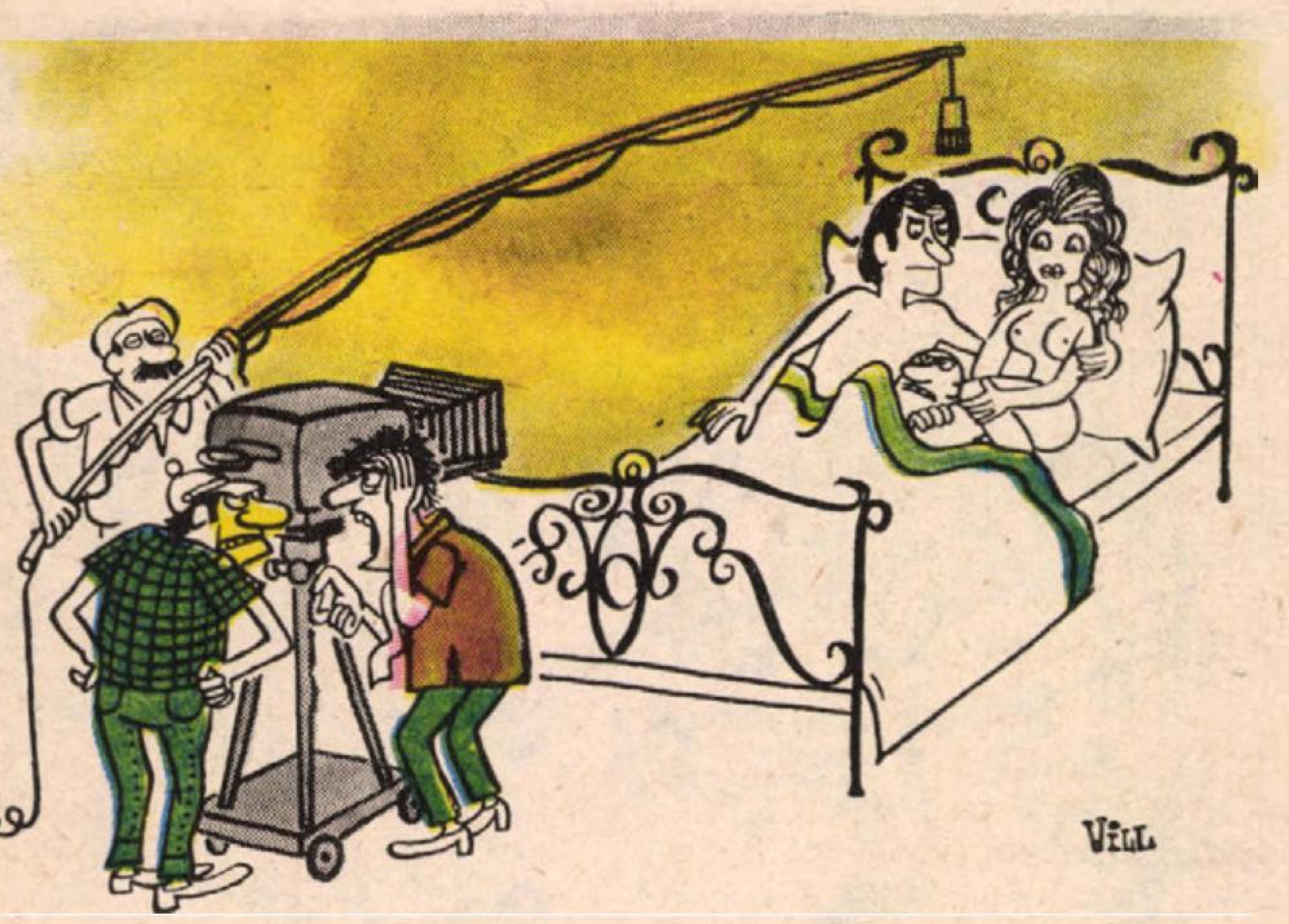
– Hányszor mondjam, hogy a szekrényt nem használhatja!

BIZALMATLAN AUTÓTOLVAJ

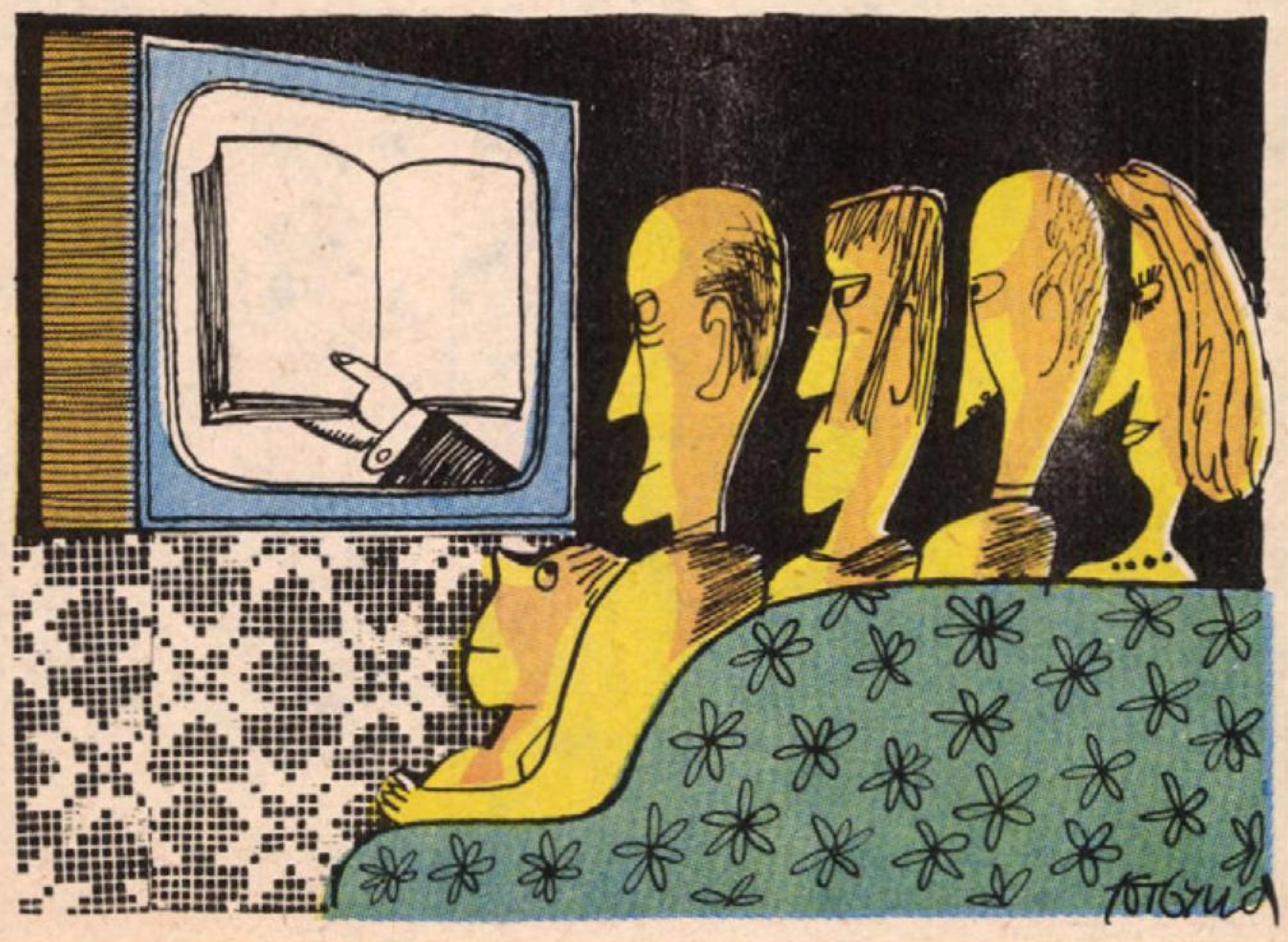
– Remélem, a sofőr nem hajt vadul.

FÉLTÉKENY FÉRJ

– Mit csináljak, csak így engedi felvenni a jelenetet!

AZ OLVASÓ NÉPÉRT MOZGALOM NÉPSZERŰSÍTÉSE

2 GROTESZK

AZ EZREDES

Maria Primo Anasztazio del Munosz spanyol gárdaezredes szerette a jó levegőt. Laktanyaszemléken a tantermekben, a folyosón, az étkezdében, a fegyvertárban, a hálótermekben és az istállókban parancsai, megjegyzései három szóra korlátozódtak: Büdös, barmok, kinyitni! Az első a levegő minőségének tényálladékát fejezte ki, a második a jelenlevők minősítésére vonatkozott, a harmadik szó az ablakkal való cselekedetet jelölte.

Maria Primo Anasztazio del Munosz ezredes otthon is elengedte bogarát. A mór stílusú buflon szőnyegen járkált, orrát a stukkós mennyezetre emelve.

Hirtelen megpördült sarkain: „Büdös, barmok, kinyitni!". Felesége, Saroya Y Palma Melania hercegnő leejtett egy szemet horgolásán s lornyettjét táskás szeméhez emelte:

— Maga megőrült! — felkelt, de szagolt. — Semmi! — mondta.

Az ezredes nagy amerikabarát volt, higiéniájukról nagy tisztelettel beszélt: „Mosdani, por, piszok ki, gyep, Cleveland, támaszpontok." Csak különálló szavakban tudta kifejezni magát. A hercegnő ásított.

Maria Primo Anasztazio del Munosz egyik délben magához intette segédtisztjét: Ebéd, udvar, fa, levegő! Titusz de Silva összecsapta bokáját: Értettem, kegyelmes uram! Az ebédet nem a tiszti étkezdében, hanem a laktanya udvarán egy fa alatt szolgálták fel.

— Levegő! — mondta vidáman az ezredes és felnézett a napsütéses égboltra, ahonnan kicsi, apró, berregő masina közeledett.

A repülőgépet az amerikai pilóta elmélázva vezette. — Joe — mondta a lövész társának hátára könyökölve —, nézzük meg, mit eszik az a kopasz!

A gép az ezredes levesébe zuhant.

— Büdös, barmok, petróleum, kiönteni! — ugrott fel kormosan az ezredes, majd rákiáltott a gépből kimászó pilótákra: — Kezet mosni!

ÁTÉLÉS

I.

A „Vár a sziklákon" című filmet forgatták. Árpafalvit mohaszagú labirintusban kergették, s hatan lőttek rá, amikor a kapitány lányát segített megszöktetni. Az egyik vaktöltés kormos tasakja bőre alá fúródott. Negyvenfokos

lázzal, elmérgedt sebbel vitték a kórházba.

A moziban a fiú három perce kereste azt a szakmai jelzőt, amivel a lányt megszédítheti.

— Az a baj — mondta ajkbiggyesztve, hogy Árpafalvi nem érzi a szerepeit. Nézd az öreg csepűrágó milyen tohonyán esik el...

A II. számú sebészeti klinika folyosóján lepedővel letakart holttestet tolt a szolga.

„Bár csak epizódszerepeket játszott, de milyen átéléssel!" — írták róla másnap a lapok.

II.

— Maga, Árpafalvi — a rendező a megfelelő szó után kutatott —, maga nem érzi a szerepét. Ájuljon, vergődjön, sikoltson, haljon, ha meglövik, s ne vágjon ennyire bamba képet. — „Felvétel indul, vigyázz!"

A „Vár a sziklákon" című filmet forgatták. Árpafalvi titokban az egyik puskába ólomgolyót csempészett. Hatan lőttek rá.

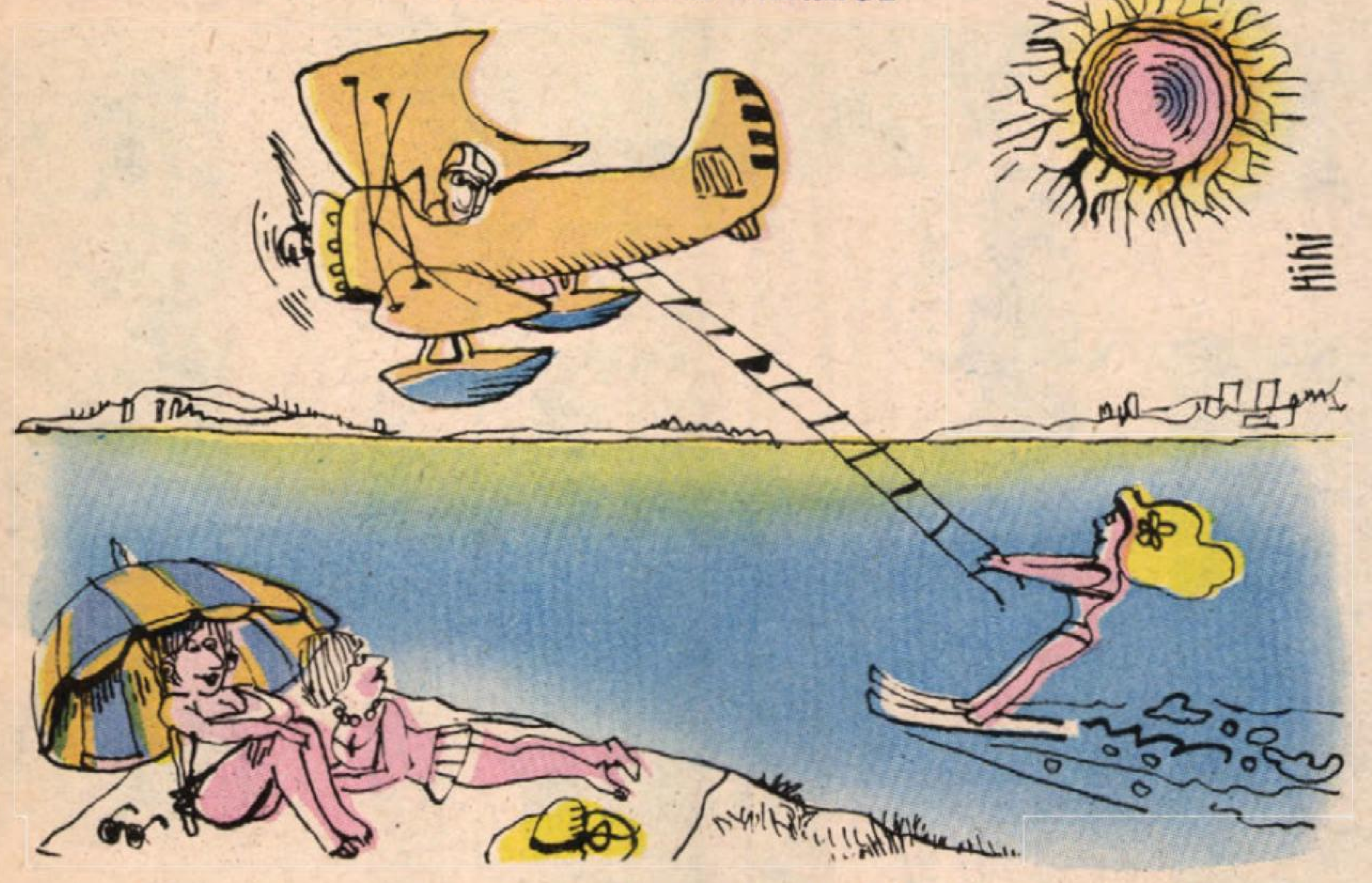
— Remek, nagyszerű — kiáltott a rendező —, nézzétek, na ez most úgy vonaglik, mint Scipa di Vieroge a „Haláltusában". A színészhez sétált.

— Nagy voltam — suttogta ködös álomban Árpafalvi. — Ugye, rendező úr?

— Nagy marha — mondta halkan a rendező, és részvéttel elfordult.

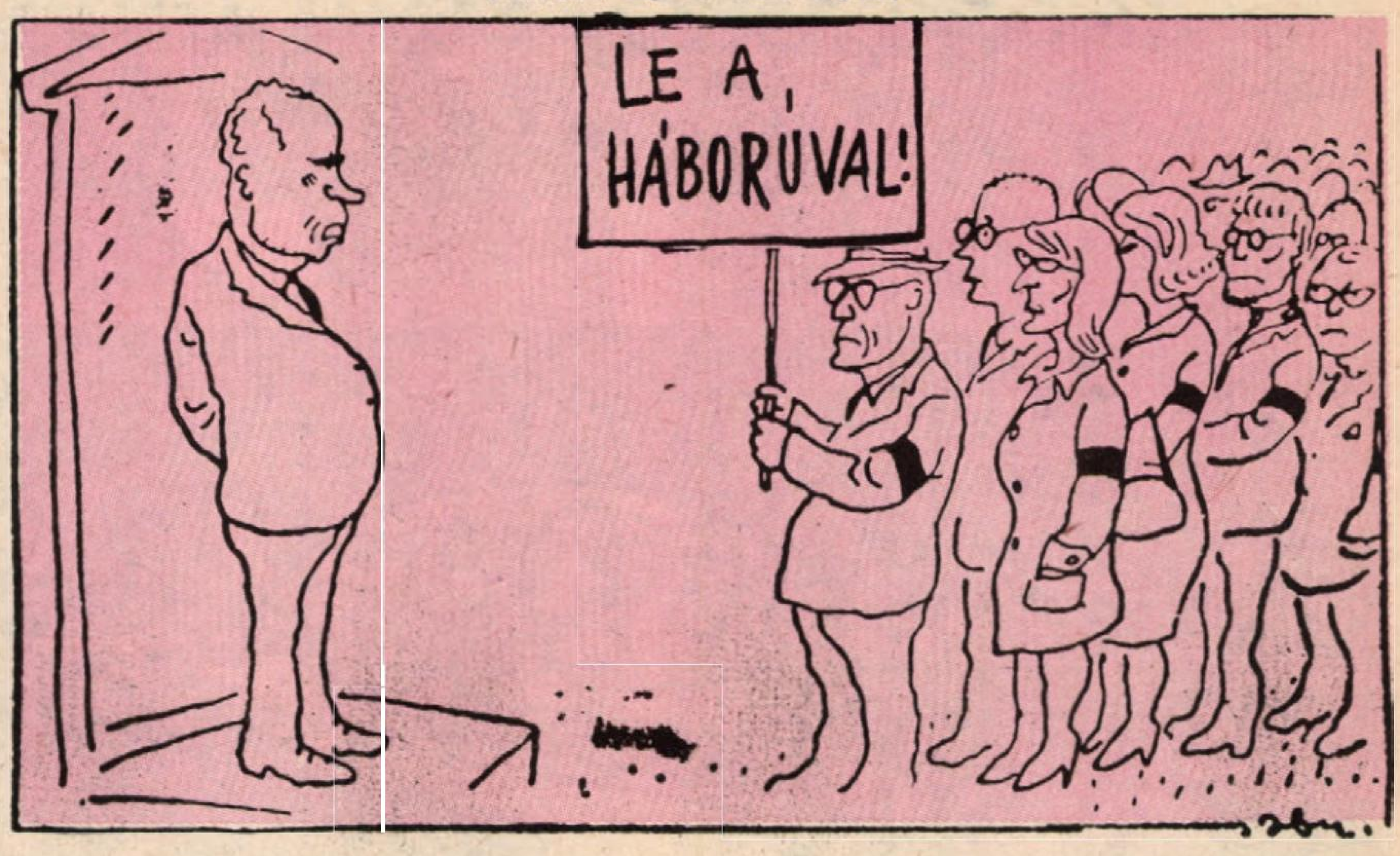
Szűts Dénes

EGY NYARALÁS MÉRLEGE

– Most már nyugodt vagyok. A lányomnak hidroplános udvarlója van.

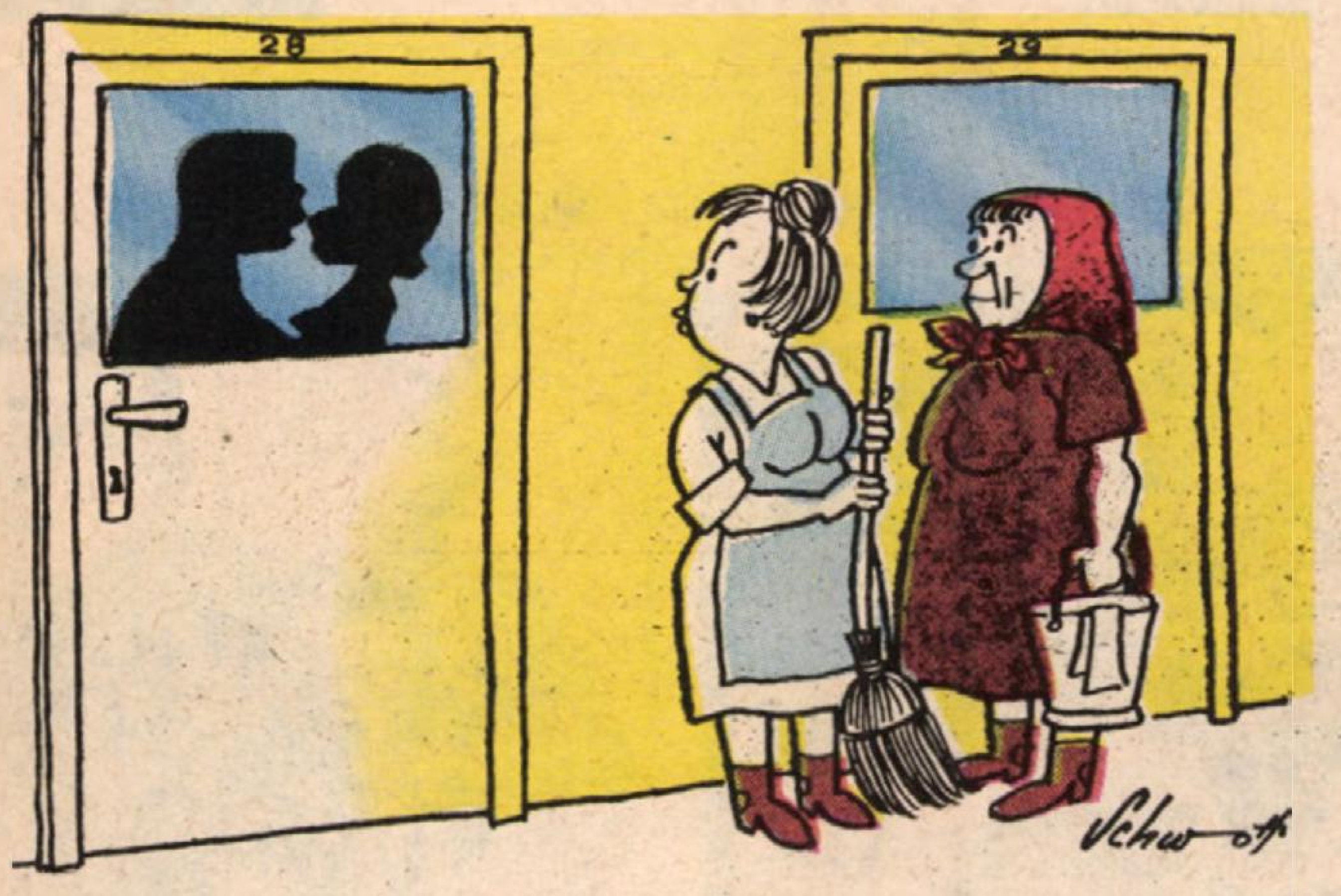
NIXON ÉS A TÖMEGEK

– Nincs valami konstruktív javaslatuk?

(„Jeune Afrique", Tunisz)

MEGÉRTŐ TAKARÍTÓNŐK

– Ide később jövünk, még túlóráznak...

KÖZÉPKORI DIPLOMÁCIA

REKLÁM A SZÜLŐKNEK

ENYHÍTŐ KÖRÜLMÉNY

— Tisztelt társadalmi bíróság! Nem menteni, csak magyarázni akarom cselekedetemet. Valóban vérlázító, hogy egy jó keresetű ember, akinek a felesége is dolgozik, arra vetemedik, hogy az önkiszolgáló boltból, fizetés nélkül próbáljon kihozni egy liter tejet és két sóskiflit. Enyhítő körülményként azonban meg kell említenem: két gyerekem van, akik ekkor már egy napja nem ettek...

— Igaza van a tisztelt bíróságnak, ketten több mint ötezret keresünk, különösebb szenvedélyem nincs, ami van, az nem kerül pénzbe, mert mint mondtam, nős ember vagyok... A dolog úgy történt, hogy mindketten felvettük a fizetésünket másodikán. Otthon — ahogy ezt szoktuk — betettük a pénzt a szekrénybe, az összehajtott lepedők alá. Aztán a feleségem megkért, hogy szaladjak le egy kis tejért, mert a gyerekek éhesek. Magamhoz vettem háromszáz forintot — hátha valami más is kell — és elindultam. Sajnos, a Közért előtti sarkon van egy áruház. Csupán szokásból megálltam a kirakat előtt és elállt a lélegzetem. A plakátok óriási árleszállítást hirdettek. Alaposabban megnéztem a kirakatot és felfedeztem, hogy az a lepkeháló, ami egyébként 170 forintba kerül, most csak 87 forint. Kérem, én nem vagyok felelőtlen, de gondolják meg: negyven évet megértem és még sosem volt lepkehálóm. Eddig nem is gondoltam rá, mert a 170 forint

szép summa. De 87-ért már ajándék. Ha megvásárlom, 83 forintot takarítok meg. Érthető, hogy megvásároltam a hálót, végül is jogom van egy lepkehálóra, a lepkeháló ma már mindenkié, megszüntettük a kiváltságosak lepkeháló monopóliumát.

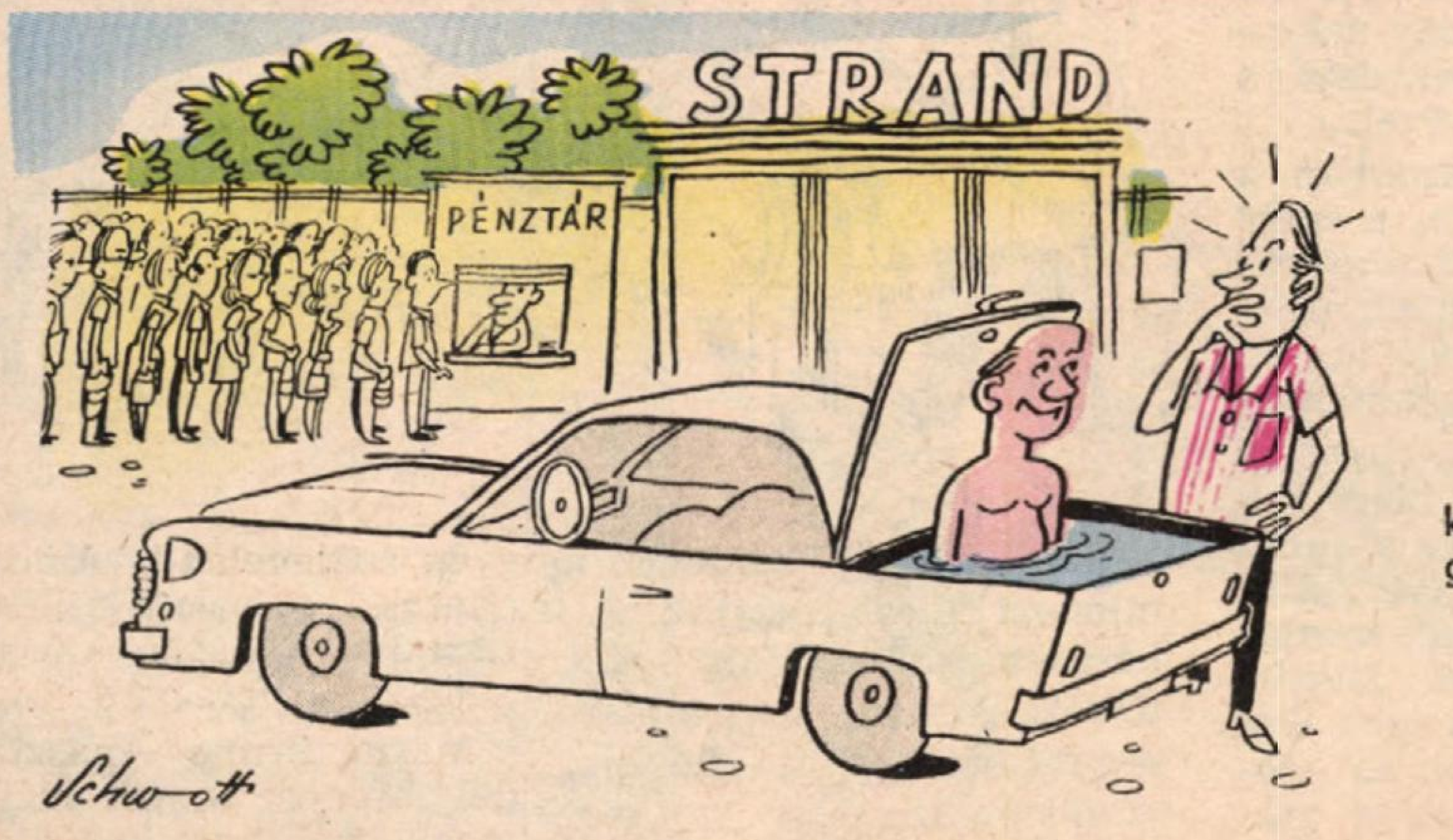
— Ez még persze, hogy nem vágott a földhöz. De a maradék pénzemen vettem szúnyogirtót féláron, ami aztán tényleg nem luxus...

— Hogyhogy nincsenek szúnyogok a Wesselényi utcában? Most nincsenek! És mi lesz, ha holnap jön egy szúnyoginvázió?

— Igen kérem, rövidre fogom. Ezután hazamentem, és újra magamhoz vettem egy kis pénzt. Az áruház előtt bekötött szemmel haladtam el, de a Közért előtti sarkon van egy ruházati bolt, s én nem tudom, hová lett a józan eszem, mert amikor megláttam, hogy az a kemping-garnitúra, ami máskor 120 forint, most csak 80, azonnal számolni kezdtem és rájöttem; ha tíz garnitúrát vásárolok, az négyszáz forint megtakarítás. Nem vagyunk gazdagok, hogy ezt a lehetőséget elszalajtsam! Otthon persze veszekedett a feleségem, és kikapta a kezemből a szatyrot, mondván, hogy nekem nem szabad pénzt a kezembe adni. Sajnos, a Közértig ő sem jutott el. Mint a lepke a fénybe, úgy esett be az áruházba és én nem tudtam megszólni, mert majdnem ezer forintot takarított meg azzal, hogy megvásárolt — szinte bagóért — hat baby dollt, 10 pár strandpapucsot és néhány rugdalózót...

— Hát így történt. Egy fillérünk sem maradt. A gyerekeknek azonban akkor is enni kell, ha árleszállítás van. A bűnt elkövettem, a liter tej es két kifli ellopását nem tagadom. De kérem a bíróságot, bűntársként vonja felelősségre a kereskedelmet is...

Ősz Ferenc

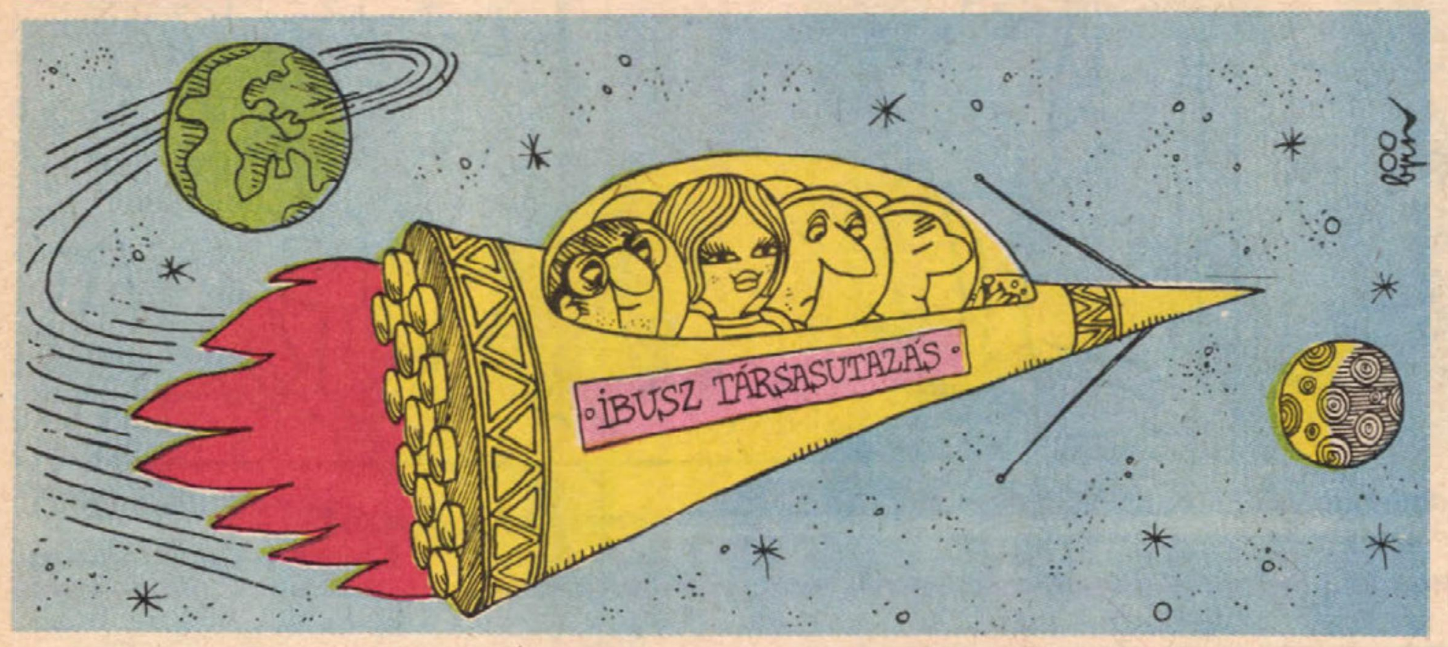

TÜRELMETLENSÉG

– Nem bírtam kivárni, amíg jegyet kapok.

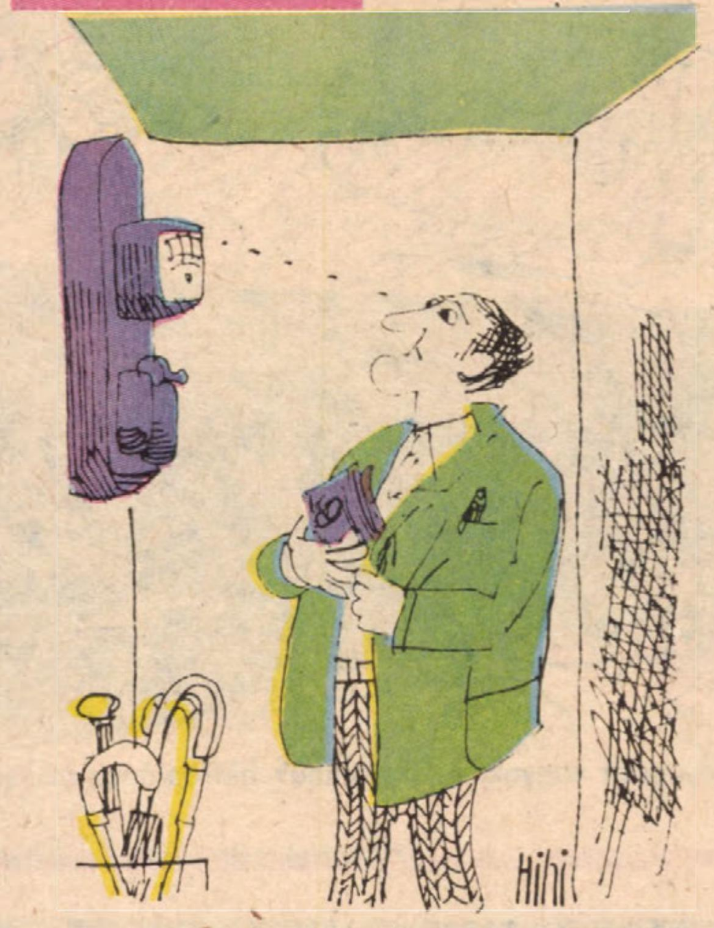
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MIRE GYŰJTENEK?

Balázs-Piri Balázs:

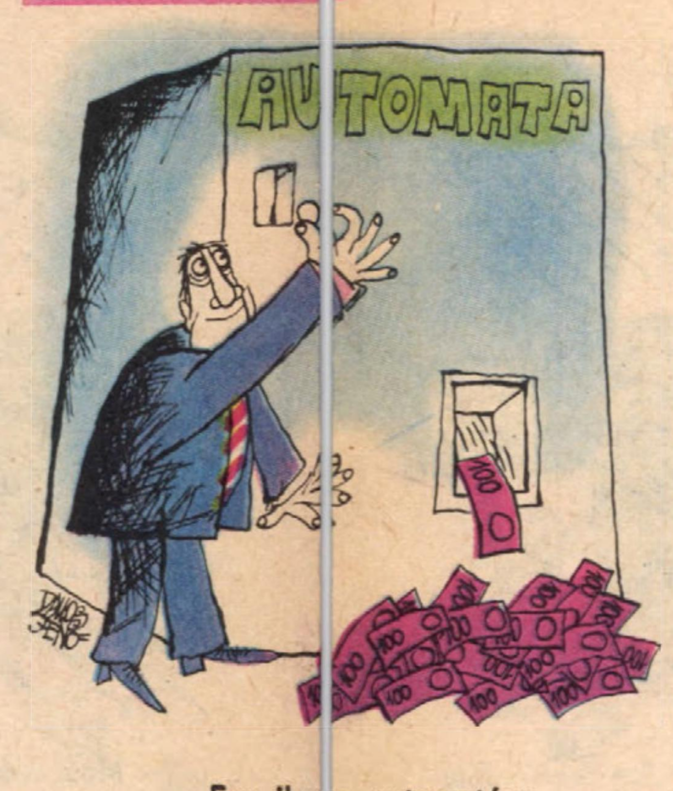
– Egy holdutazásra ...

Hegedűs István:

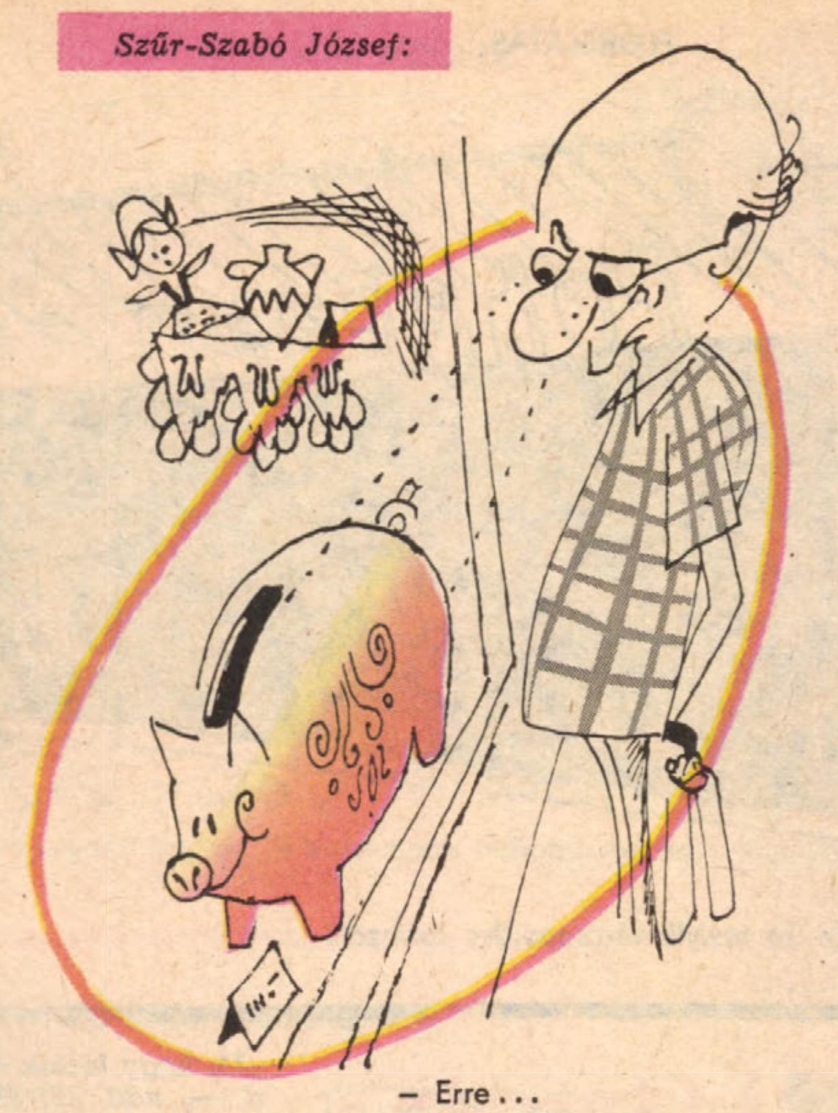
– A kéthavonként esedékes villany- és gázszámlára.

Dallos Jenő:

– Egy ilyen automatára.

Szűr-Szabó József:

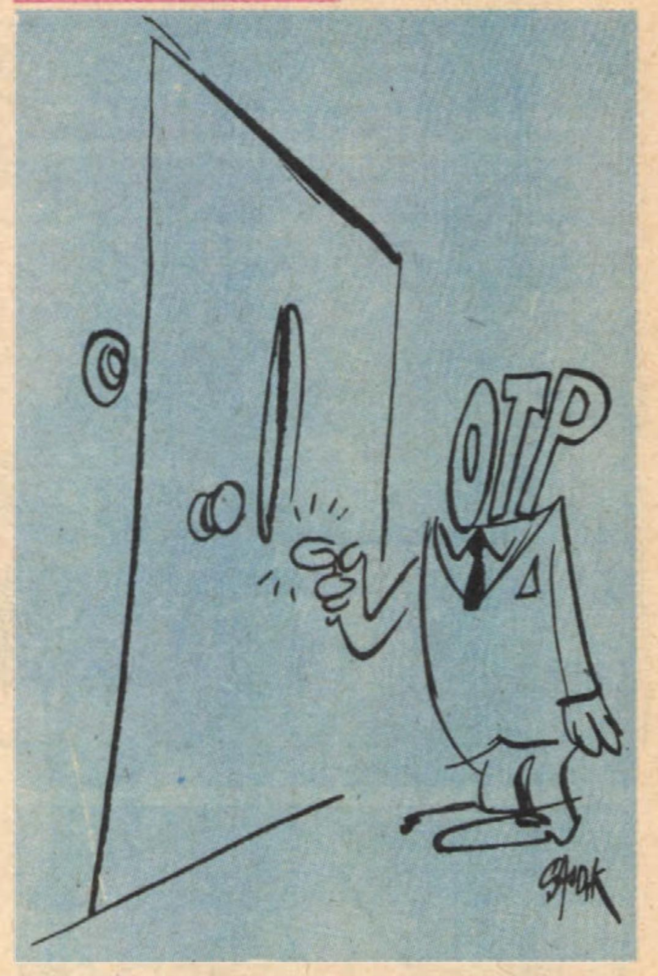
– Erre ...

Tót Gyula:

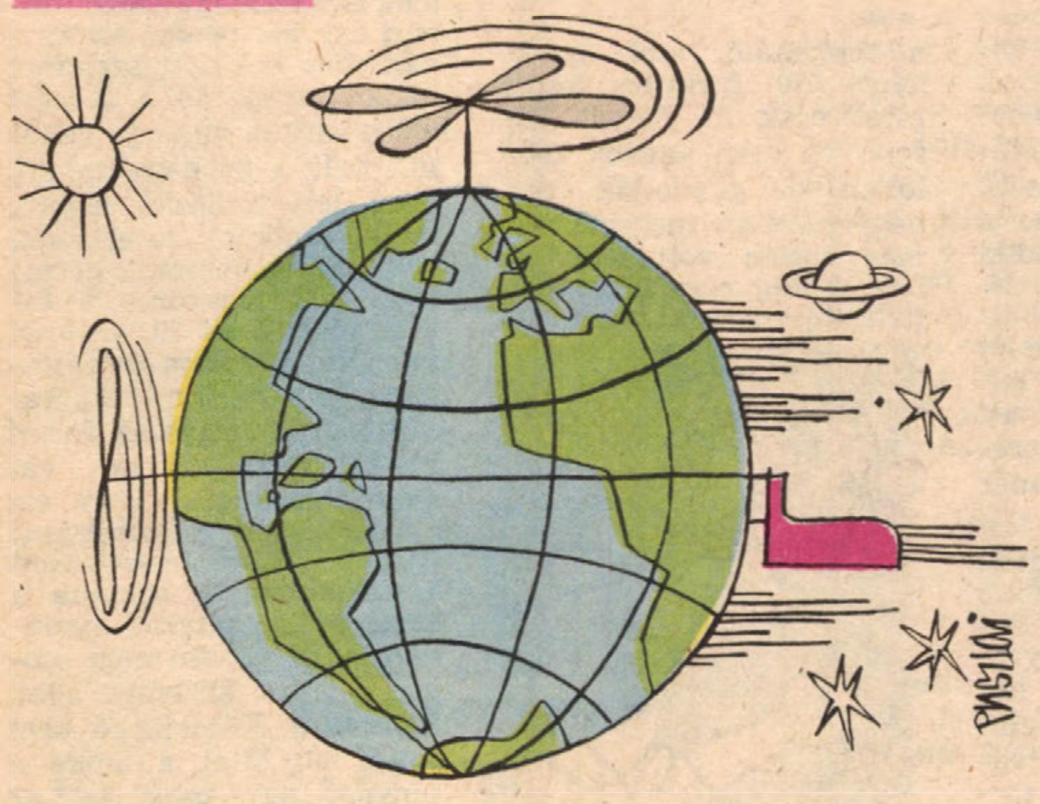
– A focisták javára, hogy addig se nélkülözzenek, amíg az átigazolási idejük le jár.

Sajdik Ferenc:

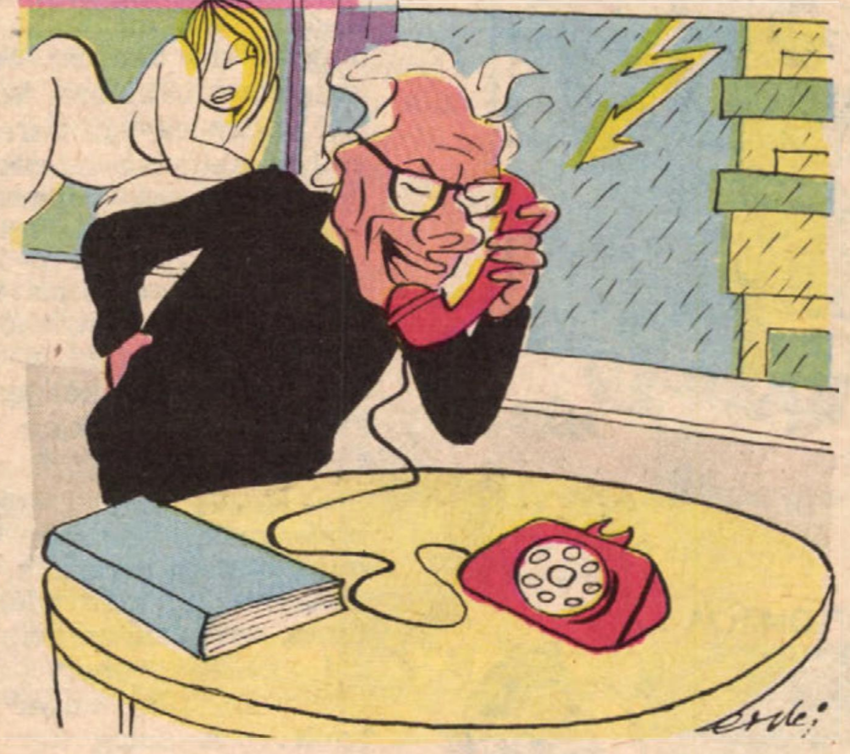
– Hátha egyszer az OTP pénzt kér tőlem kölcsön ...

Pusztai Pál:

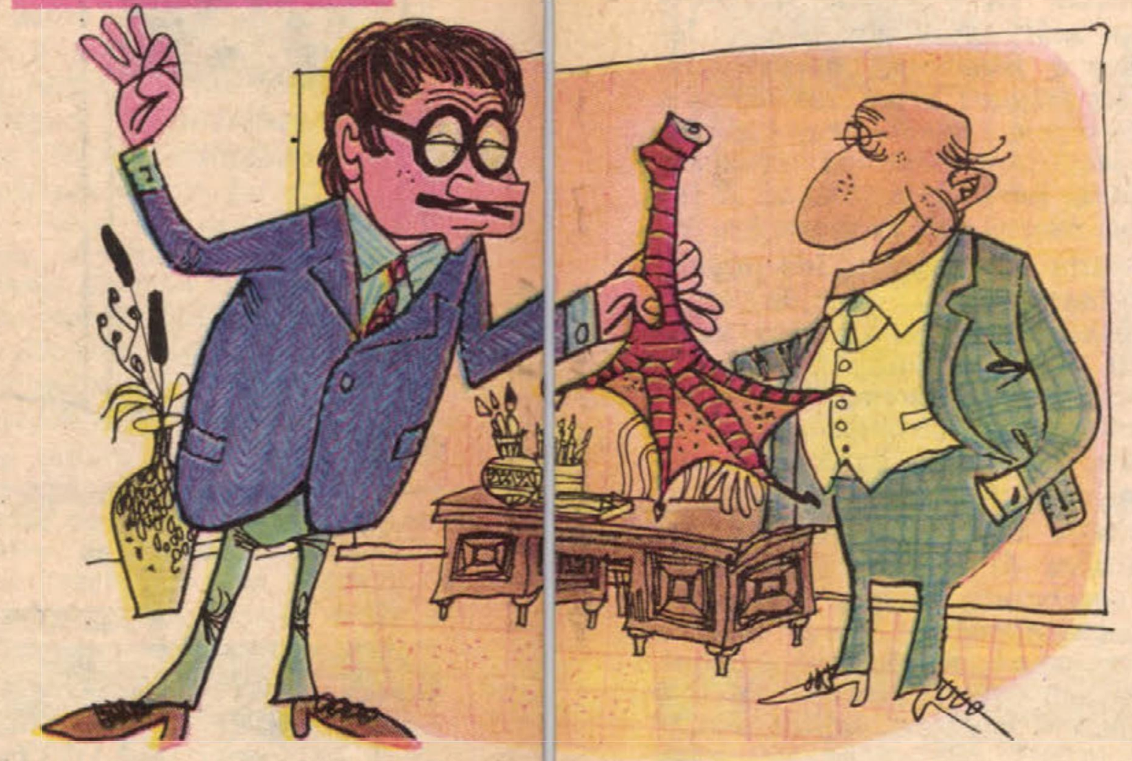
– Összkomfortos, irányítható, saját bolygóra.

Erdei Sándor:

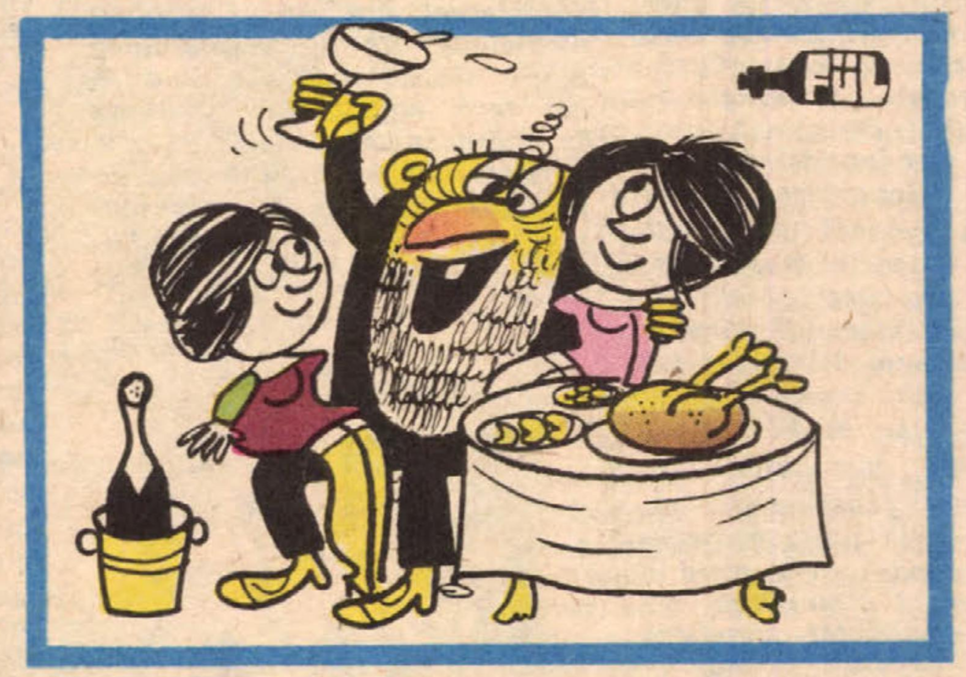
– Olyan telefonra, amely kábel nélkül is működik.

Endrődi István:

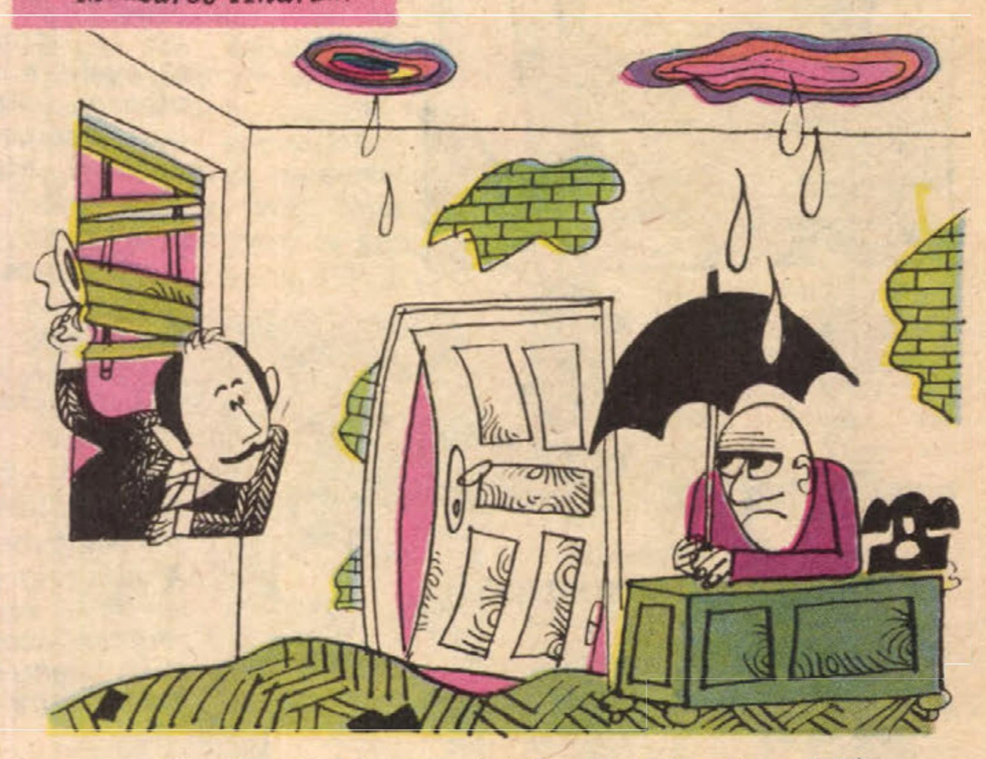
– Egy kacsalábon forgó várra, a kacsaláb már megvan hozzá.

Fülöp György:

– Szép, nyugalmas öregségre.

Mészáros András:

– Egy ilyen lakásra, amit tőlem bérelne ki az IKV ...

Hálátlan vendégek

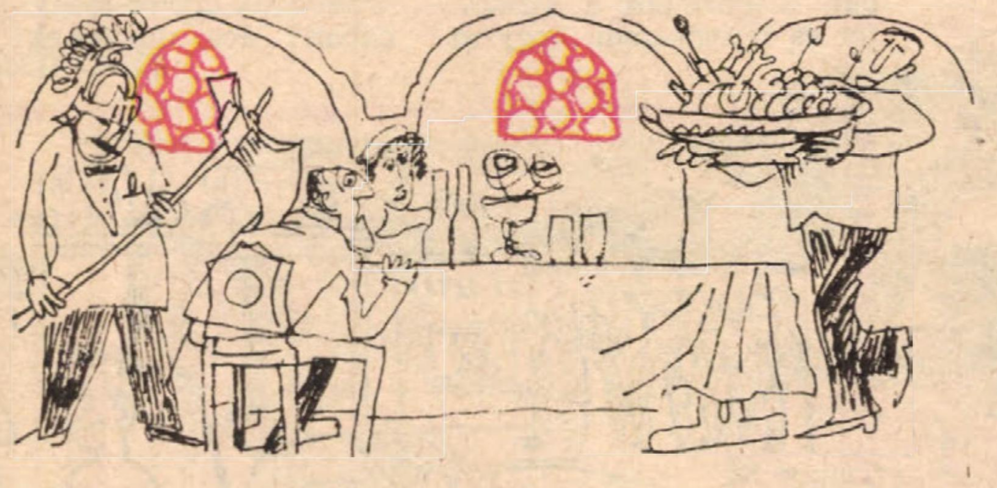
Egy meleg vasárnapi este tíz óra körül fönt bolyongtam a budai Várban.

Hát kérem, az a sürgés-forgás, az a tarka sokadalom, az a bábeli nyelvzavar, azok a mindenféle-fajta autók, vagyis az a nagy-nagy idegenforgalom, ami ott volt... Csak úgy dagadt a vendégszerető magyar keblem.

— Hiába, tudunk mi! — csettintettem diadalmasan, valahányszor az elismerő, csodálkozó, áradozó hangokat hallottam, és olyan büszkén néztem a kivilágított ezt, meg amazt, hogy tekintetem sugara vetekedett a fényszórók lumenjeivel.

A legbüszkébb azonban a felszedett úttestekre, a mély árkokra, a nagy földhányásokra voltam, amelyek élethű hangulatát adják az ősi vár megannyi ostromának, de együttvéve.

Még ennél is büszkébb voltam továbbá arra a mind több és több osztályon felüli meg kiemelt, sőt reprezentatív vendéglátóipari létesítményekre, amelyek csak úgy árasztják magukból az előkelőséget, a folklórt, a muzsikát, és amelyekben kapható galamb, fácán, „vajda öröme", „prímás kívánsága", nem beszélve a hal-vad-jófalat — miszemszájnakingeréről, valamint az italféleségek tucatjairól és a több nyelvű étlapokról.

Nos, kérem, amikor mi mindezt megteremtjük Alabárdostól Muskétásig hosszú tömött sorban, nem kímélve semmi áldozatot, sőt megvonva szájunktól a betevő kiskocsmákat, akkor egyes vendégeink, azaz — fájó szívvel kimondom nyíltan — többes vendégeink, nagy hálátlanul elkerülik a nekik, a számukra, a kedvükért létesített létesítményeket, s ha mégis beülnek valahova, az a szerény Pest-Buda és a még szerényebb Fekete Holló, amelyek pedig nem méltóak hozzájuk, de egyáltalában. Azokat nekünk hagyta meg könyörületből a Vendéglátóipar jó szíve, hogy enném meg — roston sütve vegyes körettel.

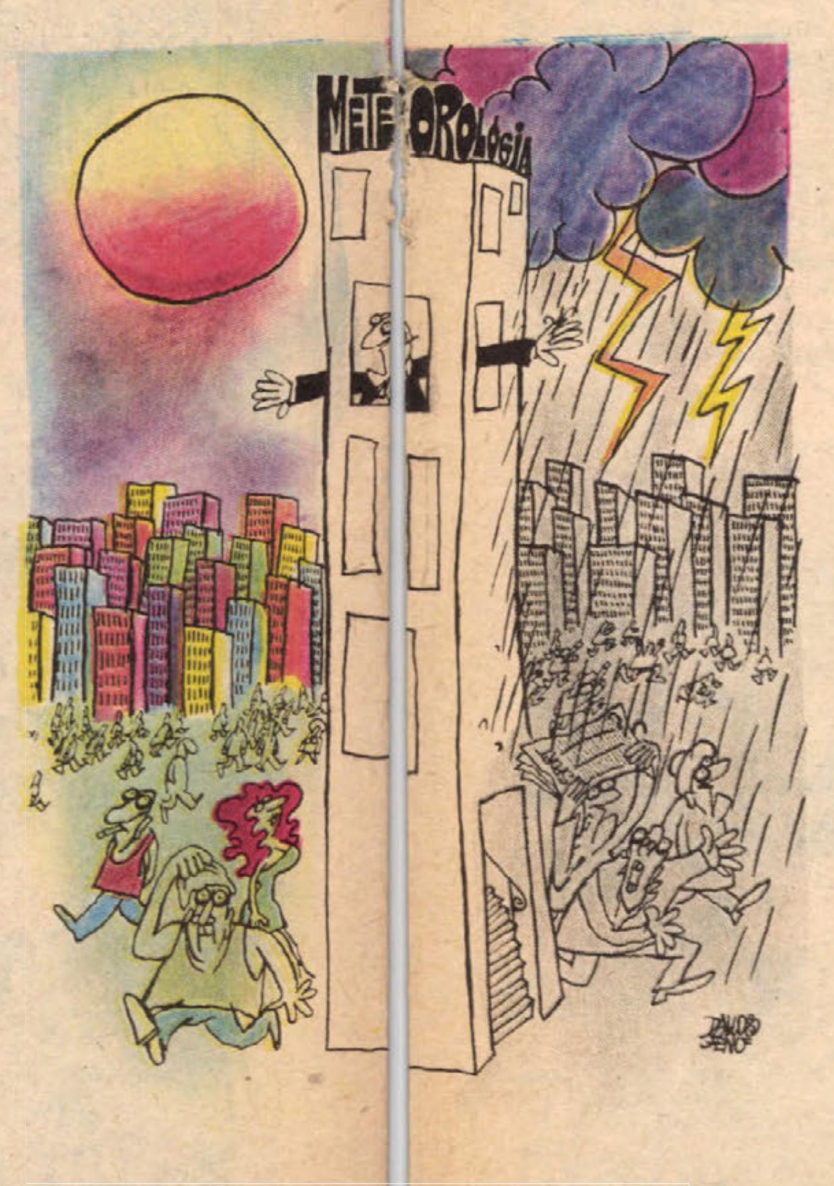
Szó, mi szó, csak néztem ezeket a vendégváróan kongó-bongó, tátongó luxuskiviteleket, és igazat adtam a vendéglátóiparnak, hogy az érthetetlen és háládatlan külföldieket különböző gyengéd eszközökkel próbálják beterelni azokba. Így — például — kilenc órakor bezárják a Ruszwurm és Tárnok cukrászdákat, a Mátyás-templommal szemben a pavilonokat, sőt a Halászbástya tövében ama diszkrét helyiséget is.

Valahogy csak meg kell értetnünk kedves vendégeinkkel, hogy a budai Vár nem holmi piti párizsi Montmartre, ahol mindenféle rendű és rangú mulatók vannak és nem is bécsi Grinzing, ahol snassz Weinstubék és múlt századbeli kerthelyiségek sorakoznak.

De nem ám! A mi budai Várunkban kizárólag luxuskivitel van a számukra. Tessék csak szórni a konvertibilist!

Sólyom László

PROGNÓZIS

– Szeszélyes, változékony időjárás.

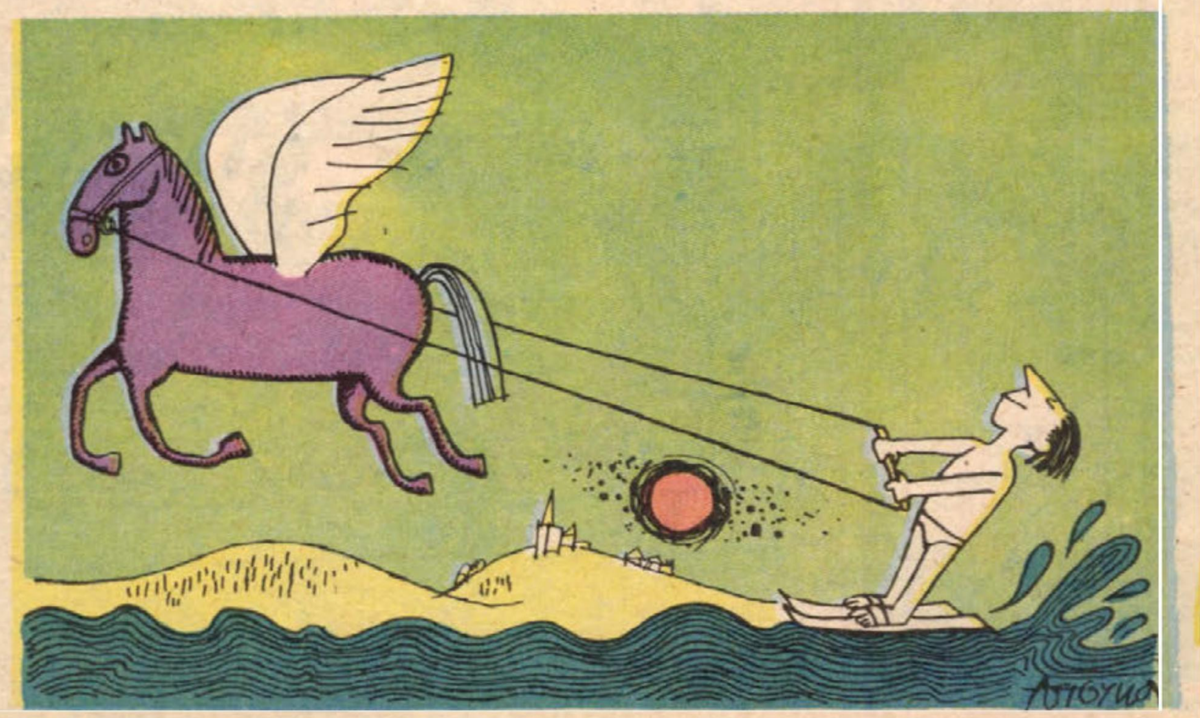
NEHÉZ A KÍGYÓŐR ÉLETE

Miami egyik kórházában ápolják jelenleg Bill Haast urat, aki a helyi kígyótelepen teljesít szolgálatot. Ketrectisztítás közben marta meg egy maláj vipera.

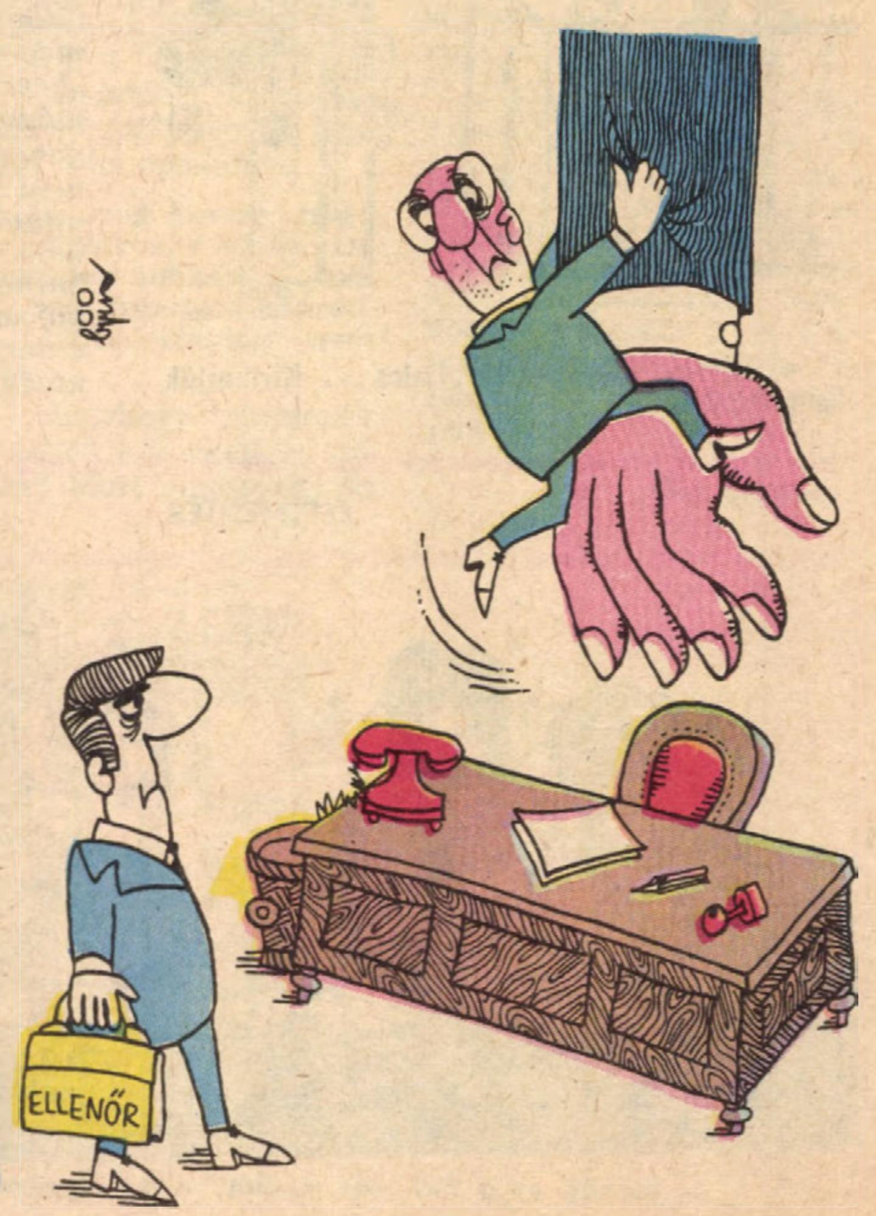
Ez volt Haast 108-ik kígyómarása.

– Hogy nem unják meg ... – sóhajtott bosszúsan a kórházban.

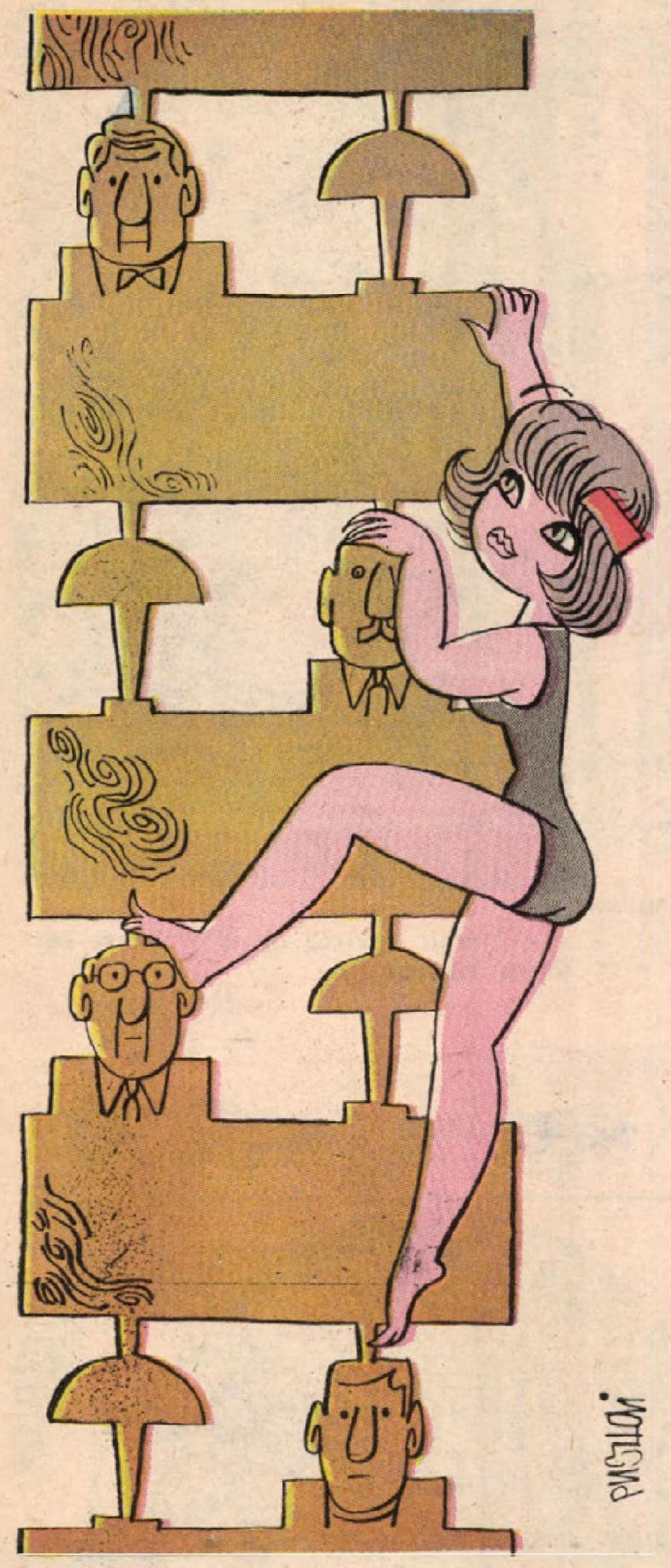
ALKOTÓI SZABADSÁGON

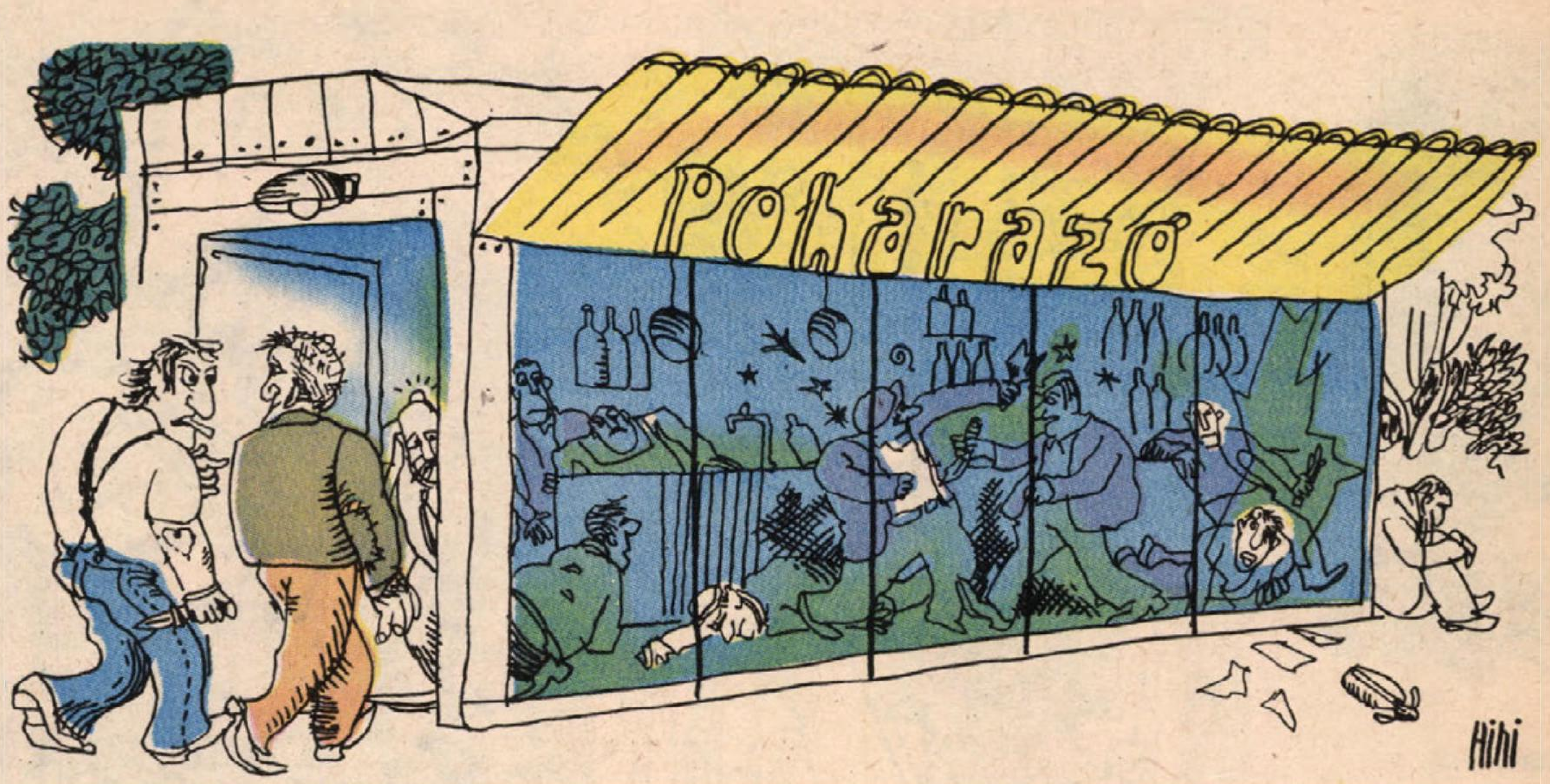
MENEKÜLÉS

MÁSZÓKA FELNŐTT KISLÁNYOKNAK

ELŐRELÁTÁS

– Te melyik vércsoportba tartozol?

Látogatás

Kecsmeghy Berci azért látogatott haza Amerikából, hogy egy kicsit eldumáljon a bohémklubban, és együtt nevessen a régi pajtásokkal a negyven év előtti stikliken. Ebből is látszik, hogy Berci nem szégyelli a múltját, amely elég viharos volt, noha nem végződött súlyosabb következményekkel. Miből élt annak idején? Volt ő minden: színész, segédrendező, filmasszisztens, de legfőképpen — ezt mindenki tudta róla — szélhámoskodott. És mindig szerencséje volt: a jó modorú, jól öltözködő, jóképű embert soha nem jelentette fel senki.

Annak idején egy ismert filmvállalkozó támogatta, kisebb-nagyobb pénzösszegekkel. A társaság egyik tagja megemlítette a mecénás nevét, mire a többiek azonnal elmeséltek két Kecsmeghy-anekdotát, amelyen Kecsmeghy nevetett a legjobban.

Egy szép napon Berci beállított a filmes távollétében — a feleségéhez és elkérte kölcsön, a hozzá hasonló, csak kissé testesebb férj sötét ruháját. Az asszony nem akarta odaadni az öltönyt s csak akkor könyörült meg rajta a szíve, amikor Berci „becs" szavára ígérte, hogy másnap délig visszahozza. Mondanom se kell, Berci napokig nem jelentkezett és a filmes — miután alaposan összeszidta naiv feleségét — elhatározta: bárhol találkozik Bercivel, megpofozza, és leszedi róla a kölcsönruhát, még akkor is, ha az utcán találkoznak. Pár nap múlva a filmes épp a Royal Szállóban vacsorázott külföldi ügyfeleivel, amikor az ajtóban megjelent Berci, valószínűleg újabb áldozatokat keresve. A két férfi egymásra bámult és az öltöny tulajdonosa azon törte a fejét: hol pofozhatná meg — feltűnés nélkül — szélhámos barátját. Berci nem gondolkodott. Cselekedett. Odalépett az

asztalhoz, és miután mindenkit udvariasan üdvözölt, a mecénásához fordult: „Jó, hogy találkozunk! Tudod, hogy tartozol 40 pengővel?" A filmes csak hápogni tudott ekkora szemtelenség hallatán. „Én... Én... tartozom neked?" „Igen — felelte Kecsmeghy —, ennyit fizettem ki a szabónak, hogy az öltönyödet rám igazítsa!"

A másik történet:

Bercinek pénzre volt szüksége. Sürgősen. (Mint mindig.) Kereste a gazdag barátját — noha már rengeteg pénzzel tartozott neki — és fél napi kutatás után végre megtalálta. „Jó, hogy látlak — mondta Berci —, add kölcsön holnapig az írógépedet... Le kell valamit gépelnem a filmgyárnak és..." „Szó sem lehet róla!" Berci letérdelt előtte: „Az életemről van szó!" „Rendben van — felelte a filmes —, holnap délelőtt feljössz a lakásomra, és a feleségem jelenlétében gépelhetsz." Berci hálálkodva megköszönte pártfogója jóságát. A filmes óvatos volt és szigorúan kioktatta a feleségét: „Ide figyelj! Holnap délelőtt idejön az a szélhámos Berci! Le akar valamit gépelni. Addig könyörgött, amíg megengedtem, hogy a jelenlétedben leírhatja azt a néhány oldalt, de ha kész, azonnal dobd ki!" Az asszony kikészítette az írógépet egy kis asztalkára és amikor Kecsmeghy megérkezett, fagyos udvariassággal fogadta. Berci leült a géphez és pötyögtetni kezdett. Közben megkérdezte: „Mi jó lesz ma ebédre, nagyságos asszonyom? Illetve ne is tessék elárulni. Kitalálom! Ez az illat... füstölt marhaszegy! Sólet! Eltaláltam?!" „Eltalálta!" — mondta kurtán az asszony. Berci nagy keservesen legépelt egy oldalt, majd félénken megszólalt: „Bocsásson meg, tetszik érezni? Mintha valami odaégett volna!" Az asszony egy pillanatra beleszagolt a levegőbe, aztán „Jesszusom! Ez odaégett!" felkiáltással kirohant a konyhába. Több se kellett Kecsmeghynek. Amikor az asszony visszajött, már nem találta ott Bercit. De az írógépet sem.

H. T.

JÓ SZOMSZÉDOK

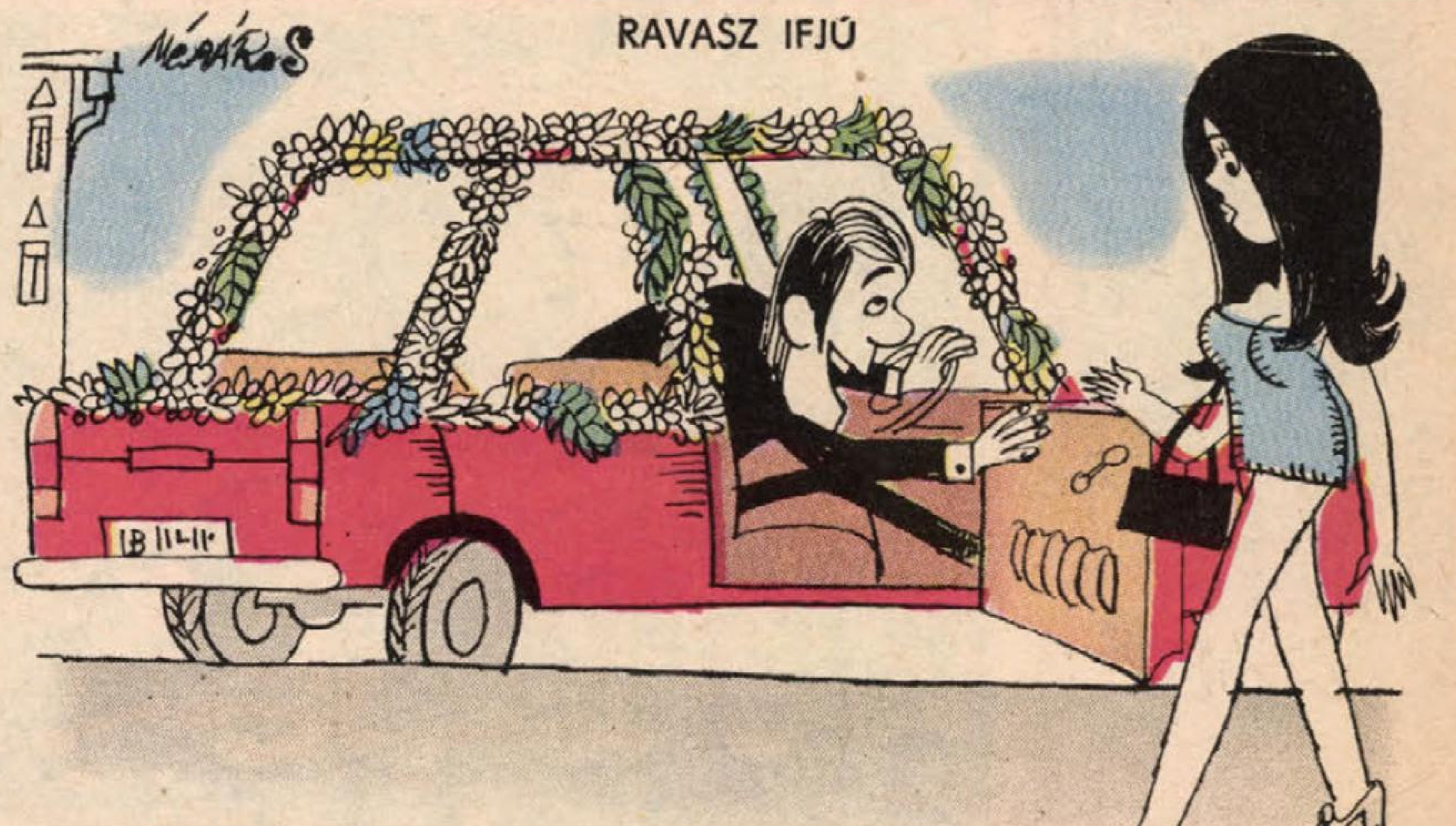
– Remek a gyomirtó, Lajos... Kivihetjük a telkünkre.

ÉLETMENTÉS

– Nahát, ez a Piri már megint milyen ügyesen fuldoklott.

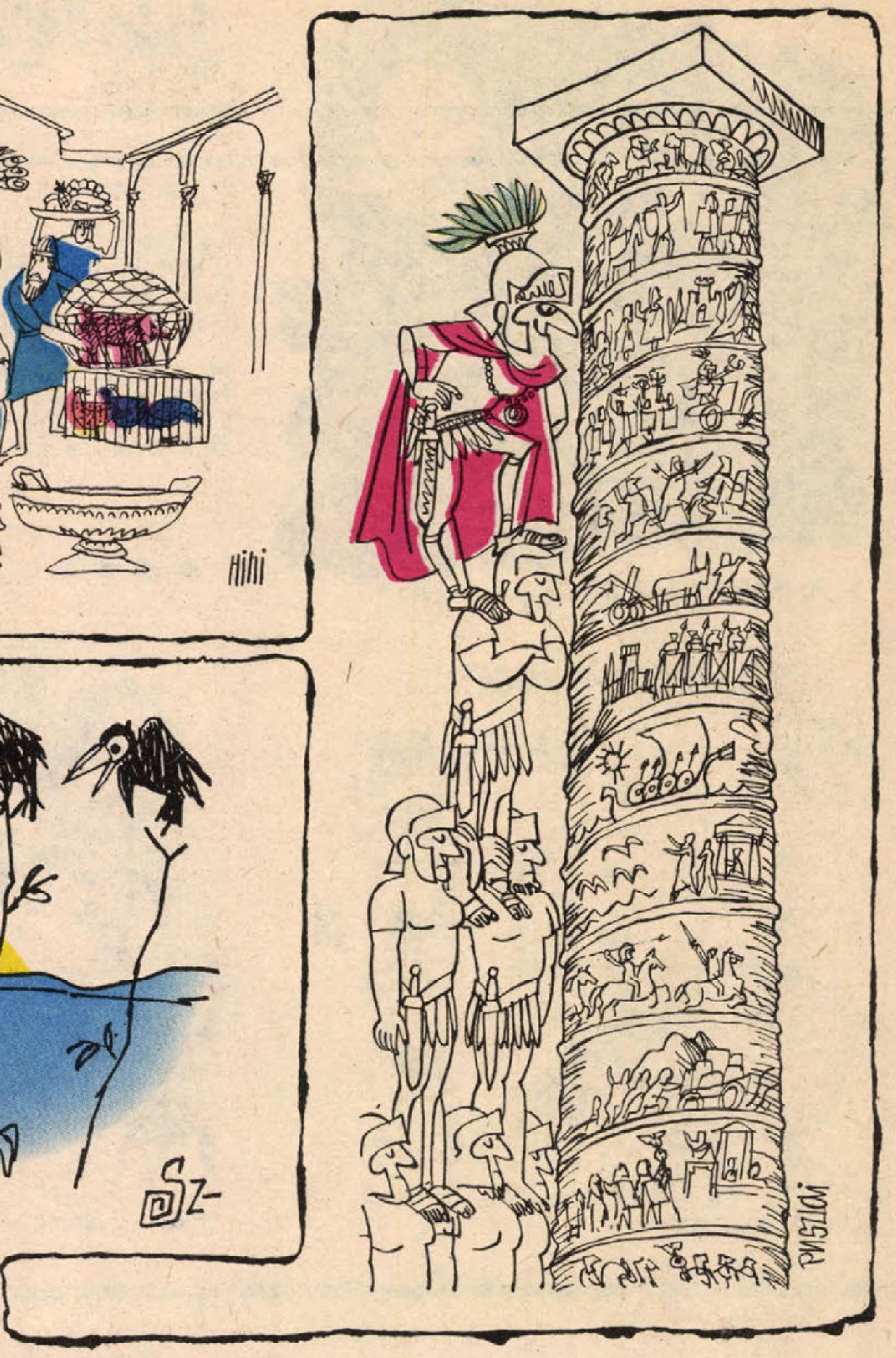
RAVASZ IFJÚ

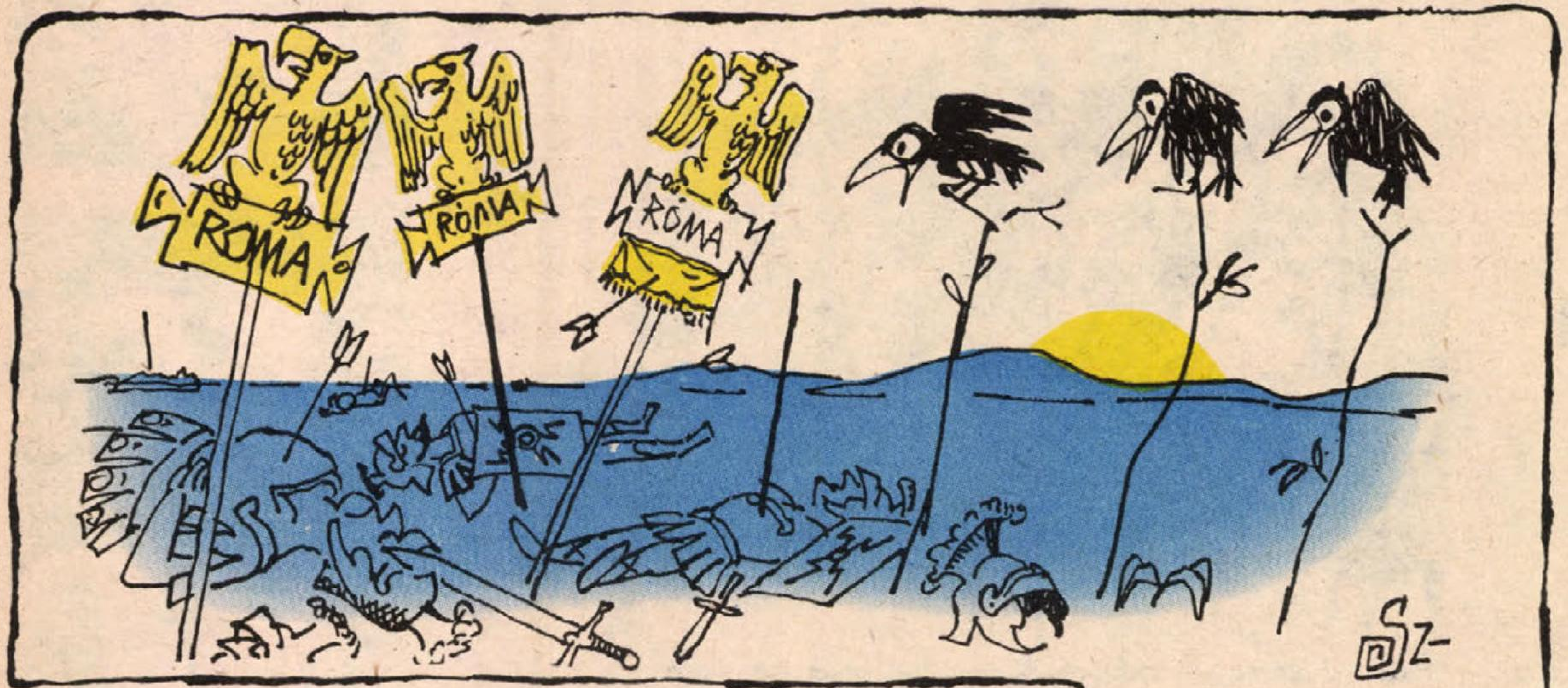

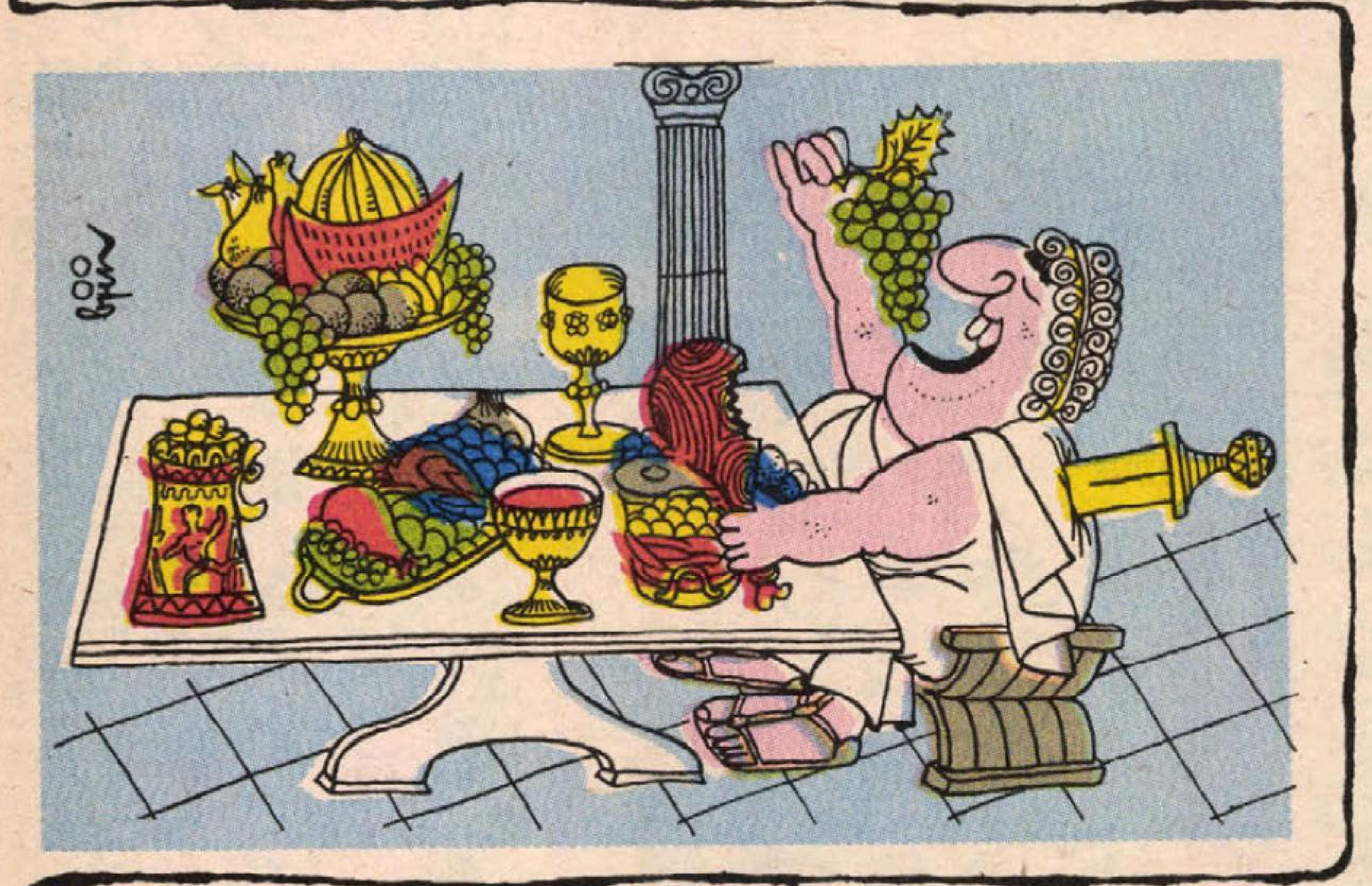
– Amint látja, kisasszony, nekem komoly szándékaim vannak.

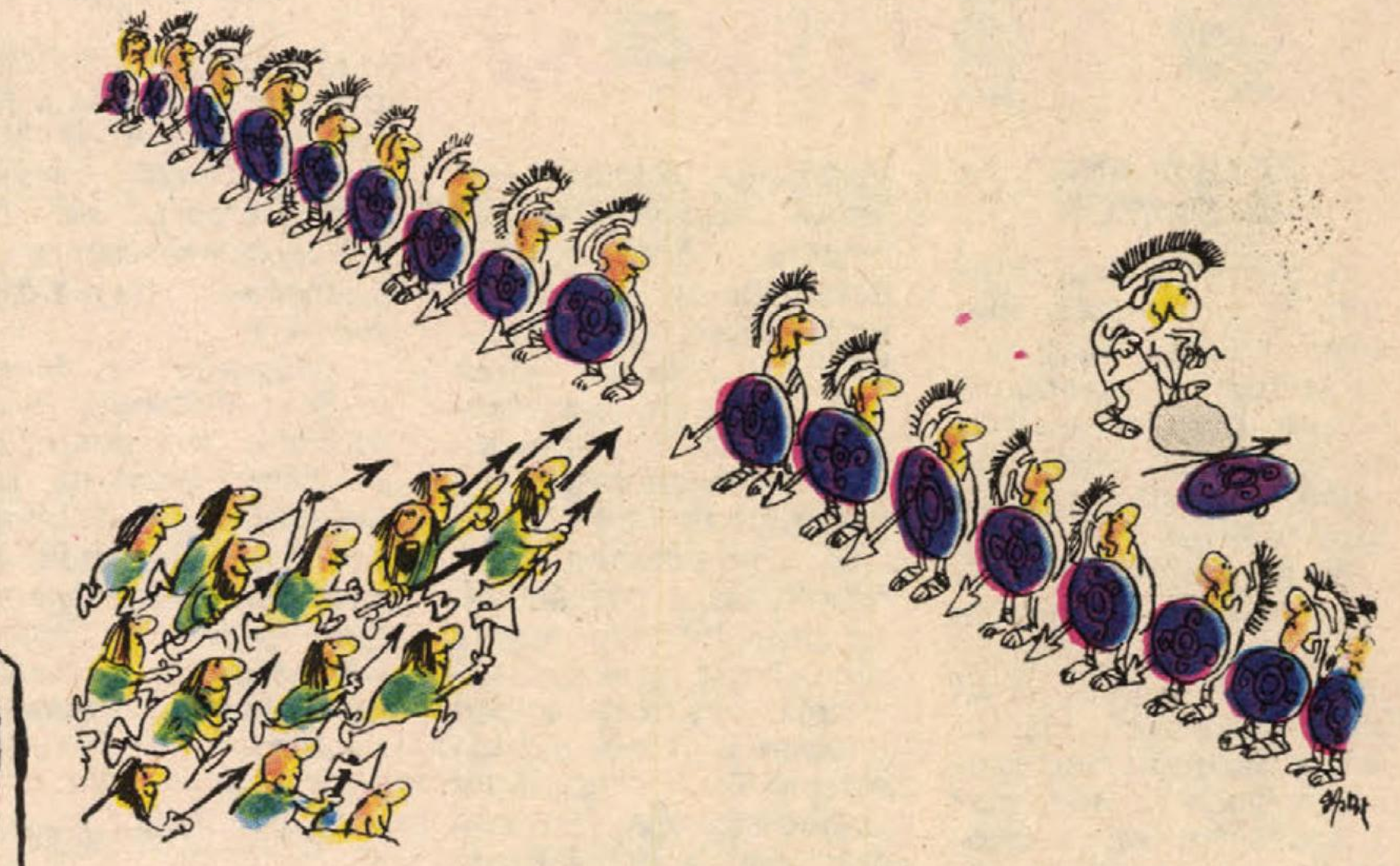

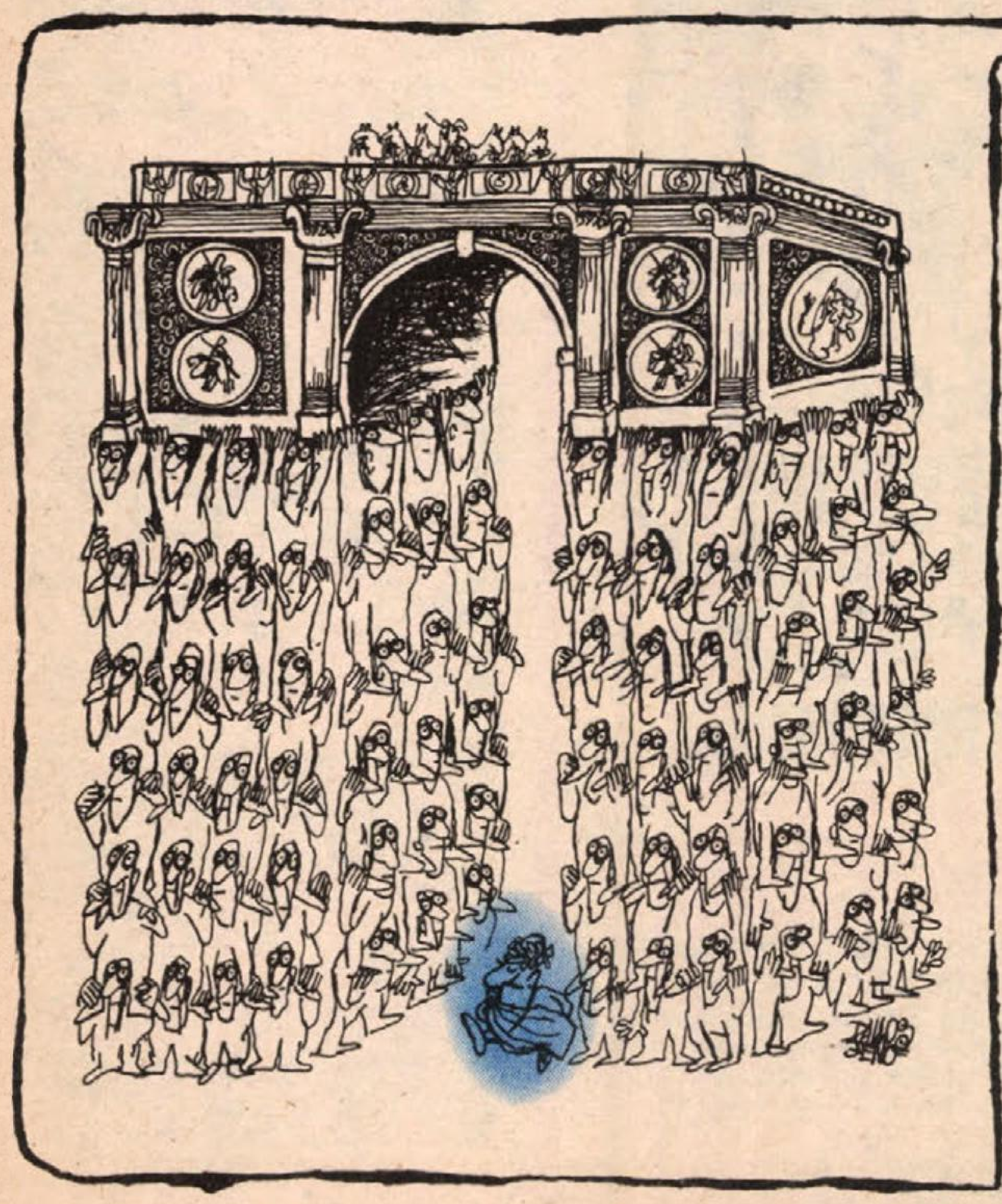

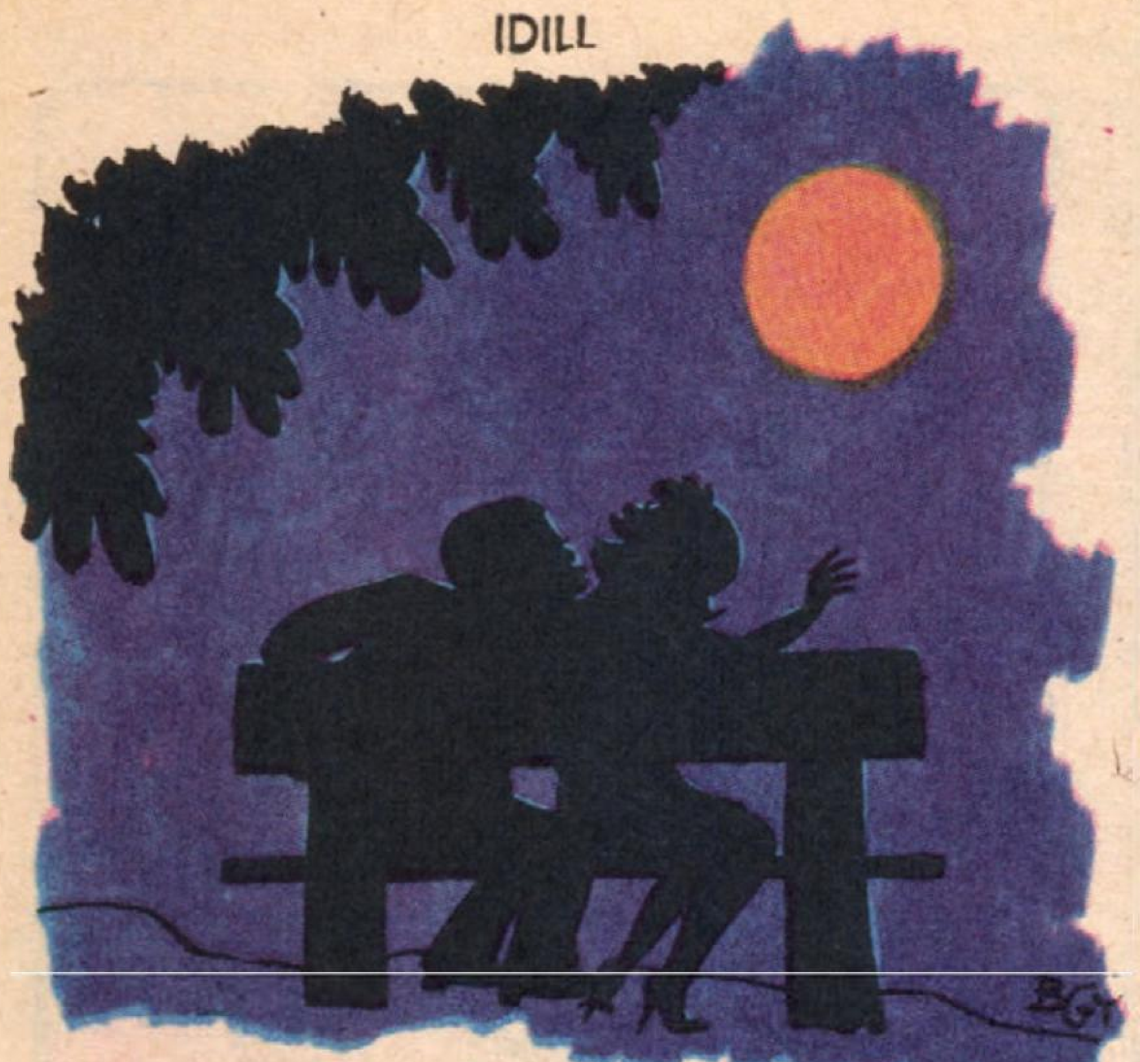

HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
PUSZTAI,
SAJDIK,
CSÁSZÁR.

IDILL

– A férjemtől kell megkérned a kezem...

EGY KÉSŐN JÖTT KÖLTŐ

Hóna alatt egy vékonyka kötettel
nem szegődhet el többé Tarnócára,
de lekéste a protokoll-járatot,
hát gyalog indult a Parnassz csúcsára.

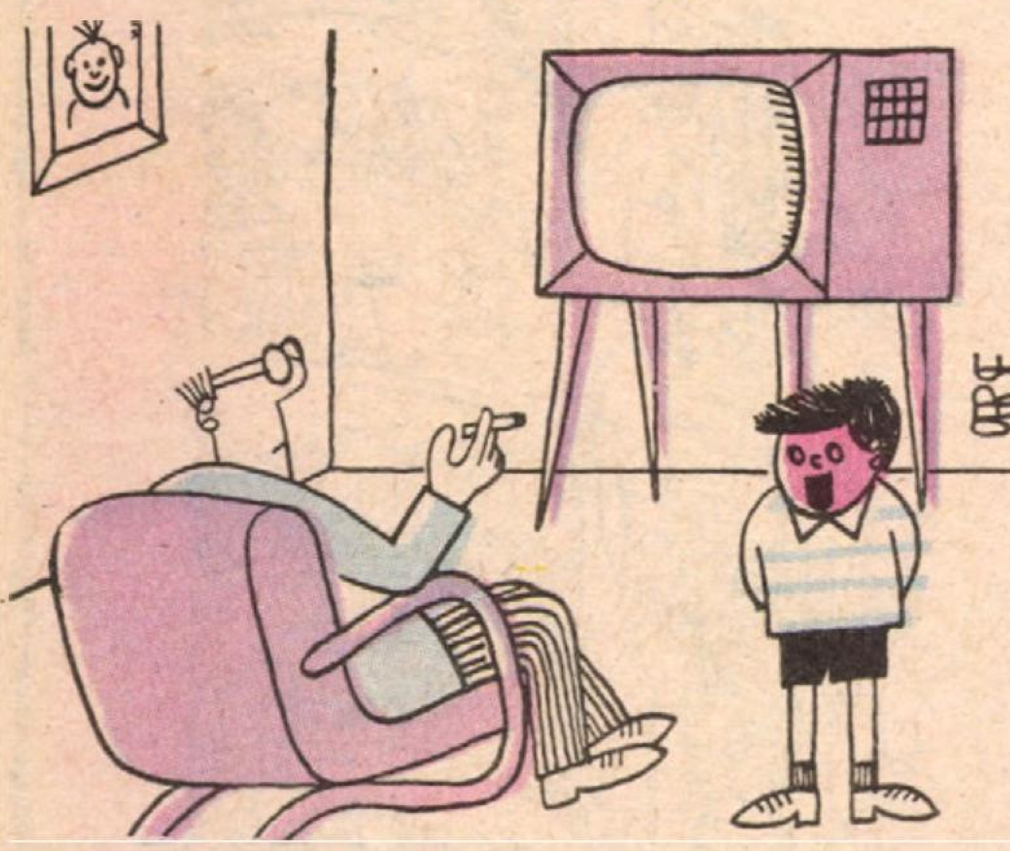
Csetlett-botlott a torzonborz zsenik
s hamubasült remekművek között.
Feje fölött egy szerkesztő kegyelme,
mint griffmadár, sokáig körözött.

Mire fölért, a kapukat becsukták.
Hang szólt: „Zárva vagyunk, fiam!"
S egy másik: „Mi is szabad helyre várunk
száz év óta mindannyian!"

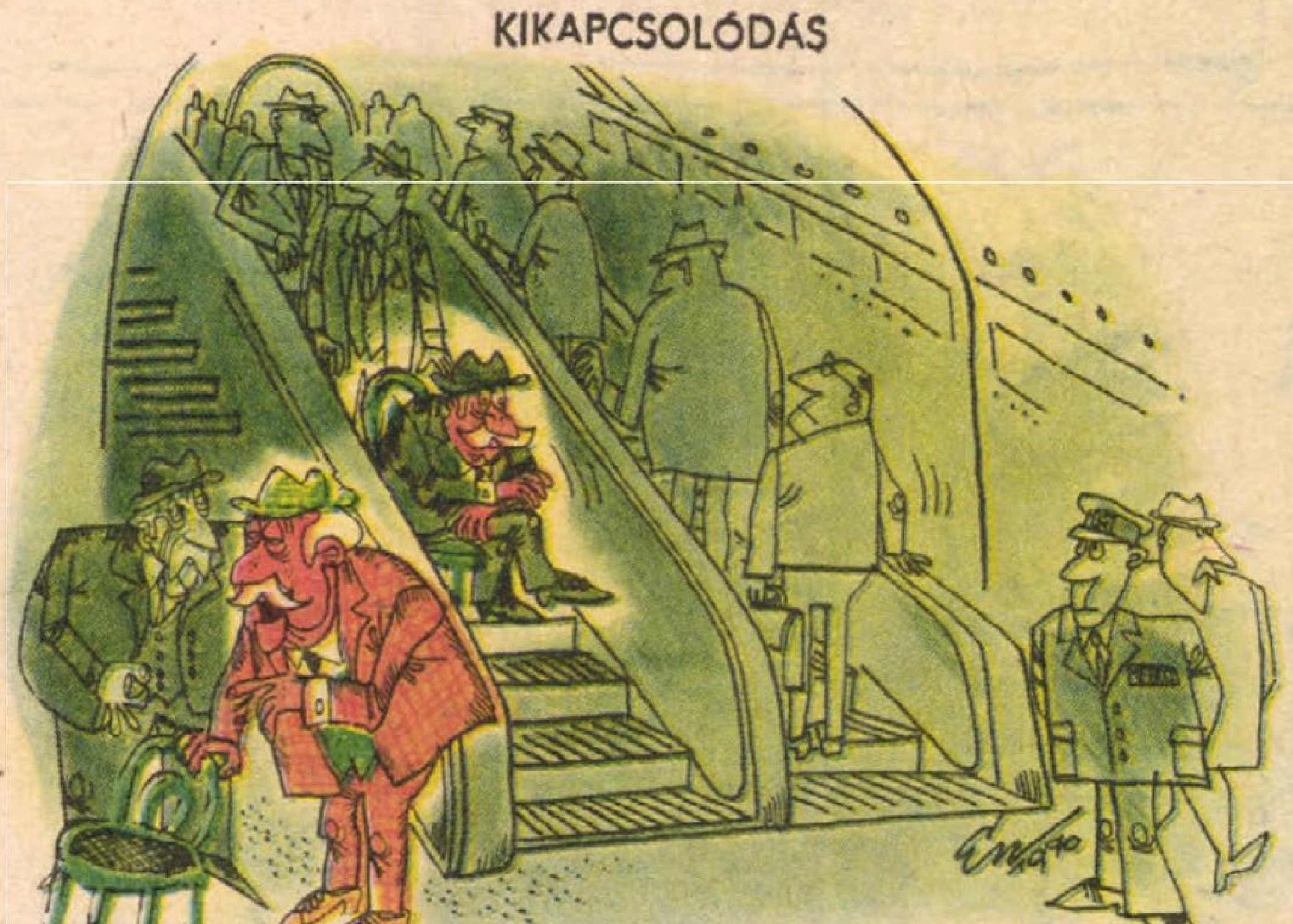
Székely Dezső

KEZDŐDIK A TANÉV

– Én már elfelejtettem, hogy hányadik osztályba megyek...

KIKAPCSOLÓDÁS

– Tudja, a szerény nyugdíjunkból nem telik más szórakozásra!..

EZT OLVASTAM

PÁRATLAN-E A KETTŐ?

A Népszabadság és az Esti Hírlap egybehangzóan vallja, hogy öttusázóink warendorfi sikere (három magyar az első négy közt) *páratlan* bravúr a sportág történetében.

Hogy milyen feledékeny az utókor! Éppen csak tíz év telt el a római olimpia óta, ahol akkori gárdánk pontosan a mostani sorrendben végzett, s íme, már a szaksajtó sem emlékezik a *mostanáig* csakugyan páratlan bravúrra.

DÉLEBBRE MENŐ DÉL

Magyar Nemzet: „A Föld északi mágneses sarka *(s ezzel együtt természetszerűen a déli is)* bizonyos korszakokban áthelyeződött, eltolódott, nemegyszer egészen *délre vándorolt*..."

Vajon hová mehetett önmagánál délebbre a Déli-sark, méghozzá természetszerűen?

ÉLET ÉS NYELVTUDOMÁNY

Nagy élvezettel olvastam a legutóbbi Élet és Tudomány ötletes, szellemes „Szóval játszunk" rovatát. Annál kevésbé örvendeztem, amikor ugyanebben a hetilapban „A csángók" című cikk egyik képaláírására tévedt a szemem: „Fonó csángó asszonyok *guzsajjal* és orsóval."

E mondathoz két megjegyzést fűznék: 1. A „guzsaly" szót még a csángóknál sem „j"-vel szokás írni. 2. A képen nincsenek fonó csángó asszonyok. Közülük mindössze egy látható, ő viszont annál jobban.

MELYIK BOLYGÓN VAN INDIA?

Az Ország Világ arról tudósítja olvasóit, hogy „1962-ben Nepál alkotmányt kapott. Ez azonban nem korlátozta lényegesen az uralkodó abszolút hatalmát itt, *Földünk egyetlen hindú államában.*"

Eddig úgy tudtam, hogy a 11 milliós Nepálon kívül az ötszázmilliós India is Földünkön terül el; most pedig tessék, kiderül, hogy tévedtem. Hiába, sosem voltam jeles földrajzból.

AMIT A LEVÉLRŐL TUDNI KELL

Magasröptű tudományos megállapítás a Nők Lapjában: *„A levél a kapcsolattartás sajátosan emberi, az írás szimbólumrendszere segítségével megvalósuló formája."*

Magyarán: a levelet *írják.* Mégpedig — ha jobban belegondolunk — nem potykák, nem tehenek, nem svábbogarak vagy elefántok, hanem *emberek.* Úgy vélem, e tények merész feltárásával a hetilap korszakos érdemeket szerzett.

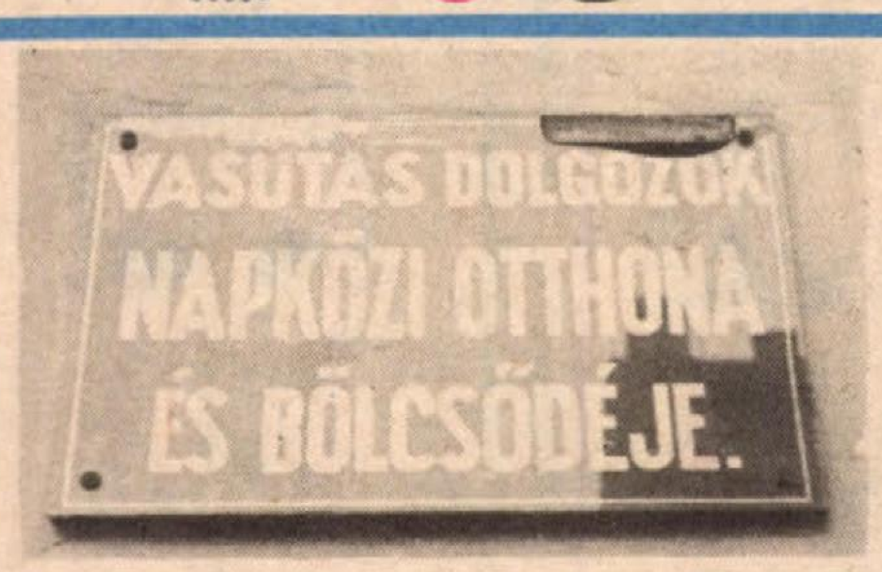
NEM MINDEGY!

„Magas *kálium-* és magnéziumtartalmú (innen a név is: Káma) gyógyszörpöt gyártanak" — írja a Népszabadság, és hozzáfűzi: „A napi féldecinyi szörp annyi *kalciumot* és magnéziumot juttat a szervezetbe, hogy magas vérnyomás esetén is rövid időn belül megszünteti a kedvezőtlen tüneteket."

Ha én kálium lennék, viharosan tiltakoznék, amiért megint egyszer összetévesztettek a kalciummal. S úgy felszökne a vérnyomásom, hogy nyomban elkezdhetném szedni önmagamat.

Timár György

TÜCSÖK és BOGÁR

Ilyen pici vasutasok is vannak?

(Beküldte: Nagy László, Szombathely)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

FIÚK! LÁNYOK! Minden szombaton du. ½3 órakor ifjúsági matiné előadást tartunk egységes 3 Ft helyárral!

Eddig úgy tudtam, hogy a matiné délelőtti előadást jelent!

(Beküldte: B. J., Budapest)

Amint a mellékelt ábra mutatja . . .

(Beküldte: Papp Gábor, Debrecen)

Csábító ajánlat! Pláne, ha csinos az a szemszedő . . .

(Bánréti Zoltán, Budapest)

TILALOM

A körmendi vasútállomáson olvasható az alábbi meghökkentő felirat:

A vasút területén közlekedni tilos!

A vonatok a felirat ellenére is vígan közlekednek a vasútállomás területén. Csak tudnám, honnan veszik hozzá a bátorságot?

Nyárfás Dezső
Szentgotthárd

Hát igen . . . Vannak igen speciális módozatai is a szocializmusért folyó harcnak!

(Beküldte: Komáromi Zoltán, Szombathely)

Hallottunk egy amerikai viccet

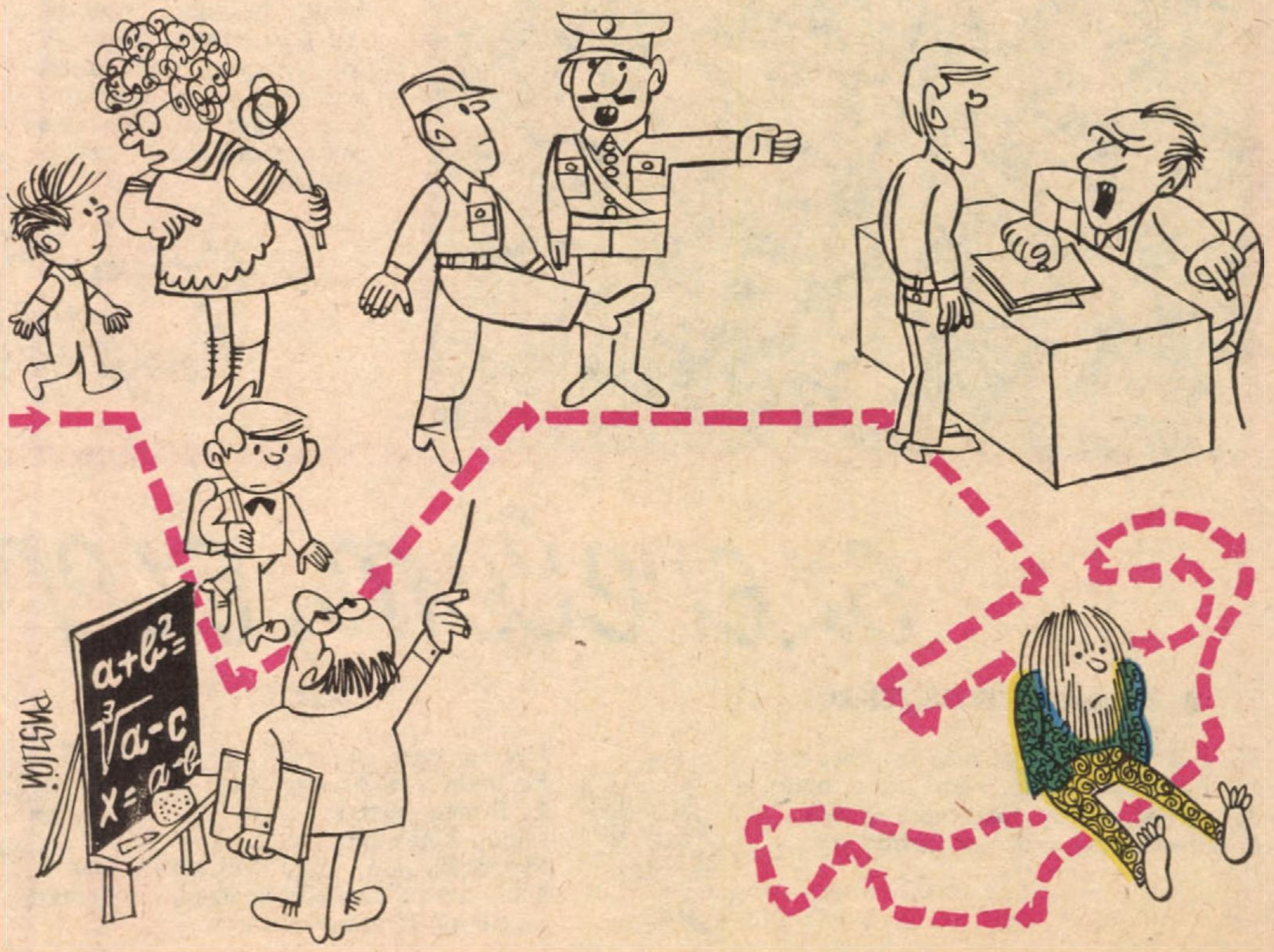
A Sing-Sing egyik fegyőre bemegy a siralomházba, és azt mondja a halálraítéltnek:

– Holnap, mielőtt villanyszékbe ültetik, szokás szerint megkérdik majd, hogy mi az utolsó kívánsága.

– Yes – sóhajtja a halálraítélt –, na és?

– Nézze – feleli a fegyőr –, magának már úgyis mindegy. Kérje azt, hogy emeljék fel a fizetésemet!

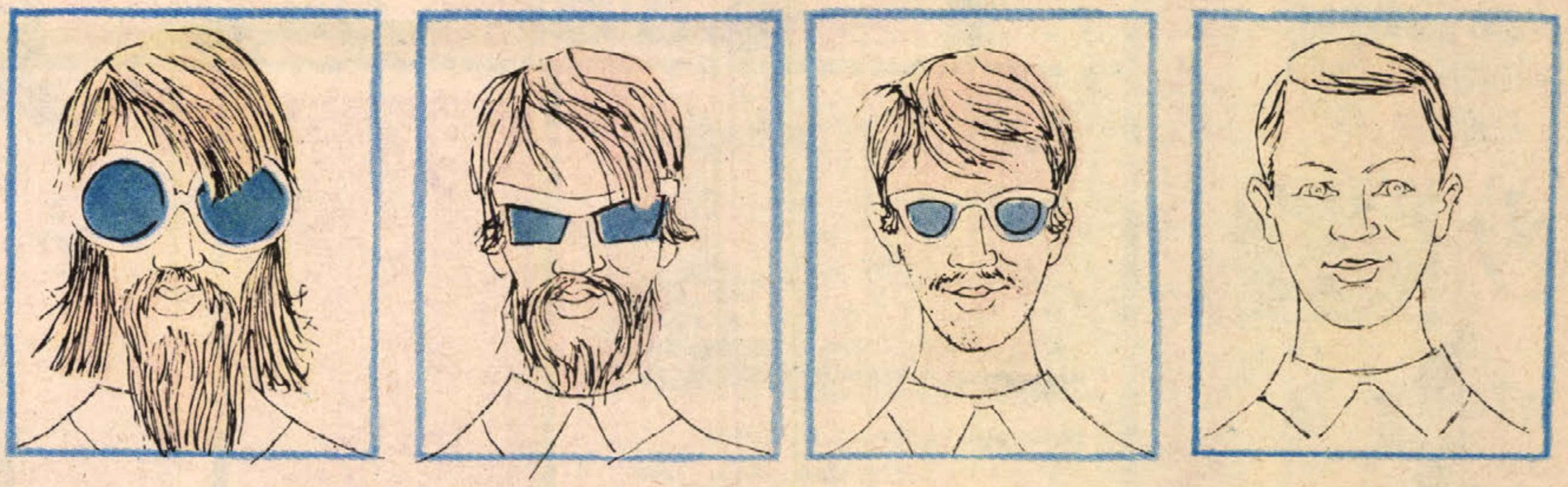
SIKERTELEN NEVELÉS

import humor

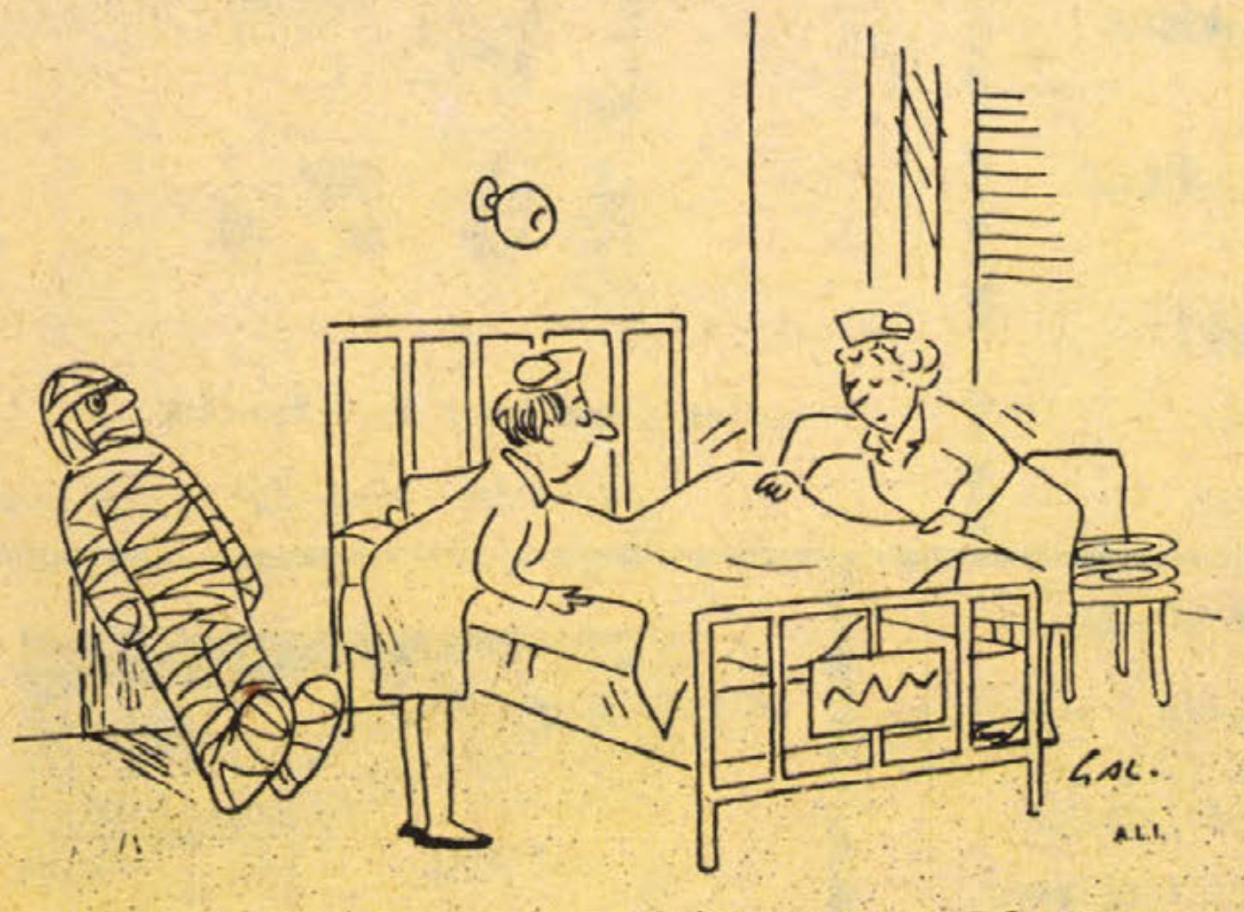

ÉLETÚT…

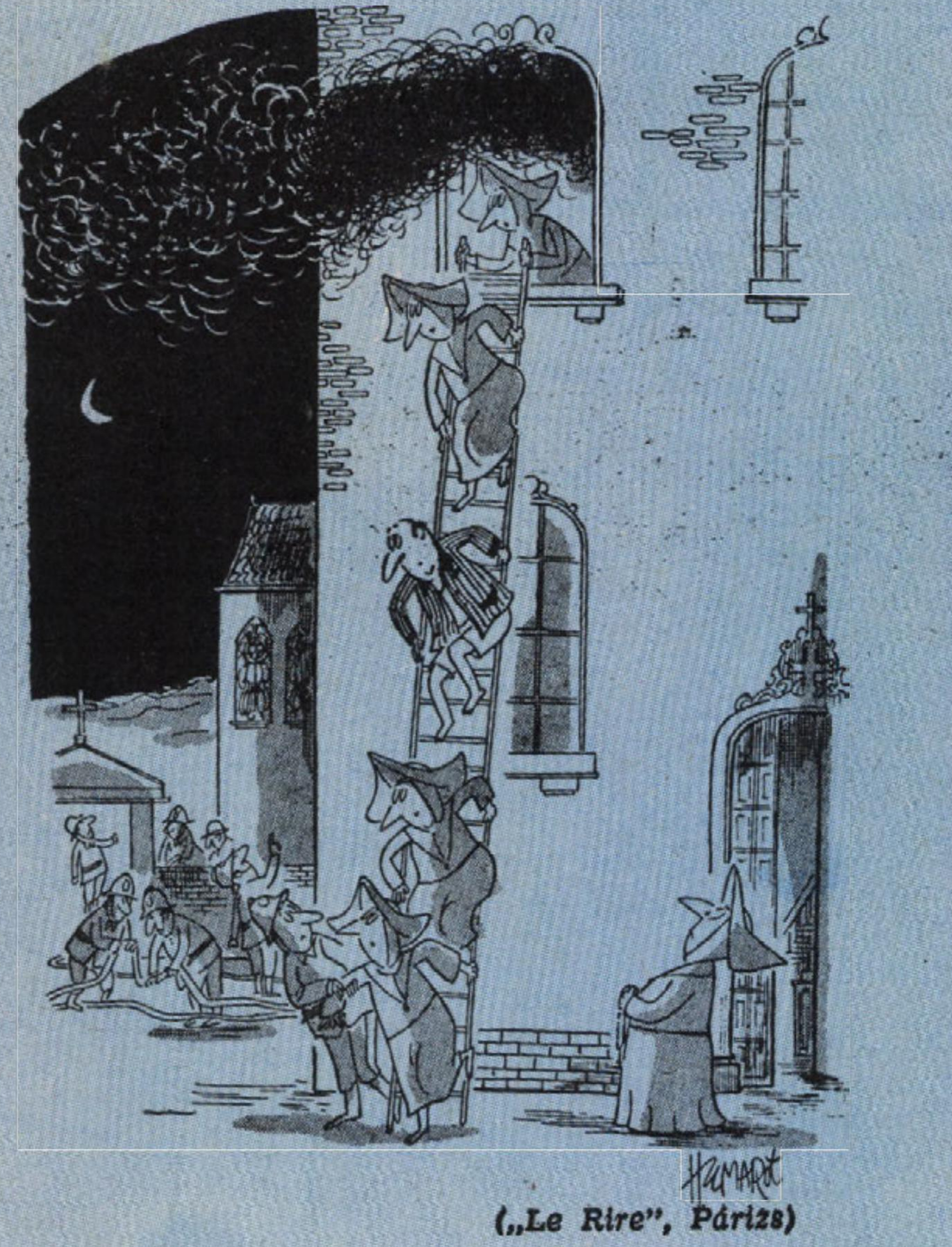
(„Krokodil", Moszkva)

NAGYVIZIT ELŐTT

(„Vie Nuove", Róma)

TŰZ A KOLOSTORBAN

(„Le Rire", Párizs)

J. OSZENKA:

Bocsánat

Pincér: Kérem, itt az ebédje. *(A tálalás után elmegy. A Vendég asztalához az Igazgatóság Megbízottja ül le.)*

Megbízott: Megengedi?

Vendég: Bocsásson meg, de én önt nem ismerem… Ez az én asztalom…

Megbízott: Az öné. Ne vegye tolakodásnak, hogy hivatlanul leültem ön mellé, de ez igazgatóságunk figyelmességének a jele.

Vendég *(levest eszik):* Pincér! Teljesen hideg a leves!

Megbízott: Hagyja a pincért. Ezért vagyok én itt.

Vendég: Miért?

Megbízott: Azért, hogy azonnal reagáljak vendégeink észrevételeire. Azelőtt, ha a vendég észrevett valamilyen fogyatékosságot, kritikai észrevételeit a panaszkönyvbe írta be, persze, ha megkapta. Aztán hetekig várhatott az igazgatóság válaszára. Most rögtön válaszolunk, helyben, szóban. Az igazgatóság képviselője vagyok, akit azért küldtek az ön asztalához, hogy mindenfajta reklamációjára válaszoljak.

Vendég *(undorral eszi a levest.)*

Megbízott: Tehát, ami az első kérdését illeti: a leves valóban hideg. De hát semmi sincs ok nélkül. Vendéglőnk hideg levest szolgál fel, mivel konyhai üstjeink konstrukciója rossz, fűtőink lusták, s a munkaszervezés csapnivaló. Megértheti ezek után, hogy pincéreink felszolgálás közben hiába lehelik a levest, az csak nem akar felmelegedni. A bűnösöket természetesen felelősségre vonjuk, s az ön elnézését kérjük.

Vendég: Tessék… Én megértem… De, hát ez a krumpli… Nem vagyok bogaras, de benzinszaga van.

Megbízott: Természetesen. A múlt héten a krumplisüstbe véletlenül beleejtettek egy üveg benzint! Már intézkedtünk a bűnösök felelősségre vonásáról.

Vendég: Hát igen… Így érthető… Csak nem gondoltam volna, hogy ilyen bűzös tud lenni a benzin. Nem kóstolja meg? Azért ehető… De ez a hús! Olyan, mint a szikla!

Megbízott: Tudom. Mert egy öreg bikáé, amelyet még múlt évben vágtak le. Emberi táplálkozásra teljesen alkalmatlan az illető, és csak tévedésből került a konyhánkba. A felelősök figyelmeztetésben részesültek! Szóval, csak tévedésből… Érti?

Vendég: Értem… Csak azt nem értem, hogy került ez a papír a mártásba?

Megbízott: Pedig világos. *(Mosolyogva.)* Szerelmesek kergesége! A szakács menyasszonyának szerelmes levelét eszi ön éppen. A feladó és a címzett tudomására hozzuk, hogy személyes levelezésüket a mártás közbeiktatása nélkül bonyolítsák a jövőben. De mi van önnel? Rosszul van?

Vendég *(a hasát fogja):* Szörnyen fáj! Nem tudom, mi ez…

Megbízott: Hogyhogy nem tudja? Pedig egyszerű. Mindennek oka van. Gombamérgezést kapott. Tudniillik a gombák közé néhány mérges példány is került. De a bűnösöket szigorúan felelősségre vonjuk! Annál is inkább, mert vendéglőnkben nem ez az első halálos eset.

Vendég: Mi?! Meghalok?!

Megbízott: Ne izguljon. Biztosíthatom, hogy családjának őszinte együttérzésünket fejezzük ki. És még egyszer elnézést…

Fordította: **B. P.**

szerelem, szerelem…

A SZERELEM TERMÉSZETÉRŐL

Ne búsulj, pajtás, ez már így megyen:
Le, fel, s megint le, akárcsak a hinta –
Az ember mindig főszerepre vágyik,
S néha bizony csak kis epizodista.

BÍRÁLAT

Nyakig még „elmegy"… Azon felül?
Finoman szólva: csacska.
És ő még büszke is reá:
Mindenkinek bemutatja,
És meséli, hogy hogy' volt s mi lesz –
Nem tudja: madarat tolláról, [illegible] embert
Barátnőjéről ismerik meg!

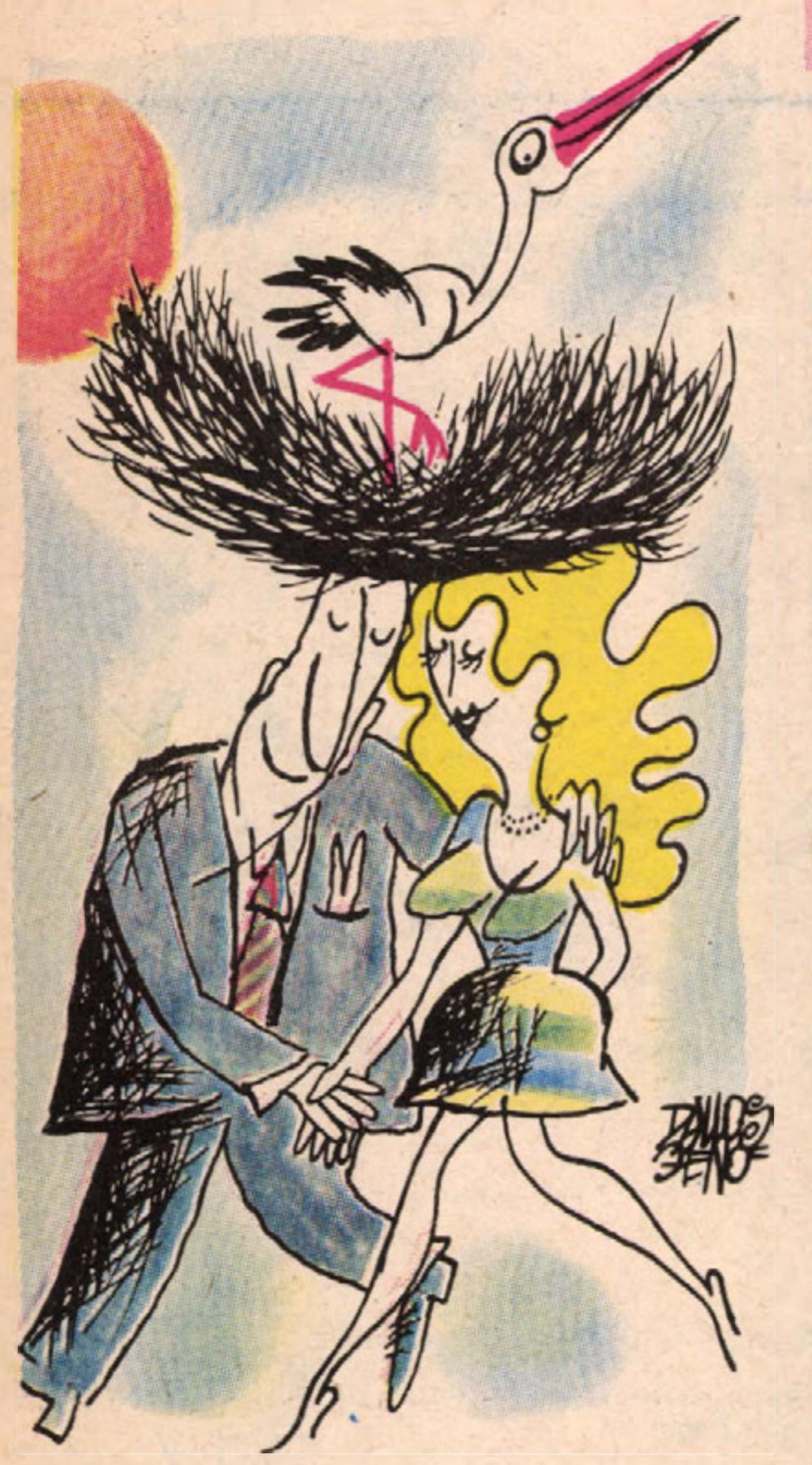
KESER-VERS

A vermuthjában én voltam a citrom,
A levesében én voltam a só,
A sült után meg én voltam a desszert,
…s hogy mi van ezen nevetnivaló??
Jogos a kérdés, nyájas olvasó!

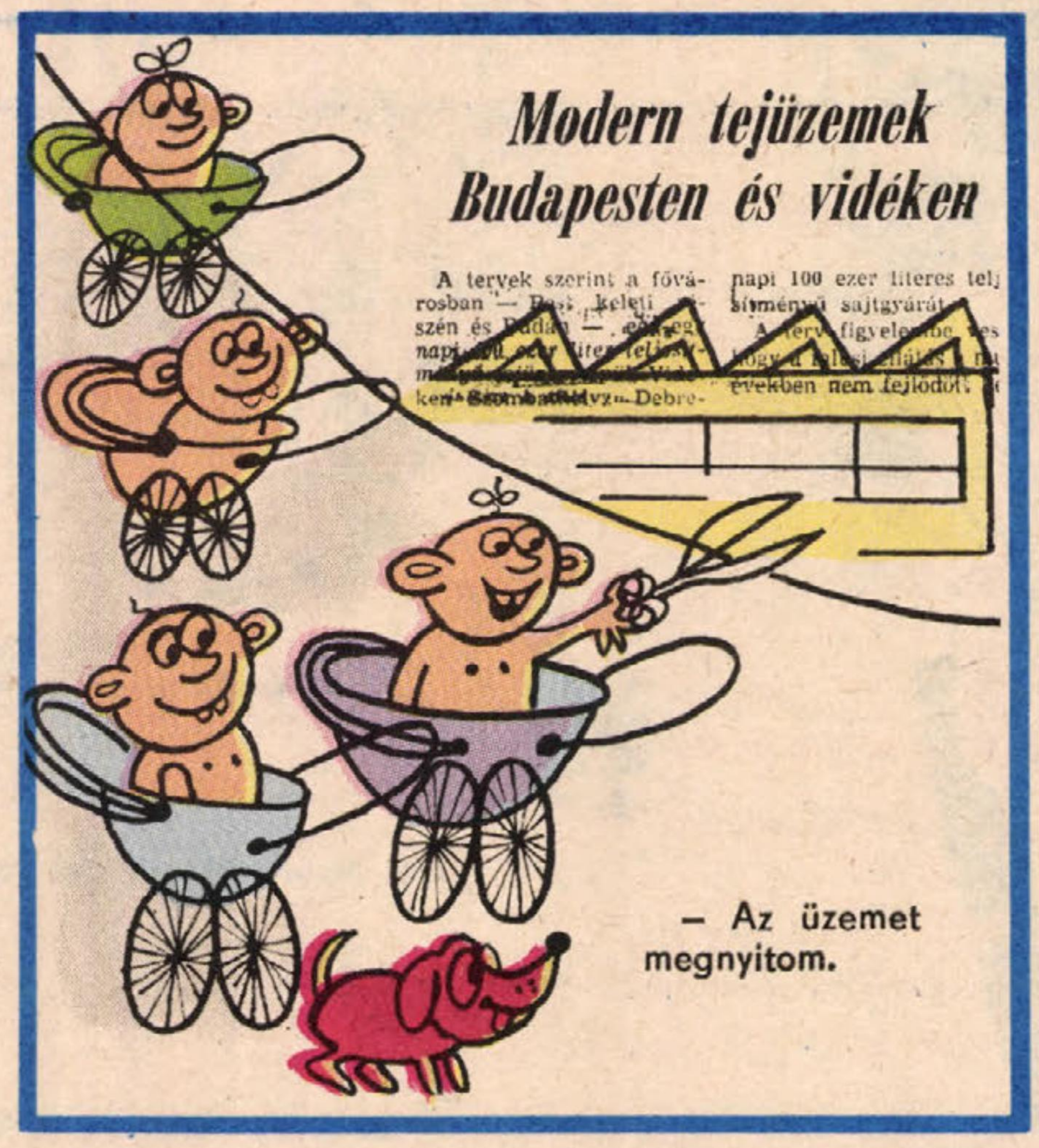
Pápai Lajos

ÉLELMES GÓLYA

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajza

– Az üzemet megnyitom.

– Ha így fejlődünk, Kovács úr, az egész fővárosnak egyetlen reprezentatív házmestere lesz.

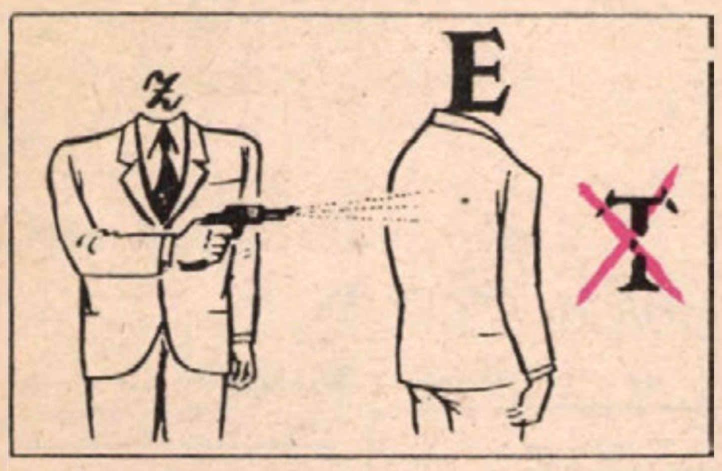

– Most mint nyugdíjas, vagy mint fiatal házas igényel lakást?

RÉBUSZ

137. Rejtvényünk megfejtése

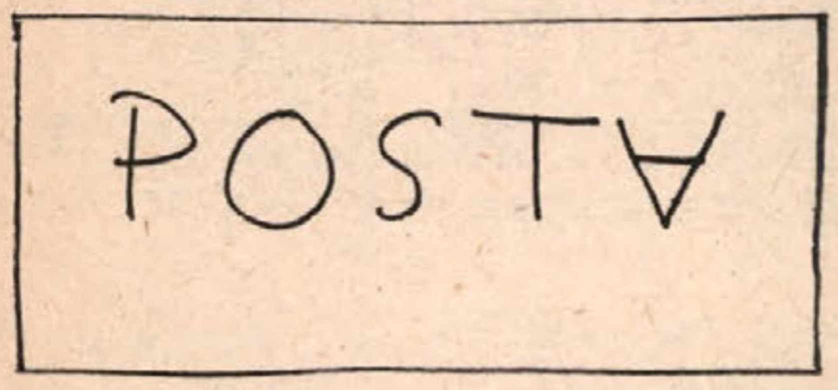

Kiszerelő vállalat

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Andrásik András, Albertirsa, Arany u. 5.
Rápolthy Tibor, Pápa, Vasipar, Beloiannisz u.
Dr. Wiener Gyuláné, Budapest, VI., Rudas László u. 65.

139. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 31-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Mini Mosoly

A vonatfülkében egy vadász kétcsövű fegyverét az ölébe fekteti úgy, hogy a cső éppen az egyik utas felé fordul.
— Tessék talán vigyázni — szól idegesen az utas. — Elsülhet.
— Nem baj — mondja a vadász. — Majd megtöltöm újra.

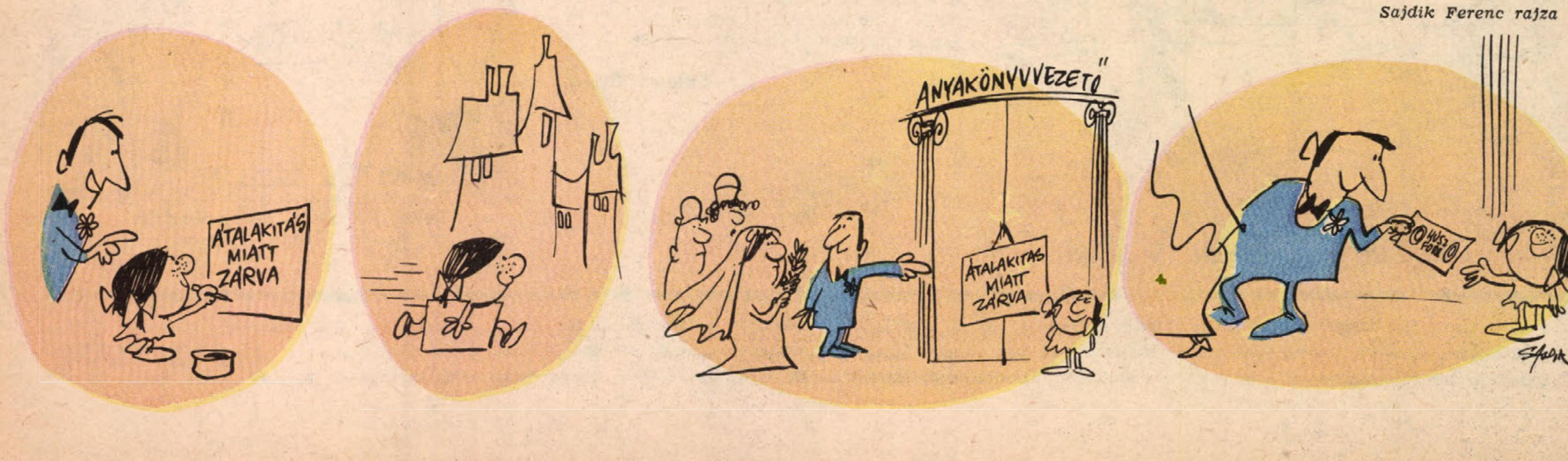
Örülsz, Jancsika, hogy kishúgod született?
— Hogyne, csak jobb szerettem volna, ha kisfiú, mert akkor focizhattam meg bunyózhattam volna vele, de sajnos, nem cserélhetjük ki, mert már négy napja használjuk.

Kacorkai hazatér és látja, hogy felesége — szokása szerint — megint a tükör előtt áll.
— De Mariskám — szól rá —, hogy lehet valaki ennyire hiú!
— Ugyan, kérlek — vágja vissza az asszony —, én nem vagyok hiú. Még félig sem tartom magamat olyan szépnek, mint amilyen vagyok.

Káposztási sétál a fiával, a hatéves Imikével, és mint gondos apa, tapogatózni kezd, hogy mik a gyereknek a vágyai.
— Tudod, apa — magyarázza Imike —, én nagyon szeretnék Afrikába menni, hogy oroszlánokra vadásszak.
— Ne tedd azt, fiam — mondja oktató hangon Káposztási —, ez veszélyes dolog, aztán Afrika messze van, a költségek is nagyok, meg aztán te még nagyon kicsi vagy ahhoz. Válassz valami mást!
— Hát jó — nyugszik bele Imike —, akkor adj két forintot fagyira!

BUKSI NAPI JÓCSELEKEDETE

Sajdik Ferenc rajza

VÁLLALATI ÜDÜLŐBEN

– Unalmas maga, Dezső. Otthon, munka közben mindig udvarolt.
– Bocsánatot kérek, most szabadságon vagyok...

SZABADTÉRI ELŐADÁS

– Hé! Nem tudná a Szabó családot kicsit lehalkítani?

EZ A FURCSA VILÁG!

A londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk:

Dean Martin, a neves táncdalénekes, így panaszkodott:

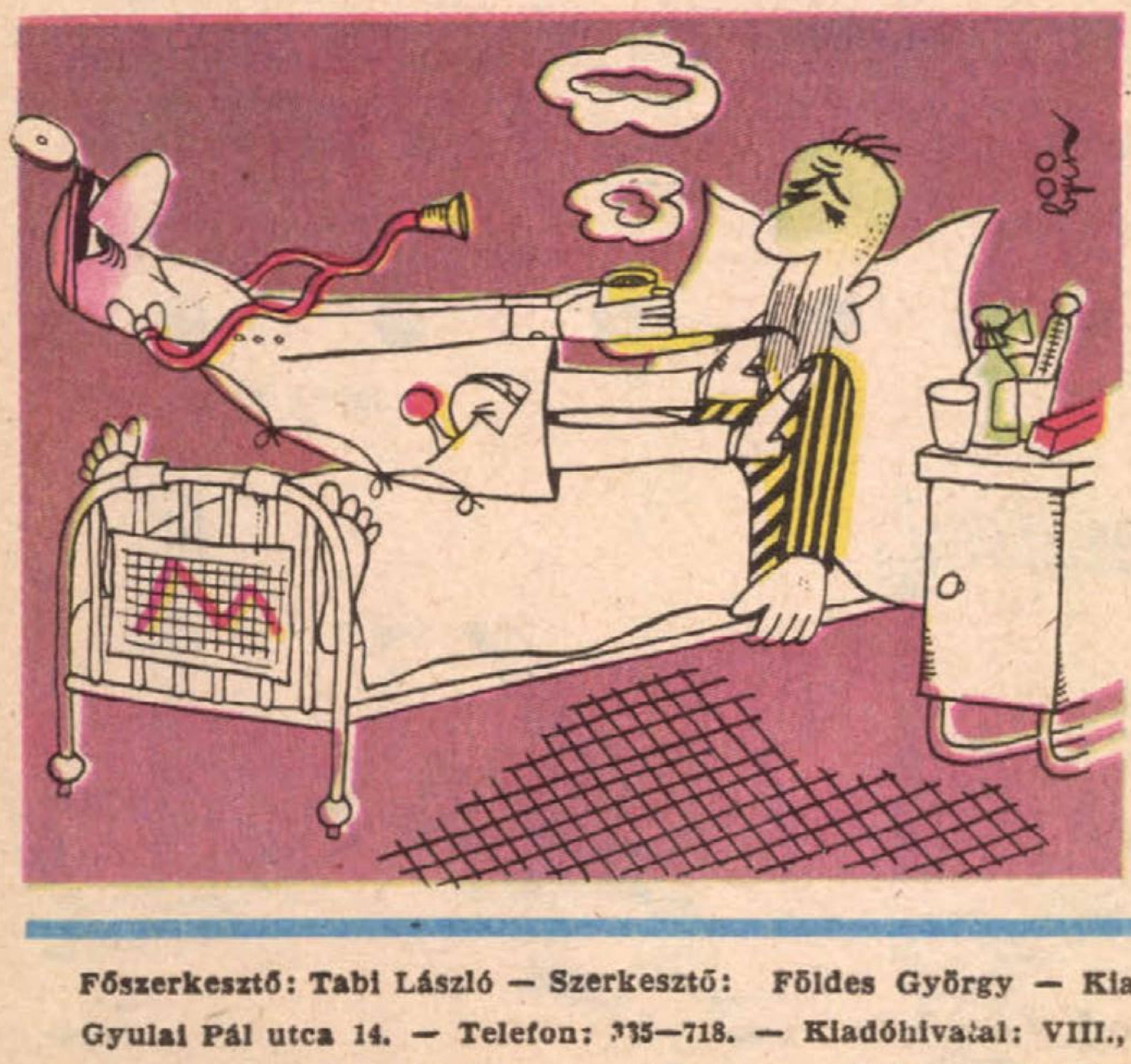
– Manapság olyan sokba kerül a nő, az ital, a tánc, hogy az embernek alig marad pénze szórakozásra!

A TELEFONRONGÁLÓ

MAKACS DOHÁNYOS

LÉGBŐL KAPOTT RÍMEK

Szmog előttem, szmog utánam,
szmog a szavam visszafogja,
szmogot nyelek éjjel-nappal,
s ki a szmogot issza: foglya!...

Ehhez jön még puha korom:
azt is nyelem vele együtt,
úgyis mindig hull valami,
mért ne nyeljem, ha már „meggyütt"...

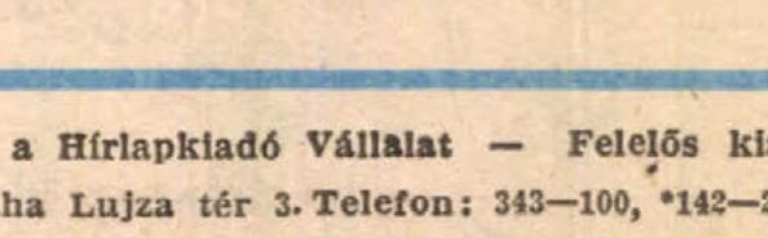
Korom ül az orrom ormán,
orrom ormán ül a korom...
(Ez egy ilyen kormos kor mán,
nem tiszteli tisztes korom...)

Tekintettel a koromra,
ajkam vidám nótát mormol,
fütyülök már a koromra,
bánom is én, hogyha kormol!...

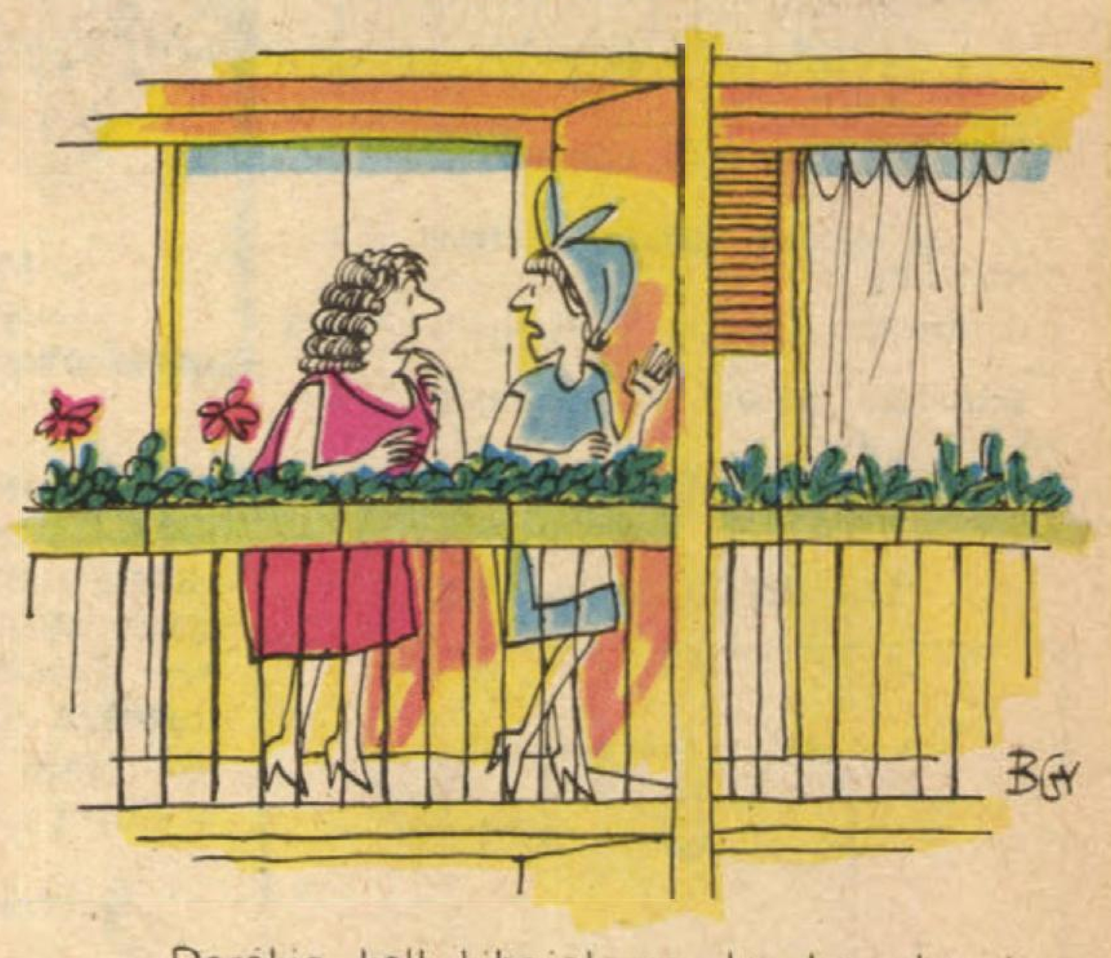
Szóval, nyelem korom porát,
pora mellett meg a kormát,
(ami úgy csíp, hogy az ember
virsli mellé nem kér tormát...)

Szmog előttem, szmog utánam,
a poénra kerül sor most:
öt év s Pesten nem látnak majd
(ugye, jó vicc?) kéményt: kormost...

Szilágyi György

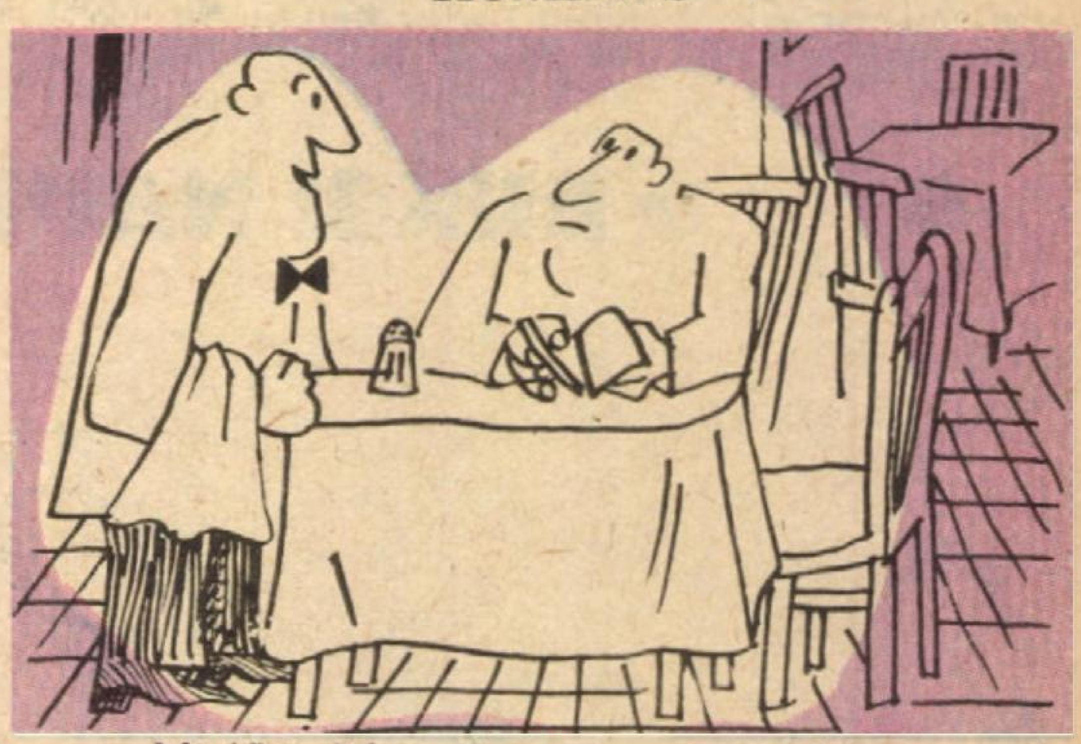

HIBÁS ÉPÍTKEZÉS

– Derekig kell kihajolnom, ha be akarok lesni a szomszédokhoz...

ELŐRELÁTÁS

– Mielőtt kihoznám a megrendelést, tessék pontosan közölni, mennyi borravalóra számíthatok?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, 142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3612/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre